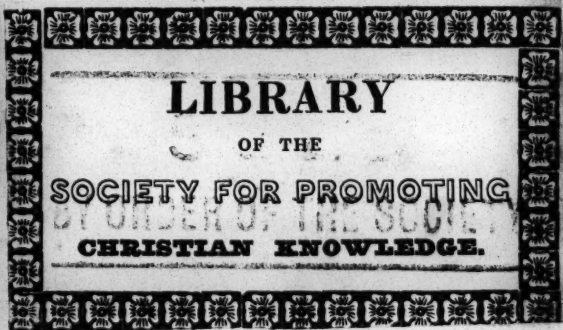

D-L 3427A

Lucianus Samosatensis

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

Dialogorum Selectorum

LIBB. II.

A' *Gulielmo Du-gardo* recog-
niti, & (variis collatis exem-
plaribus) multò castiga-
tiùs quàm antè editi :

Cum Interpretatione Latinâ, multis
in locis emendatâ, & ad calcem
adjectâ.

Σωδὲσαν ἑλαχες, πύταν κόσμεν.

L O N D I N I,

^{hic}
Impensis *Andrea Crook*, apud quem ve-
neunt ad insigne viridis Draconis in
Divi *Pauli* Coemeterio 1655.

THE

LIBRARY

OF THE

UNIVERSITY OF

CHICAGO

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

TYPOGRAPHUS
LECT. CANDIDOS.

DUOS hosce *Luciani*
Dialogorum Sele-
ctorum libros eo
consilio excuden-
dos suscepimus, ut Juventus
Græcarum Literarum studio-
sa sine morum honestatisque
periculo illo Authore post-
hac uteretur, cuius alioqui di-
ctionem ad Græcum Ser-
monem perdiscendum cum
primis aptam doctissimus
A 3 quisque

Lectori Candido.

quisque judicaverit. Quantum enim detrimentum adolescentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Authores sine rerum dilectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, nostrorum temporum perquam-corrupti mores, quorum incauta lectio parens est, satis declarant. Habenda igitur potior Virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam insuper Interpretationem, multis in locis commendatam, visum est potius ad calcem rejicere quam ex adverso

Lectori Candido.

adverso apponere: non solum
ut Græca Lingua accuratius
excolatur suo fulgore magis
splendens: sed etiam ut otio-
sis Ignaviæ ansa penitus præ-
cidatur, qui oculos in Versio-
nem subinde conjicientes,
eique fidentes, perfunctorie,
ὅς ἐστι τὸ πολὺ, (quod usu com-
pertum est) lectiones parant,
memoriæ parùm consulentes,
atque adeò Græcarum Lite-
rarum studium tantum non
contemptui habentes. Vale

*Amice Lector, & nostris
conatibus fave.*

Ut

ργας Θ, ἡ τὸ φίλημα θηλάριον ἰού. ΕΡΜ:
Απίδυθι.—ργ. τὸ χάλλ Θ καὶ τὴν κόμην. π. 21.
30. τὸ χάλλ Θ, καὶ τὰ χάλληαυτοῖς φιλήμασι, καὶ
τὴν κόμην. ργ. δὲ πνήσει πολυτελή δειπνα,
μεδὲ ἐξαπατῆν καὶ νέυς. π. 24. 30. δὲ πνήσει
πολυτελή δειπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ὥπνιαι
λαυθάνων, τῆς ἱμαλίου τὴν καρδίαν κατελάσας,
πείσων ἐν κόλῳ τὰ χαμαλυπτοῖα. καὶ ἔωθεν
ἐξαπατῆν καὶ νέυς. —

Διάλ. ιη'. ργ. οἷα ὁποῖε ἐν Καπύῃ, καὶ τῷ πολέμῳ
καυρὺς π. 30. 29. οἷα ἐποῖε ἐν Καπύῃ, ἐταίρους
συνών, καὶ τὸν τῷ πολέμῳ καυρὺς —

Διάλ. ιθ'. ργ. πάλιν τῆς Ολυμπιάδ Θ τῆς μητρός
αὐτοῖς πολλὰ ἐλέγχοι. Ἀλέξανδ. καὶ γὰρ. πον.
31. 29. ἐλέγχοι. Δεδοκτοῖα ὁμιλοῦν αὐτῇ, καὶ βλέ-
πιδαι ἐν τῇ ἐννῇ. ἔτι καὶ ἔτι σε τεχθῆναι, τὸν δὲ
Φίλιππον ἐξαπατῆσαι οὐδὲ μόνον πατρίδα σε εἶ.
Ἀ. Α. Καὶ γὰρ ταῦτα —

Διάλ. ιθ'. ργ. ἔτι οἱ τῶν Ἀχαιῶν Δεδοκτοῖα
ταῦτά με ἀνιῶ. π. 31. 1. Δεδοκτοῖα, ἰσηγορία
ἡ ἀκρίβης, καὶ νεκρὸς ὁμοῖ Θ, ἡμῶν πακός, ἡδὲ καὶ
ἐδός. Ταῦτά με ἀνιῶ —

Διάλ. κβ'. ργ. Δάρρει ὃ Τάνταλε, ὡς ἔτε σὺ, π. 38.
27. ὃ Τάνταλε, εἰς ἰδίῳ ὡς ἔτε σὺ —

Διάλ. κγ'. ργ. αὐτὰ τὸ κεανίον, γυναικεῖον ὄν. βέ-
λε δὲ σοι ὅπως εἴξω. π. 39. 33. γυναικεῖον ὄν.
ΜΕΝΙΠ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ περὶ ἰσχυρομαί γε
πάντως ἀνδρῶν γυνῶν ὅτι. ΑΙΑΚ. Βέλε δὲ
σοι ὅπως εἴξω. — ργ. ἀλλὰ περὶ νεκρῶν δόγ-
ματα. Αἰ. οὐτὸ δὲ Σόλων. π. 40. 8. ἀλλὰ
περὶ νεκρῶν δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς ἔδεν ἴσον
κύαμοι

κῆρυξαι ἐκ κεφαλαιότητων ἐνθάδε. ἌΙΔΗ.
Οὐτὸ δὲ Σόλων. — ρτ. τῶ σταντῶ τέχνῳ.
Σωκ. πρὸς ἄλλο. n. 41. 17. τῶ σταντῶ τέ-
χνῳ, καὶ ἐκ ἐλαιοποιίας τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί
πρὸς ἄλλο. —

Διάλ. κβ'. ρτ. ὁ ἥ Λάμπρις ὑποσφάζει ἑαυτὸν.
n. 49. 32. ὁ ἥ Λάμπρις δι' ἑρῶτα Μυρρίν τις ἐταί-
ρος ὑποσφάζει ἑαυτὸν. — ρτ. αὐτὸς ὁ ἀπαρνεύει-
σεν ἐκ κεφαλῆς πρὸς αὐτῶν τῶν ἄλλων, n. 50. 6.
αὐτὸς ὁ ἀπαρνεύει (ἔσεν ἐκ κεφαλῆς, καὶ κεφαλῆς
τοῦ Μυρρίν,) πρὸς αὐτῶν τῶν ἑρῶτα, αὐτὸν
ἥ; — ρτ. ὑπὸ ἥ τις αἰσχροῦς ἡδονῆς, ἑλπίς ὁ
γενναῖος. n. 50. 10. ὑπὸ ἥ τυχόντος παιδοποιεῖν,
καὶ ἀποκτείναν ἐκ κεφαλῆς καὶ ἐκ κεφαλῆς, ἑλπίς —

Διάλ. κβ'. ρτ. ἑλπίς τῶν ἀνθρώπων n. 58. 26. ἑλπίς
τῶν ἀνθρώπων. — ρτ. οἱ αὐτοὶ ἥ τῶν ἀνθρώπων
ποιοῦντες. n. 64. 18. καὶ τῶν ἐκ κεφαλῆς. — ρτ.
ὑπὸ ἐμνησται, n. 66. 11. ὑπὸ ἐμνησται. —

Διάλ. κβ'. ρτ. Χάρις καὶ ὡς φιλοφρονῶντος πρὸς ἄλλους.
n. 82. 27. καὶ ὡς φιλοφρονῶντος πρὸς ἄλλους.
— ρτ. ὡς φιλοφρονῶντος πρὸς ἄλλους. —
ρτ. Ὁ θρυσάδω, τὸν ἐπιφρονῶντα τὸ πρὸς παρὸν καὶ
αὐτὸς ὀνόματι. — n. 82. 33. — αἵματι. —

Βιβλίον ε'.

Διάλ. ε'. ρτ. δύο γυναῖκες ἀνήγαγε, τῶν ἥ
Ἀετιάδω n. 97. 7. γυναῖκες ἀνήγαγε, ἥ μὲν
ἐξουσίῳ ἔσαν αὐτῶν, τῶν τε Ἀετιάδω —
ρτ. καὶ τῶν Ἱαγέω. n. 97. 10. τῶν ἥ Ἱαγέω —

ρτ. ε'

pr. εἰ μὴ ἔξῃ ἐν τῷ ἔργῳ τὸ κωιδιον αὐτῆς —
n. 97. 13. — ἐν τῷ ἔργῳ τὸ ξωιδιον οὐκ ἔστι, καὶ ὁ
ἄλλος κωιδιον αὐτῆς. — pr. καὶ τὴν αἰτίαν οὐ
ὁ Ζεὺς παρέχει. Ἀυτὸς γὰρ ἐνεπείσθηκε γὰρ —
n. 96. 2. — τὴν αἰτίαν τῷ νοθεύειν αὐτὴν τὸ
ξωιδιον οὐκ ἔστι Ζεὺς παρέχει, δηλοῦντες ἐπιμνηνύ-
μενοι καὶ καλῶν παρ' αὐτῆς ἐν ἄλλοις ἄλλοις ἀνι-
σταί. ὥστε ἡμῶς δεδιέναι μή σε κατὰ φύσιν πε-
ρὶ λαλῶν, ὅποτε ἀνταυτοῦ ἢς, ἢ τῶν χρυσο-
χρῶν περὶ κατεργάζεσθαι χρυσὸν ὄντα. καὶ ἀντὶ
Διός, ἢ ὁρμῆς, ἢ φέλλιον, ἢ ἐλλόσιον ἡμῶν
γεννησάμεν ἀλλὰ ἐμπέσθηκε γὰρ — τὸν ἔργον
τῶν ἡμετέρων τέτων. — pr. ἀντιθέτως τοῖς ποιῶ-
σι τὰς δυνάμεις, ἀπαίσεις. n. 98. 20. — τὰς δυν-
άμεις, καὶ ἀπὸ τῶν δυνάμεων ἐκτρέφουσιν, ἀπαίσεις —
pr. καὶ αἱ δυνάμεις δεαί. ὥστε ταῦτα μὴ ἐκτρέφουσιν —
n. 98. 23. — αἱ δυνάμεις δεαί. ἥτις γὰρ οὐκ ἐστὶν ἢ
Ἀφροδίτη, καὶ τὸν Τιθωνόν, καὶ τὸν Ἐνδυμίων-
α, καὶ ἢ Ἰάδωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, ὥστε ταῦτα
μὴ ἐκτρέφουσιν —

Διότι γ. pr. — παρ' αὐτῶν, μήτε περὶ σοφίας τὸ
ἔργον. Διότι καὶ αὐτὸς — nou. 140. 14. — τὸ
ἔργον, μήτε περὶ σοφίας τὸ ἔργον. Σκόπει
γὰρ ὁ Ζεὺς περὶ τῶν Διός, ἥτις περὶ νόμον γήμας
γυναικας εἶναι, καὶ καλῶς ἔχοντα μήτε φυ-
λάσσει. μήτε ζῆλον τοῦ πατρὸς, ἀπαιτεῖ καὶ
βαδίζουσιν ἐνθα ἀν' ἐθέλοι νόμοι, καὶ μὴ ἡμέ-
ραν, καὶ ξωιδίον τοῖς βαλόντοισι, μάλλον ὅ
αὐτοὺς ἀπάρτοι μοιχαλῆσοι ἀνοίγων τὰς
δυνάμεις, καὶ μαρτυρῶν, καὶ πάντας ἐπ' αὐ-
τῶν καλῶν, ἀρα ὁ ποιῶν ἔργον δόξεν αὐ-
τὸν γὰρ ὁ Ζεὺς φαίης αὐτὸν, ἐργαίης πολλάκις.
εἰ δὲ περὶ ἐμπαινον ἐλθόντες γυναικας εἰς τὴν
οὐκ ἔχον νόμον παραλαβὼν ἐπ' ἀρότω παίδων ἵνη-
σιν, ὁ δὲ, μήτε αὐτοὺς περὶ πλοῖο ἀκμαίας
καὶ

καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλω προσέλαττον
ὀπιτρέποι, ἄγονον ἢ καὶ εἶρεν καὶ ἀκλείους παρ-
θενόοι, καὶ ταῦτα ἐρεῖν φάσκων, καὶ δὴ λῶ ὦν
ὑπὸ τῆς χεῖρας, καὶ τὸ σαρκὸς ἐκτελειήματα, καὶ τῶν
ὀρθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔαδ' ὅπως ὁ τοιοῦτος
ἔπαρπάειν δόξεν αὐν, δέον παιδοποιεῖσθαι,
καὶ ἀπολαύειν τῆς χάριτος, καὶ ἀμαρτάνων ἐν τῇ
ἐκ τῶν καὶ ἐπέχουσιν κόρη, καὶ ἀπὸ ἱέρων τῇ
δεσμοφύρῳ τρέφων διὰ παντὸς τῆς βίου; Διότι
ταῦτα καὶ αὐτὸς — ρτ. — ἡ κόλαξ, ἡ οἰκίτης,
μέγα τὸ μίδωμα — π. 112. 13. — ἡ κόλαξ, ἡ
καὶ ἀπύρῳ οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν ἡμῶν ὑπὸ
ἐκ τῆς γάβρου αὐτῇ ποικίλων καὶ παντο-
δαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὴ ἔξωρσεν ὦν ὑπὸ τῆς
αὐτῆς μέγα τὸ μίδωμα — ρτ. ἄχρως αὐν ἡ ἱπ-
ποβορῆας — π. 113. 15. — ἄχρως αὐν ἡ ἐς πορ-
νίδιον πῆμπεσιν, ἡ ἱπποβορῆας — ρτ. ὁ φίλ-
τατε καὶ ἐρασμώτατε, ὁ Μίδα καὶ Κροῖσι —
π. 120. 23. — ὁ φίλτατε καὶ ἐρασμώτατε, νῦν
πείθομαι καὶ Δία πόλιν γενέσθαι χρυσῶν. τίς γὰρ
ἐκ αὐν παρθένος ἀναπιπταμένοις ταῖς κόλπαις
ὑποδέξασθαι ἔτω καλὸν ἐρασμῶ διὰ τῆς τέως κα-
ταρρέοντα; ὁ Μίδα καὶ Κροῖσι — ρτ. — διὰ τῆς γέ-
ωλα καὶ τὸ γυναικισμῶν — π. 125. 6. — ἐς γέωλα,
καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γυναικισμῶν —
ρτ. — ἐκφέρει αὐτὸν ἐκ τῆς Συμποσίας. πάλιν
ἀλλὰ καὶ νήφειν, — π. 126. 20. — ἐκφέρει αὐτὸν
ἐκ τῆς Συμποσίας τῆς ἀνληξίδος ἀμφοτέρωθεν
ἐκ τῆς ἀνληξίδος. πάλιν ἀλλὰ καὶ νήφειν, —

I

LVCIANI
SAMOSATENSIS
DIALOGORUM

Liber I.

Dialogus I.

Cyclôpis & Neptuni.

CYC. Pater! qualia passus sum
ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum
excœcavit, somno gravatum aggressus.
NEP. Quis verò est, qui isthæc facere
ausus fuit, Polypheme? CYC. Prin-
cipiò quidem seipsum *Neminem* vocabat,
postquam autem effugit, atque extra te-
la, (ut dicitur) fuit, Ulysssem nominari
se siebat. NEP. Novi, quem dicis,
Ithacensem illum; ex Ilia autem naviga-
bat. Sed quo pacto hæc fecit, cum ani-
mosus admodum non sit? CYC. De-
prehendi in antro, è pascuis domum re-
versus, multos quosdam, insidiantes vide-
licet pecuariis. Posteaquam autem ap-
posui foribus operculum, (saxum autem
quoddam mihi est perquam magnum)
atque ignem resuscitavi, accensâ
arbore, quam de monte mæcum fere-
bam,

Ulysses Ro-
lyphemum
excœcavit.

B

bam, visisunt abscondere sese parare. Ego
 verò comprehensos ipsorum quosdam, ut
 par erat, devoravi, ut qui prædones essent.
 Hic versutissimus ille, sive *Nemo*, sive
 Ulysses fuit, pharmacum quoddam infu-
 sum dat bibendum, dulce quidem & fra-
 grans illud, sed ad struendas insidias præ-
 sen-issimum, & turbulentissimum. Nam
 statim omnia videbantur mihi, illud po-
 to, circumagitari, & antrum ipsum in-
 vertebatur, & prorsum apud me ampliùs
 ipse non eram. Postremò autem somno
 correptus jacui. Ille verò exacuto veste,
 eodèque igne succenso, insuper etiam
 excacavit me dormientem. Ab eoque
 tempore cæcus tibi sum Neptune. N E P.
 Ut altè nimis dormiisti ô fili, qui non ex-
 ilueris, cum interea excæceris. Ulysses
 igitur ille quo pacto effugit? Non enim,
 fat scio, potuit dimovere saxum à foribus.
 CYC. At ego amovi ipsum, quò faci-
 liùs illum comprehenderem inter egredi-
 endum. At collocato meipso ad fores,
 extentis manibus venabar, solis dimissis
 in pascua ovibus, & arieti negotio dato,
 quænam ipsum agere pro me oporteret.
 N E P. Intelligo rem, sub illis latuit te
 clàm se subducens. At cæteros certè Cy-
 clopas conveniebat te invocare contra i-
 psum. CYC. Convocavi illos, pater,
 atque etiam venerunt. Sed postquam me
 interrogassent insidiatoris nomen, atque
 ego dicerem *Neminem* esse, insanire me
 arbitrati discesserunt. Irà imposuit mihi
 execrabilis, nomine. Et quod maxime
 mihi ægrè fuit, contùeliosè objecta mihi
 cala-

calamitate hâc, nè pater quidem Neptunus, inquit, te sanabit. N E P. Confide fili, ulciscar enim ipsum, ut sentiat, etiamsi cæcitatem oculorum mederi impossibile sit, navigantes certè tamen servare vel perdere, penès me esse. Navigat autem adhuc.

Dialogus 2.

Menelai & Protei.

M E N. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, marinus utique cum sis; etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando mureris licèt, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem te fieri possibile est, cum in mare habites, hoc omninò miror, neque adducor ut credam. P R O T. Nè mireris Menelæe, fieri enim soleo. M E N. Vidi & ipse, sed videris mihi (dicetur enim hîc apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cum interim ipse nihil tale fias. P R O T. Et quænam adeò decèptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti, in quàm multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & res hæc tibi falsa videtur, nempe apparentia quasdam inanis ante oculos obversans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generose tu, manum. Nimirum senties, videârne tantùm ignis, an & urendi vim habeam. M E N E L. Periculo.

Neptuni & Delphinum.

culosum est experimentum hoc Proter.
P R O T. At tu Menelae videris mihi
 neque Polypum vidisse unquam, neque et-
 tiam quid pisci huic accidere soleat, scire.
M E N E L. Verùm Polypum ipsum
 quidem vidi: quæ verò accidant illi, li-
 benter ex te cognoverim. **P R O T.** Cu-
 icunque saxo accedens, acetabula sua ap-
 plicuerit, atque affixus inhæserit cirra-
 mentis, illi seipsum similem efficit, mu-
 tâtque colorem, imitando saxum, quo vi-
 delicet lateat piscatores, nihil ab illo vari-
 ans, neque manifestus existens ob hoc, sed
 assimulatus lapidi. **M E N E L.** Ferunt
 hæc. Sed tuum hoc est incredibilius Pro-
 teru. **P R O T.** Nescio, Menelae, cui-
 nam alteri facile credas, qui tuis ipsius o-
 culis non credas. **M E N.** Videns equi-
 dem vidi, sed tamen monstrosa res est, e-
 undem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 3.

Neptuni & Delphinum.

*Delphini
hominum
amatores.*

N E P T. **L** Audo, rectè facitis Delphi-
 nes, quod semper hominum
 amantes estis. Nam & olim Indus filium
 in Isthmum portâstis, exceptum à Sciro-
 niis scopulis, unde cum matre præcipita-
 tus fuerat. Et nunc tu citharædo isto
 Methymnensi, cum ipso ornatu & citha-
 râ recepto, in Tænarum enatâsti, neque
 passus es miserè à nautis perdi illum.
D E L P H. Nè mireris, Neptune, si ho-
 minibus benefacimus, nam & ipsi ex ho-
 mini-

*Sic Aëlon
a nauticis.*

Neptuni & Delphini.

minibus pisces facti sumus. N E P T. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali praelio superatos irā transformavit, cum deberet captivos solum in deditionem accipere, quemadmodum & ceteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, quod hinc Arioni accidit, sese habet, Delphin? D E L P H. Periauder iste puro, delectabatur homine, ac sæpè illum ac se accersebat artis gratiā. Ille autem dives iam factus à tyranno, concupivit, navigando in patriam Methymnam videlicet, spectandas ibi divitias suas exhibere. Ac consensū ad trajiciendum navis hominum quorundam sceleratorum, posteaquam indicavit se multum auri & argenti secum ferre, ubi ad medium ferme Egæum perventum fuit, insidiari illi nautæ ceperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia juxta navigium natando) quoniam jam hoc vobis ita videtur, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decarato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite precipitare me-ipsam. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum & quiddam planè blandum cecinit, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego verò excepto atque imposito illo, enatavi unā cum ipso in Ténarum. N E P T. Laudo studium erga Musicam tuum: dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultāras.

Neptuni & Nereïdum.

Helle ab a-
riete in m-
ra delapsa.

NEPT. **F**Retum hoc quidem angu-
stum, in quod puella præ-
cipitata est, Hellespontus ab ipsâ vocetur.
Cadaver autem ipsum, vos Nereïdes ac-
ceptum, in Troadem auferte, ut ab inco-
lis sepeliatur. NERE. Nequaquam,
Neptune sed hic in cognomini pelago se-
peliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ
maximè miserabilia à novercâ passa fue-
rit. NEPT. At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neque etiam aliàs ho-
nestum hic illam alicubi sub arenâ jacere:
Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso
mon sepelietur. Illud autem pro solatio
ei erit, quod paulò post eadem, ipsa
quoque Ino patietur, & præcipitabitur,
persequente illam Athamante, in pela-
gus ex summo Citharone, quâ in mare
porrigitur, filium etiam in ulnis gestans.
NERE. Sed & illam servare conveni-
et, gratiam hanc Baccho faciendo. Edu-
cavit enim illum Ino, eadè que nutrix
illius fuit. NEPT. Non decebat a-
deo pravam. Sed tamen Baccho non
gratificari, Amphitrite, indignum foret.
NERE. Sed quid accidit huic, quod ex
ariete decidit? frater autem ejus, Phry-
xus tutò vehitur? NEPT. Merito. A-
dolescens enim est, & contra imperum ob-
sistere potest. Illa verò, eò quod insueta
ejus rei erat consensu vehiculo inusitato
& despiciendo in vastam profunditatem
perculsa animo, & pavore pariter attoni-
ta,

Citheron
mons est, cu-
jus radices
Asopu: al-
buit s. g. b.

ta, præterea vertigine correpta, præ vehementiâ & impetu volatûs, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usque sustentaverat, atque ita in mare decidit. N E R. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? N E P T. Decebat sanè, sed Parca, quàm Nephelè, multò potentior est.

Dialogus 5.

Xanthi & Maris.

X A N. Suscipe me, ô Mare gravia passum, extingue mea vulnera. M A R. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? X A N. Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus sum miser, & effervesco. M A R. Cur autem tibi injecit ignem? X A N. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab irâ nihil remisit, sed cadaveribus etiam obstruxit mihi alveum, ego misertus miserorum, occurri ut aquis involverem illum, quò eo periculo absteritus, ab cæde virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope fortè existens) universo igne, quantum opinor, usquam habebat, quantumquè & in Ætâ, & si quibus aliis locis erat, allato, processit obviam: ac exussit equidem ulmos, & myricas, assavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cùm effervescente fecisset, parùm absuit, quin totum sicum reddiderit. Vidēsne igitur quo pa-

Xanthi fluxus
vix pene
exussus.

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

Ad exustionibus istis deformatus sum.
 M A R. Turbidus es, o Xanthe, & calidus, ut consentaneum est: cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset?
 X A N. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adedò meorum?
 M A R. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adedò filii?

Dialogus 6.

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

Jupiter &
 Æsculapius &
 Hercules de
 æstione
 contendunt.

J O V. D Efinite o Æsculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiiis, perinde ut homines. Indecora enim hac, & aliena à convivio Deorum.
 H E R. At vis, o Jupiter, medicamentarium istum priore loco accumberet, quam me?
 Æ S C. Ità per Jovem: etenim sum melior.
 H E R C. Quà in re, o attonite, an quodd te Jupiter fulmine percussit, eò quod quæ nefas erat, feceras? nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es?
 Æ S C U. Oblitus verò etiam tu es Hercules, quod in Octa conflagrasti, quandoquidem mihi ignem obijcis?
 H E R C. Nequaquam æqualia atque similia sunt quæ uterque in vitâ egimus, ut qui ipse quidem Jovis filius sum, tantos autem labores sustinui, expurgatâ vitâ, devictis bestiis & de
 con.

contumeliosis hominibus pœnas sumens:
 Tu verò radicum concissor es & circulator;
 agrotantibus fortassis hominibus utilis
 medicamenta adhibendo, virile autem ni-
 hil quicquam præstitisti. *Æ S C.* Re-
 ctè dicis: quoniam & inustiones tuas cu-
 ravi, quando nuper ascendisti, ad nos se-
 miustulatus corpore utrinque corrupto ac
 perdito, & à tunica, & post illam, etiam à
 flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, ta-
 men neque servivi, quemadmodum tu,
 neque exercui sanificium in Lydia, pur-
 puram indutus, & ab Omphale verbera-
 tus sandalio aureo, neque verò etiam in-
 faniens, occidi liberos & uxorem.
H E R C. Nisi desinas conviciari, statim
 admodum senties, quòd non multum tibi
 profutura sit immortalitas. Quoniam
 sublatum hinc è cœlo præcipientem dabo
 te, ut nè ipse quidem Pæon curaverit te;
 diminuto atque effracto tibi cerebro.
J U P. Desinite, inquam, & nè nobis
 hunc coetum perturbate, aut ambos hinc
 ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Her-
 cules, æquum est, ut priori loco accumbat
Æsculapius, quippe qui & prior mortu-
 us est.

 Dialogus 7.
Martis & Mercurii.

M A R. **A**Udistin' Mercuri, qualia Jovis js-
stantia lrelo-
detur.
 nobis minatus sit Jupiter,
 quàm superba, quàmque absurda? Ego,
 inquit, si voluero, catenam ex cœlo demit-

B. 5.

tam,

tam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam. Nunquam enim me deorsum traxeritis. Contrà ego vos, si velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime suffulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, irà præstantiorem eum esse viribûsque superiorem, haud quaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum nè pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adjunxerimus, id neutiquam crediderim. *M E R.* Bona verba, Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, nè quid fortè mali nobis conciliemus petulantia. *M A R.* Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solùm id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cum hæc minitantem audirem haud queam apud te reticere. Etenim memineram, cum non irà multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motà adversus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conicere, quantopere formidâre, atque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent Dii. Quod si Theris misericordiâ commota, Briareum centimanum illi auxilio non accessivisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus esset. Hæc reputanti mihi ridere succurrebat ejus magniloquentiâ jactantiamque. *M E R.* Tace, bona verba; neque enim tutum

tutum est. ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

*Dialogus 8.**Diogenis & Pollucis.*

DIO. **O** Pollux, commiendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est, nisi fallor, cras reviviscere) ut, sicubi videris Menippum, canem illum, (invenies autem ipsum Corinthi, circa Cranèum, aut in Lycéo deridentem contententes istos inter se Philosophos) dicas illi, Menippe, mandat tibi Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, ut huc multò plura derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus est, & frequens illud obijci potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non defines constanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maximè cum videris, divites istos ac satrapas & tyrannos ità humiles & obscuros esse, solòque ejulatu ab alijs dignosci. Tum quòd & molles & ignavi sunt, reminiscens eorum quæ in vitam geruntur. Hæc illi dicas, & ut præterea etiam petà veniat impletà multo lupino, & sicubi in trivio positam inveniat Hecates coenam, aut ovum ex lustratione relictum, aut simile quippiam.

POL. At renuntiabo hæc, ô Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoscere queam, cujusmodi facie est? **DIO G.** Senex est, calvastr, pallio indutus lacerò, & vento

vento cuius pervio, & diversorum pannorum
 assumentis variegato. Ridet autem
 semper, ac plerumque arrogantes istos
 Philosophos acerbè perstringit. P O L.
 Facile erit invenire illum, ex his signis.
 D I O G. Visne ut ad ipsos quæque phi-
 losophos illos aliquid tibi mandem?
 P O L. Mandes licet, non enim grave
 hoc mihi fuerit. D I O G. In Uni-
 versum, adhortare illos, ut desistant à
 nugis suis, neque de voto contendant, ne-
 que cornua sibi mutuo affigant, neque
 crocodilos faciant, neque huiusmodi
 sterilia atque jejuna interrogare, animum
 instituunt. P O L. An indoctum me
 & ineruditum esse dicent, qui doctrinam
 illorum reprehendam. D I O G. Tu
 verò plorare illos meo nomine iube.
 P O L. Et hæc nuntiabo illis Diogenes.
 D I O G. Divitibus autem, ô lepidissi-
 mum caput, nostro nomine hæc re-
 nuncia. Quid, ô vani aurum custoditis?
 Quid vos ipsos excruciat, & usuras sup-
 putando, & talenta talentis accumulando,
 quos unicum obolum habentes, venire
 huc paullo post oportet? P O L. Dicis-
 tur, & hæc ad illos. D I O G. Sed &
 formosis istis & robustis dicas, Megilla
 putà Corinthio & Damaxeno palastri-
 ta, quod apud nos neque flava coma, nec
 cærulei nigrive oculi, neque rubor faciei
 amplius ullus est, neque præterea nervi
 intenti & robusti, neque humeri laborum
 tolerantes, sed omnia unius pulvis ut
 ajunt, nobis, calvaria formâ nudata
 scilicet. P O L. Non molestum erit
 hæc

Pluto, seu contra Menippum.

13

Hæc ad formosos robustos illos dicere.
DIOG. Etiam pauperibus, o Lacon,
dicas licet, (multi autem sunt, quibus hæc
res perquam molesta est, & inopi-
am lugent) ut ne lacrymentur, neque
plorem, exposita illis aequalitate hæc, quæ
hic est & quod videbunt, eos qui illic di-
vites sunt, nihilo meliores, quam sese hic
esse. Lacedæmoniis autem tuis hæc si vi-
deretur, nomine meo obicias, molles &
enervatos ipsos esse dictitant. PROL.
Nō de Lacedæmoniis, Diogenes quic-
quam dicas, non enim feram. Sed quæ
ad ceteros mandasti, ea illis renuncia-
bo. DIOG. Missos igitur faciamus hos,
quando tibi ita videtur. Tu verò ad il-
los quos antea dixi sermones hos meos
deferas.

Dialogus 9.

Pluto, seu contra Menippum.

CRÆ. **N**on possumus ferre Pluto, Me-
nippum hunc canem, coha-
bitantem nobiscum. Quapropter aut il-
lum hinc, aut alio loco colloca, aut
hinc alio commigrabimus. PLUT.
Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum
pariter mortuus cum sit? CRÆ.
Quoniam nos ploramus & ingemiscimus,
illorum reminiscentes, quæ apud superos
jubuimus, utpote, Midas hic aurum, Sarda-
nibus autem multa voluptatis, ego verò
thelaurorum, irridet, & cum convectis
exprobrat ea nobis, mancipia & pia-
cula nos vocitando. Interdum autem
etiam

etiam cantando, conturbat ploratus nostros, & in summâ, valdè nobis molestus est. P L U. Quid ista dicunt, Menippe? M E N. Vera, Pluto. Odi enim ipsos ignavi ac perditii adeò cum sint: quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui, insuper recordatione illis inhaerent, quæ apud Iuperos sunt. Delector itaq; agrè ipsis faciendo. P L U. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. M E N. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calento approbas. P L U. Haud quaquam, verum nolim vos mutuo discordare. M E N. At verò ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ità de me cognoscite, ut qui nunquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis hinc, eodè sequar agrè faciendo, cantando atque irridendo vos. C R O E S. An non hæc contumelia est? M E N. Non, sed illa contumelia erant, quæ facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortisque prorsus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. C R O E S. Multis carè, ô Dii! & magnis possessionibus. M E N. Quanto equidem ipse auro? S A B. Quantà verò ego voluptate? M E N. Rectè sanè, ità facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, Nosce teipsum, identidem connectendo, vobis occinam, id enim huiusmodi gemitibus accipere convenit.

Dialogus 10.

*Menippi, Amphilocho, &
Trophonii.*

MEN. **V**Os nimirum Trophoni atq;
Amphiloche, cum sitis mor-
tui, haud scio quonam modo Fanis estis
donati, varésque credimini, ac stulti mor-
tales Deos esse vos arbitrantur. **TRO.**
Quid igitur, nostrane culpa est, si per
inseitiam illi de mortuis huiusmodi
opinantur? **MEN.** Atqui non ista fuissent
opinati, ni vos, tum cum viveretis ejus-
modi quaedam portenta ostentassetis, tan-
quam futurorum fuissetis præscii, quasque
prædicere potuissetis si quæ percontaren-
tur. **TROPH.** Menippe, noverit
Amphilochus hic. ipsi pro sese responden-
dum esse. Exterum ego Heros sum, vari-
e in ore, si quis ad me descenderit. At
tu videre nunquam omnino Lebadiam
adiisse, neque enim aliqui ista non cre-
deres. **MEN.** Quid ais? equidem
nisi Lebadiam fuissetem profectus, ac lin-
teis amictus, ossam ridicule manu gestans,
per angustum auditum in specum irrepsis-
sem, nequaquam fieri potuisset, ut te de-
functum esse cognoscerem perinde atque
nos, solaque præstigiaria reliquos ante-
cellere. Sed age per ipsam divinandi
artem, quid tandem est Heros? neque
enim intelligo. **TROPH.** Est quid-
dam partim ex homine, partim ex Deo
compositum. **MEN.** Nempe quod
neque sit homo quemadmodum iudio,
neque

Mercurii, & Charontis.

neque Deus, verum pariter utrumque; Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quod nunc recessit? T R O. Reddit oracula Menippe, in Boeotia. M E N. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud plane video, te totum esse mortuum.

Dialogus 10.

Mercurii, & Charontis.

M E R. Supputemus, portitor, si videatur, quantum mihi debeas jam, ne denuo aliquando de eo inter nos contendamus. C H A. Supputemus Mercuri, nam id definire melius est, & minoris negotii. M E R. Anchoram ut mandaras, comparavi tibi quinque drachmis. C H A. Magno dicis. M E R. At per Plutonem, quinque emi illam & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. C H A. Pone quinque drachmas, & obolos duos. M E R. Et pro acu ad refarciendum velum quinque obolos ego exsolvi. C H A. Etiam hos appone. M E R. Et ceram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos praeterea, funiculum, unde Hyperam fecisti, omnia haec duabus drachmis. C H A. Recte, lando, haec vili emisti. M E R. Haec sunt, nisi quid reliquum sit quod me fugit, inter computandum. Quando autem haec redditurum te promittis? C H A. Nunc quidem, Mercuri, non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum al-
lucrari

lucrari aliquid falsâ supputatione in multitudinem exigendo portoria. **MER.** Proinde ego nunc sedebo, pessima quæq; ut eveniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. **CHA.** Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. **MER.** Satiùs est ita esse, etiam si ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verum enim verò prisci illi, Charon, nostri quales advenire solebant, quàm fortes omnes sanguine pleni & faucii plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate, tumefactio ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque homines prioribus illis. Plurimi autem ipsum etiam pecuniarum causâ veniunt falsis, ut videtur, mutuo sibi insidiis. **CHA.** Omnino enim expetibiles illi sunt. **MER.** Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, si vel akeris abs te exigam, ex quo mihi debes.

Dialogus. 12.

Plutonis & Mercurii.

LU. Senemne nostri, senio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores quinquagesies mille? **MER.** Etiam, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? **PLUT.** Vivere illum quidem, Mercuri, sine, ultra eos nonaginta.

In hereditate, qui facit, antequam capiat, moritur.

aginta annos quos exegit, alteris totidem
 accumulatis, si modò possibile sit, atque
 etiam pluribus. Adulatores autem ipsius
 Charinum adolescentem, & Damonem, &
 ceteros abripe huc ordine omnes MER
 Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT
 Haud quaquam, imò iustissimum. Quan
 enim ob causam illi adeò optant illum
 mori, nisi quia pecuniam illius captant
 nullâ propinquitate juncti? Quod autem
 omnium sceleratissimum est, dum tali
 precantur, tamen in propatulo colunt.
 Ac quæ ægrotante illo, apud se consultem
 nemo ignorat: attamen sacrificaturos se
 se promittunt, si convalescat denuò: &
 summâ varia quædam adulandi ratio illo
 rum hominum est. Quamobrem ipse qui
 dem immortalis sit, illi autem præ ip
 sâ abeant, frustrâ hiantes. MER. Rid
 eula patientur, scelerati cum sint. Illi
 etiam sæpe admodum scire lætatur illos,
 spe pascit inani, & in summâ semper mo
 rituro similis, multo validior est, quàm
 quisquam juvenis. Illi autem hæredita
 te inter se divisâ, pascuntur, vitam quan
 dam beatam secum ipsi animo præcipien
 tes. PLUT. Proinde ipse exutâ senectute,
 quemadmodum Iolaus ille, repu
 bescat. Illi autem in ipsâ mediâ spe, re
 lictis divitiis illis, quas per somnium pos
 sidebant, mali malè mortui jam huc veni
 ant. MER. Nè cures Pluto, illos
 nim ordine singulatim tibi accersam, se
 ptem autem, opinor, sunt. PLUT. De
 ducas licet. Ille autem præmittat singulos
 ex senectute iterum adolescens factus.

Dialogus 13.

Terpsionis & Plutonis.

TER. Iustumne hoc est, ô Pluto, me

quidem è vitâ migrâsse, trigin-

ta annos natum, Thucritum Verò senem

illum plusquam nonagenarium in vivis

adhuc esse? PLUT. Justissimum quidem

ô Terpsio. Siquidem hic vivit nullius

amicorum mortem votis exposcendo:

tu verò omni tempore illius hæreditatem

expectans, ipsi insidiabaris. TERP.

Nonne oportuerat, cùm senex sit, neque-

atque suis uti divitiis amplius, eum, dato

juvenibus loco, è vitâ migrare? PLUT.

Novas, ô Terpsio, statuis leget, cùm ad

voluptatem divitiis uti nequeat, ipsum è

vitâ decedere. Sed hoc aliter & Parca &

natura statuit. TERP. Proinde hanc ob

hujuscemodi accuso ordinem; rem enim

hanc ordine fieri par erat, senem primò,

deinde qui in eâ ætate lequeretur, mori.

handquaquam autem ordinem inverti, aut

vivere senectute decrepitum, qui tres dun-

taxat dentes habet, qui vix videt, qui cur-

vatus à quatuor famulis deducitur, qui pa-

res gravedine, oculos lippitudine plenos

habet, nihil denique voluptatis degustans,

& tanquam animatum sepulcrum, a juve-

nibus deridetur, & contra mori optimos

atque robustissimos adolescentes. Nam

hoc perinde est, ac si flumina sursum de-

ferantur. Vel denique scire oporteret,

quando & senum quilibet obiturus esset,

nè frustra quosdam colerent. Nunc verò

illud accidit, quod proverbio dici solet,

Expostula-
tio, quod
pleriq; se-
nes junio-
ribus su-
pervivant.

Qua-

TER

Quadrige bovem sapissime ducit. P L U T O. Hæc quidem ô Terpsio, prudentius fiunt, quàm tibi profectò videntur. Verùm & vos quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis vosmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis sit perjucundum. Nam quantò vos magis mori illos peropratis, tantò plùs omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitastis, deceptos cum amatis, præsertim si liberis sint orbati: inamabiles verò vobis sunt, qui liberos habent. Atqui ex illis qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus in amando, etiamsi ipsi liberos habere contingat, illos tamen odisse simulant, ut & ipsi habeant amatores. Deinde in testamentis exclusi sunt, qui omnia munera contulerant, liberi vero & natura, ut justum est, omnibus potiuntur: at illi confecti dolore dentibus strident. *T E R.* Vera sunt hæc quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cum semper eum mori putarem: & quoties ad eum ingrediebar, gemebat, & internum quiddam perinde atque ex ovo pullus aliquis innatus, subrocitaret. Itaque cum existimarem ipsum quamprimum in pulcrum venturum, multa mittebam, nè æmuli munerum magnitudine me perarent. Plerumque etiam præ nimia sollicitudine infornis jacebam, singula enumerare

enumerans, ac disponens. Eaque etiam
causa interitus mihi fuit, cura & vigilia.
Ille autem deglutito hoc illectamento
meo tanto, adstitit mihi, quando sepe-
liebar paulò antè, irridens. **PLUT.**
Euge ò Thucrite, diutissimè vivas,
divitiis simul affluens, & hujusmodi
homines deridens, neque tu prius mo-
raris, quàm hos assentatores cunctos
præmiseris. **TERPSION.** Hoc
quidem, ò Pluto, perjucundum mihi
foret si ante Thucritum Chariades vitâ
precedat. **PLUT.** Bono animo
es ò Terpsio, & Phido etiam, & Me-
lanthus, & omnes penitus ipsum præ-
cedent, suis ipsorum curis confecti.
TERPS. Hæc laudo, ò Thucrite,
diutissimè Vivas.

Dialogus 14.

Zenophanta & Callidemida.

ENO. **A**T tu Callidemides, quo
pacto interiisti? Nam
pse cum Dinia parasitus essem, immodi-
cæ ingurgitatione præfocatus fuerim, nõ-
ni, aderas enim morienti. **CALL.**
aderam Zenophantes. Porro mihi in-
opinatum quiddam accidit. Nam tibi
quoque notus est Præodorus ille se-
nex. **ZENOPH.** Orbem illum di-
tis, ac divitem, apud quem te assiduè ver-
sari conspiciebam? **CAL.** Illum semper
colebam,

Hereditatem
vaneas,
quod aliter
paraveras,
perit.

colebam, id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proterretur, sene videlicet, vel ultra Tithonios annos vivente, compendiarium quandam excogitavi viam, quã ad hæreditatem pervenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptæodorus porum posceret, (bibit a. abundè) præsentius in calicem injiceret, haberetque in promptu porrecturus illi. Quod si fecisset, jurejurando confirmabam, me illum manu-missurum. Z E N. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturns mihi videris. CAL. Ubi jam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptæodoro, cui venenum erat additum, altero, mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptæodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim jacebam, supposititium videlicet illius loco cadaver. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Z E N. Nam lepide tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? CAL. Primum quidem repentino casu conturbatus est: Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, putà pocillatoris errore factum, risit & ipse. Z E N. Verùm non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari viã tutius, etiam paulò seriùs.

Dialogus 15.

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H**oc illud est quod vulgò dici In Hæ.
redipe-
tas.
confuevit, *Hinnulus leonem.*

DAM. Quid stomacharis Cnemon?

CNE. Quid stomacher rogas? Hæ-
redem invitus reliqui, miser astu delusus,
is, quos maxime mea cupiebam habere,
præteritis. DAM. Sed istuc quinam e-

venit? CNE. Hermolaum nobilem
illum insigniter divitem, liberis orbem,
imminente morte captabam, neque ille
gravatim officium meum admittebat. In-
terim illud mihi scitum visum est, ut testa-
mentum publicè proferrem, quo illi mea
omnia reliqui, nimirum ut ille vicissim
idem faceret, meo provocatus exemplo.

DAM. Ac quid tandem ille? CNE.
Quid ille suo in testamento scripserit, id
quidem ignoro. Cæterum ego repente
etque insperatò vitâ decessi, testis ruinâ
oppressus. Et nunc Hermolaus mea pos-
idet, lupi cujuspian in morem ipso ha-
mo cum escâ pariter avulso. DAM.
Non escam modò cum hamo, quin etiam
quoque piscatorem simul abstulit.
Itaque technam istam, in tuum ipsius ca-
ut struxeras. CNE. Ità videtur,
deoque lugeo.

CHA-

Dialogus 16.

Charontis & Mercurii.

CHAR. **A**udite quo loco sint res vestrae. Equidem parva est nobis quemadmodum videtis, & cariosa navicula, & quæ undique perfluit: quod si in alteram partem se inclinârit, planè submersa peribit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis, quibuscum si conscenderitis, pereor, nè postea vos facti poeniteat, maximè verò eos, qui nandi sunt imperiti.

MORTUI. Quid igitur facto opus est, ut tutò navigemus? **CHAR.**

Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos navicula. Tibi verò, Mercuri, doinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit & supellestem ut dixi, abjecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito nudosque ingredi cogito. **MERCUR.**

Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? **MENIP.** Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum rectè feci, quòd pallium non attulerim. **MERC.** Ingredere ô Menippe, vir optime primumque apud gubernatorem navis locum accipe, in ipsâ summitate, quæ omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? **CHAR.** Charmolus

sum

sum Megarensis amabilis, ejus osculum
duobus talentis emptum est. MER. Exue
igitur istam pulcritudinem & labia cum
osculis. promissam etiam comam, & gena-
rum ruborem, adeoque totam cutem. Be-
nè se res habet, expeditus es, ingredi-
dere nunc. Quis verò ille est purpuratus & di-
ademate præcinctus gravitatem quandam
præ se ferens? Quis es tu? L A M. Lam-
pichus sum Geloorum tyrannus. MER.
Quid cum tot sarcinis venisti? L A M.
Anne nudum adventare conveniebat ty-
rannum? MER. Nequaquam tyrannum,
sed mortuum, itaque depone ista. L A M.
Ecce abjeci divitias. M E R. Sed Super-
biam, ô Lampiche, & fastum etiam abjice,
nam ista, si in naviculam coincidunt, vehe-
menter gravabunt eam. L A M. Igitur si-
ne ut diadema habeam saltem & sagulum.
M E R. Nequaquam, imò & hæc relin-
quito. L A M. Sit ita. Quid præterea
vis? Nam omnia, ut vides, abjeci.
MER. Crudelitatem etiam, & amentiri-
am, & violentiam, & iracundiam, atque
his similia depone. L A M. Ecce nudus
sum. M E R. Ingredere nunc. Tu ve-
rò pinguis admodum & carnosus quis es?
D A M. Damafias ego sum Athleta.
M E R. Certè videris ille esse, scio eni-
te sæpe in palæstris à me visum. D A M.
Ita est ô Mercuri, verum accipe me, nu-
dum existentem. MER. Nequaquam,
ô bone vir, nudus es tantâ carne cir-
cundatus, itaque exue eam. Nam si vel
alterum tantum pedem in navem posue-
ris, submerges eam. Sed & coronas istas

& præconia abjicito. D A M. En plañe nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis staturâ. MER. Sic præstat levem esse, itaque inscende jam. Et tu, ô Crato, divitias abjice, præterea molliem & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque majorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam; item civitatum, de quibus scilicet bene meritus es, publica præconia; statuarum inscriptiones; & dicas, nè tibi magnum sepulcrum construant, nam & hæc gravant, si in memoriam revocentur. CRAT. Invitus certè, sed tamen abjiciam, quid enim faciam? MER. Papæ! quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? C R A. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophæum in terra; apud inferos enim pax, neque ullis armis opus est. Verùm quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus & contractis superciliis propter curas, longâ barbâ, quis est ipse? M E N. Philosophus quidam est ô Mercuri, imò præstigiator & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sub palliolo occulta esse. M E N. Depone tu hunc habitum primum; deinde hæc quoque omnia. O Jupiter! quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circum-

Πόπαιον

r
t
h
i
c
e
m
l
o
n
o
n
te
qu
bar
equ
fun
Ber
Sed
ille
brie
scali
ba re
curi,
magi
penn
nunc
visne
ram?
per fr
seipsu
am ple
greden
adhuc
Quid M
Mercur

cumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & mollitiem secum habet, neque enim latent me ista, etiamsi studiosè celas. Verùm abjice mendacia & superbiam, opinionem illam, quâ existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinque remis te acceperit? PHIL. Depono igitur eas, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, ô Mercuri, gravem equidem & hirsutam, ut vides, capilli sunt trium minarum minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille securim accipiens, quibus naves fabricantur, eam resecabit, utetur autem scalis navalibus, quibus superposita barba resecetur. MEN. Nequaquam Mercuri, sed da mihi serram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MEN. Euge, Humanior nunc appares, deposito hircino foetore, visne ut parùm etiam de superciliis auferam? MER. Maximè: Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras scelestè? & mortem times? ingredi igitur. MEN. Unum quiddam adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quid Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viveret, multam

profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam, sed retine ista, levia enim sunt & planè facilia portatu, & ad navigandum profunt. Tu verò Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & membrorum adæquationes, item periodos, & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Benè se habet res. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tūque nauta clavum dirige. Simus hilares, quid ploratis? vos amentes præsertim tu Philoſophe, qui paulò antè tuā barbā spoliatus es. PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mentitur; nam alia sunt, quæ videntur eum moerore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non amplius tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumvoluto palliolo capiti prostibula in orbem lustrabit, nec manè deceptis adolescentibus suā sapientiā, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quòd mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi nemine vocante. Verum nōne clamor quidam interim dum nos confabulamur exauditus est, veluti quorundam in terra vociferantium? MEN. Certè Menippe

pe, verum non uno tantum loco exau-
ditur clamor, sed quidam in unam coe-
tum convenientes, cum voluptate deri-
dent mortuum Lampichum, & illius
uxorem mulieres circumstrepunt, atque
illius pueri nuper admodum geniti, mul-
tis lapidibus à pueris obruuntur. Qui-
dam Diophantum Rhetorem laudant in
Sicyone funebres orationes recitantem;
pro hoc Cratone, & per Jovem Dama-
sia mater ululans, lamentationem in-
ceptat una cum mulieribus pro Damasia.
Te verò, Menippe, nemo est qui deplo-
ret, & tranquillus jaces solus. M E N.
Nequaquam, nam haud ita multò post,
audies canes miserabiliter latrantes pro-
pter me, & corvos alas concutientes
quando ad sepeliendum me conveniunt.
M E R. Fortis es Menippe. Sed quia
jam transfretavimus, abite vos rectà per
hanc viam ad forum judiciale. Ego ve-
rò & nauta alios transestabimus. M E N.
Fel citer navigate & Mercuri, nos quoque
progrediamur. Verum quid diutius mo-
ramini? Judicium de nobis ferri oportebit,
& quidem aient poenas esse graves,
rotas, vultures & lapides. Uniuscujusq;
autem vita examinabitur.

Dialogus r7.

Cratetis & Diogenis.

CRA. **M**Oerichum illum divitem, noverasne ô Diogenes? Illum, inquam, supra modum divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onustæ mercibus, cujus consobrinus Aristetas, ipse etiam dives, Homericum illud in ore solebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* **DIOG.** Cujus rei gratiâ sese captabant invicem, Crates? **CRA T.** Hæreditatis causâ, cum essent æquales, uterq; alterum captabant. Jamq; testamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristetam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mœrichum vicissim Aristetas, siquidem ipse prior à vita decederet. Hæc igitur cum essent in tabulis scripta, illi sese invicem colebant, & adulatione superare contendebant. Porro divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldaei, ex somniis, quin & Pythia ipse, nunc Aristetæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum trutina propendebat. **DIOG.** Quid igitur tandem evenit? nam audire est operæ-pretium. **CRA.** Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem devenerunt, quorum uterque cognatus illis erat, atque de his nihil prædixerant divini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham versus navigarent, me-

dio in cursu, obliquo orto Iapyge, eversa
navi periérunt. D I O G. Rectè fa-
ctum: at nos cùm in vita essemus, nihil
ejusmodi alter de altero cogitabamus.
Neq; enim ego unquam optabam ut mo-
reretur Antisthenes, quò nimirum baculus
illius (erat autem illi firmus ex oleastro
factus) ad me rediret hæredem, neque tu
Crates, opinor, desiderabas ut me mortuo,
in possessionum mearum successionem ve-
nires, purà dolil ac peræ, in qua quidem
lupini chœnices inerant duz. C R A.
Neque enim mihi quicquam istis rebus e-
rat opus, imò nè tibi quidem Diogenes, si-
quidem quæ ad rem pertinebant, quæque
tu ab Antisthene, ego à te tanquam jure
hæreditatis, accepi; ea nimirum multò sunt
potiora, multòque splendidiora, quàm
Persarum imperium. D I O G. Quæ-
nam sunt ista quæ dicis? C R A T. Sa-
pientiam, inquam, frugalitatem, veraci-
tatem, loquendi audaciam, vivendi liber-
tatem. D I O G. Per Jovem memini
me in istiusmodi opum hæreditatem An-
tistheni successisse, tibi que eas longè eti-
am majores reliquisse. C R A T. Ve-
rùm reliqui mortalium hoc possessionum
genus aspernabantur, neque quisquam nos
ob spem potiundæ hæreditatis obsequiis
captabat, sed ad aurū omnes intendebant
oculos. D I O G. Nec injuria, neque
enim habebant, quò facultates ejusmodi à
nobis traditas acciperent. quippe qui tan-
quam putria marsupia deliciis diffuebant.
Quò fiebat, ut si quando quis in illos in-
fundat vel sapientiam, vel dicendi liber-

tatem, vel veritatem, effluat illico persillétque, fundo, quod immissum est, continere non valente, cuiusmodi quidam & Danaï Virginibus aiunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important, at iidem aurum dentibus & unguibus, omniq[ue] vi servabant. CRAT. Proinde nos hîc quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obolum duntaxat secum ferent, ac nē hunc quidem ulteriùs quàm ad portitorem.

Dialogus 18.

*Alexandri, Annibalis, Minois,
& Scipionis.*

ALEX. **M**E tibi, ô Libyce, præponi par est, præstantior enim sum. ANNIB. Imò verò me ALEX. Judicet ergò Minos. MIN. At quinam estis? ALEX. Hîc est Annibal Carthaginensis, ego autem Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem utrique gloriosi. Sed quâ de re vobis altercatio est? ALEX. De præstantia, dicit enim is sese meliorem quàm me ducem exercitûs fuisse, ego verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem fuêre, in re militari, præstantiorem me esse affirmo: MINOS. Dicat ergo uterque vicissim. Tu verò, Libyce, primus verba facito. ANNIB. Unum hoc

hoc me juvat, quòd hic Græcæ lin-
guam didicerim, ut neque etiam hæc in re
Alexander me superet. Porro illos maxi-
mè laude dignos assero, qui cum parvi à
principio fuere, propriâ virtute ad ma-
gnam gloriam evasere. potentisque per se
ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego
igitur cum paucis quibuscum Hispaniam
primò invadens, cum sub fratre præse-
ctum agerem, maximis rebus idoneus atque
optimus iudicatus sum. Ibi tum Celti-
beros cepi, & Calatas Hesperios devici. Et
cum magnos montes transcendissem,
omnem Eridanum percurri, multasque civi-
tates everti, & planam Italiam subjugavi,
& usque ad suburbia Romæ grassatus sum,
totque uno die Romanos occidi, ut annu-
los eorum modis mensurari oportuerit, &
ex cadaveribus pontes fluminibus fece-
rim. Atque hæc omnia peregi, nec Am-
monis dictus filius, neque Deum me fin-
gens, aut matris insomnia narrans, sed
me hominem fatebar, pugnabamque con-
tra duces prudentissimos & contra mili-
tes fortissimos. Nec Medos aut Arme-
nios expugnarem, qui antequam quispiam
persequatur, fugiunt, & faciliè cuius au-
denti victoriam tradunt. Alexander verò
acceptum à patre imperium auxit, & for-
tunæ quodam impetu usus multum ampli-
avit. Qui postquam miserum illum Dari-
um in Issò & Arbelis devicit, cepitque,
& paternâ virtute degenerans, adorari vo-
luit, & ad Medorum delicias sese contulit,
& amicorum cæde convivia contami-
navit, & interficientibus opem tulit.

Ego autem pariter patriæ dominatus sum, quæ cùm me revocaret, hostium magnâ classe adversus Lybiam navigante, statim parui, meque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbatus cùm essem, omnisque Græcicæ disciplinæ expers, & neque Homerum, ut hic, edidici; neque Aristotele sophistâ magistro eruditus fui, sed solum meâ naturâ optimâ sum usus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Quod si præstantior sit iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsitan apud Macedones est, non tamen ob id præstantior hic videri debet genero o viro, & imperatore bono qui mentis sententiâ magis quàm fortunâ est usus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Libycum hominem decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hæc dicis? ALEXAND. Oportet quidem, ô Minos, homini aded temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipsum superaverim, qui cùm adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subvertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, dorum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quos-

quosdam mecum agens in Asiam exerci-
tum traduxi, & apud Granicum magnâ
pugnâ vici, & Lydiam, Ioniâ, & Phrygi-
am cepi; deniq; subjugato quicquid ob-
vium erat, veni Issum, ubi Darius me ex-
pectabat, infinitos exercitus secum agens.
Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad
vos uno die mortuos miserim. Dicit enim
Charon, tunc sibi scapham non suffecisse
sed raribus compositis, illorum plerosque
se transportâsse; atque hæc confeci meip-
sum periculis opponens, & in pugna vul-
nerari non timens. Et ut quæ apud Ty-
rum & Arbelas gesta sunt omittam, usque
ad Indos veni, atque Oceanum mei regni
terminum feci, & illorum hominum ele-
phantes cepi, ac Porum captivum abduxi.
Scythas verò homines certè non spernen-
dos, Tanaim transiens magna equitum
pugnâ vici, ac amicos meos remuneravi,
inimicos autem ultus sum. Si verò Deus
hominibus videbar, parcendum illis erat,
rerum à me gestarum magnitudine addu-
ctis, ut tale quid de me crederent. De-
nique, ego Rex adhuc morti concessi, hic
autem in exilio apud Prusiam Bithynium,
ut crudelissimo & pessimo homini conve-
niens erat. Nam quo pacto Italos vici
omitto dicere; quia non virtute, sed ma-
litiâ atque perfidiâ & dolis id peregit,
nunquam justî aut claritudinis alicujus
memor. Sed quoniam delicias mihi ob-
jecit, oblitus mihi videtur eorum, quæ
apud Capuam admiserit, cum meretricibus
deditus vir ille mirabilis, belli gerendi
occasiones voluptatibus prodidit. Ego ve-

rò, nisi ea quæ sub occidente sunt, parva-
 ratus, ad Orientem me impulissem, quid-
 nam adeò magni præstitissem? qui Itali-
 am absque sanguine cepi, ac Lybiam, or-
 nanemque eam oram usque ad Gades sub
 potestatem redegi. Sed hæc ego tantâ
 contentione digna non putavi, præsertim
 jam antea illis perculsis, ac dominum a-
 gnoscentibus. Dixi. Tu verò, Minos ju-
 dica. Nam & hæc è multis protulisse satis
 est. S C I. Nè prius quàm me quoque au-
 diveris. M I N. Quisnam & cujas es, vir
 optime, qui dicendi copiam possis? S C I.
 Scipio Romanus Imperator, qui Cartha-
 ginem delevi, & Afros magnis præliis de-
 vici. M I N. Quid igitur & tu dicis? S C I.
 Alexandro quidem minorem esse me, An-
 nibale autem præstantiorem ut qui ipsum
 victum persecutus fuerim, & ad turpem
 fugam compulerim. Quomodo ergo non
 impudens iste videatur, qui cum Alexan-
 dro sese comparat, cui nè ipse quidem Sci-
 pio, qui istum devici, comparare me au-
 sim. M I N. Per Jovem æqua dicis,
 Scipio, quapropter primus quidem indice-
 ter Alexander, deinde post illum tu, at-
 que tam si placet, tertius hic Annibal,
 quippe qui nec ipse contemnendus exi-
 fiat.

Dialogus 19.

Diogenis & Alexandri.

DIOG. Quid hoc rei est Alexander, itane defunctus es, tu quoque, perinde atque nos omnes? **ALEX.** Vides nimirum Diogenes, nec mirum est, si homo cum fuerim, defunctus sim.

DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras?

ALEX. Haud dubie Philippo, nam si Ammone progenitus fuisset, non obuissem.

DIOG. Atqui de Olympiade similia multa ferebantur; Draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se patrem tuum esse existimaret.

ALEX. Audieram quidem & ipse ista, quemadmodum tu; at nunc video, neque matrem, neque Hammonios illos vates, sani quicquam dixisse.

DIOG. Attamen istud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas, haud quaquam tibi fuit inutile; propterea quod multi præ metu sese submiserint, credentes te Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium reliquisti?

ALEX. Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim è vita submovebar, quam ut esset officium de illo quicquam statuendi, præter id unum, quod moriens Perdicæ annulum tradidi. Sed agè quid rides Diogenes?

DI-
Quid

liridetur A-
lexandri su-
perbia,
quam mor-
talis cum ef-
set, divinos
tamen ho-
nores sibi
passus sit
exhiberi.

quidnā aliud quā quod mēini quid Gra-
fecerint eū nuper tibi adepto imperio
adularentur, principēque ac ducem ad-
versus barbaros deligerent: nonnulli ve-
rō in duodecim Deorū numerū referrent,
ac templa ædificarent, & sacra facerent
tanquam Draconis filio? Sed illud mihi di-
cito, ubi te sepeliērunt Macedones? ALE.
Nunc in Babylone jaceo tertium jam
diem; porrō Ptolemæus ille satelles meus,
si quando detur ociū ab his rerum tu-
multibus, qui nunc instant, pollicetur in
Ægyptum deportaturum me, atque inibi
sepulcrum, quō videlicet unus sūm ex
Diis Ægyptiis. DIOG. Non risero A-
lexander, qui quidem te videam etiam a-
pud Inferos desipientem, sperantēque
fore, ut aliquando vel Anubis fias, vel
Osiris. Quin tu spes istas omittis ō di-
vinissime, neque enim fas est reverti quen-
quam, qui semel transmiserit paludem,
atque intra specūs hiatus descenderit,
propterea quod neque indiligens est Æa-
cus, neque contemnendus Cerberus. Ve-
rū illud abs te discere pervelim, quō fe-
ras animo, quoties in mentem tibi redit,
quantā felicitate apud superos relicta, hue
sis profectus, putā corporis custodibus sa-
tellitibus satrapis, tum auri tantā vi, ad
hoc populi qui te adorabant, præterea
Babylone, Bactris immanibus illis bellu-
is, dignitate, gloriā, deinde quōd emine-
bas conspicuus, dum vectareris, dum ami-
culo candido caput haberes revinctum,
dum purpuram fibulis substrictam gesta-
res nunquid hæc te discruciant? quoties
recur-

recurrant animo? Quid lachrymaris stulte; an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, nè res eas quæ à fortuna proficiscantur, stabiles existimares? **ALEX.** Sapiensne ille cum sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire quam multa à me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quemadmodum abusus sit meâ illâ ambitione, quâ cupiebam eruditione cæteris præstare, cum mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipsi summi boni pars quædam esset, nunc ob res gestas atque opes, nam has quoque in bonorû numero collocandas esse censebat, nè sibi vitio verteretur, quod eas acciperet. Planè præstigiōsus vir ille quidem erat, at fraudulētus ô Diogenes: quanquam illud fructus scilicet ex illius sapientia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulò antè enumerasti. **DIOG.** At scin' quid facies? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem hic veratrum non provenit, fac ut Lethei fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas: atque eo pacto defines de bonis Aristotelicis discruciarī. Verùm enim Clitum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios complures raptim huc sese ferentes, quod te discerpant, poenâsque sumant ob ea quæ quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

ALEX.

Dialogus 20.

Alexandri, & Philippi.

ALEX. **N**on igitur nunc te filium esse meum inficiaberis. Nam si Ammonis fuisses, mortem non obisisses. ALEX. Neque verò nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usum sum vaticini. PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? ALEX. Non isthuc, sed me formidârunt barbari, nullisque viribus meis restitit, cùm putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidit. PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos, unquam vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis, armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses. Præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis instructos, vel Thracas, vel Illycios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua sunt. An verò nescis, ut Medos, Persas, Chaldaeos auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnârint, non sustinentes illos ad manum venire, sed antequam emissum fuisset telum fugientes?

tes? ALEX. At verò Scythæ, pater,
& Indorum elephantes, non est con-
temnendum opus. Et tamen neque
concitatis inter ipsos intestinis odiis, neq;
per prodicionem mihi venundari passus
sum victoriam. Nec unquam perjeravi, nec
quippiam pollicitus fefelli, fidemve sol-
vi victoriæ gratiâ. Adde, quòd & Græ-
corum alios sine sanguine cepi, The-
banis autem fortassis ipse audisti, quo-
modo aggressus fuerim. PHIL. No-
vi hæc omnia ex Clito, quem tu jacu-
lo transverberatum inter epulas interfe-
cisti, eò quod me, collatis utriusque re-
bus gestis, laudare ausus fuisset. Tu
verò & Macedonicam chlamydem abjici-
ens, candyn, [Persicum amictum)
induisti (ut aiunt) & terram rectam,
imposuisti, & à Macedonibus, viris uti-
que liberis, adorari voluisti. Et quod
maximè omnium erat ridiculum homi-
num abs te victorum mores imitatus
es. Omitto enim dicere, quæcunque a-
lia commisisti, quòd viros doctos in le-
onum claustra inclusisti, & tales nupti-
as peregisti, atque Hephæstionem supra
modum amasti. Unum est quod solum
laudo abs te gestum, quòd à Darii ux-
ore, formâ præstante, abstinueris, &
genitricis illius, atque filiarum, curam
susceperis, opus certè Regium. ALEX.
Sed in subeundis periculis alacritatem
non laudas Pater, ut, cum apud Oxydra-
cas primus intra mœnia desilii, totque
vulnera accepi? PHIL. Non lau-
do, Alexander, non quòd non decorum
esse

esse putem vulnerari quandoque imperatorem & in subeundis periculis prætentare viam, sed quod ex re tua illud minimè erat. Etenim pro Deo habitus, siquando vulnus acciperes, teque bello viderent raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus moerentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendax vates arguebatur, & ipsius Prophetæ, adulatores. Ecquis risum continuisset, conspicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum ope indigentem? Nunc verò cum jam vitâ functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, cum Dei cadaver porrectum, stratum, putridum jam & tumidum juxta corporum omnium morem vident. Cæterum quod aîs Alexander, tibi fuisse conducibile, quod fratiliâ rerum potireris, id profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam Diis longè inferiora agere visus es. **A L E X.** Handquaquam de me istud sentiunt mortales, sed cum Hercule me & Baccho comparabilem statuunt. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi. **PHIL.** Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis? quando cum Hercule & Baccho teipsum comparas, & ut non erubescis Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec teipsum cognoscis, nec jam mortuus sapias.

ACHILLES

Dialogus 21.

Achillis & Antilochi.

ANTI. **Q**uænam sunt illa Achilles, quæ tu Ulyssii jam primam dixisti de morte, nec generosa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice digna? Etenim audiebam cum diceres te malle rusticam vitam agendo inopi cuipiam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atque vitæ amatorem immodicum pronunciare forsitan decuisset. Sed Peleï filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & omnibus in vita præclarè ab ipso gestis planè contrarium. Nam cum in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, sed citra gloriam, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. **A C H I L.** At ô Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc sunt, & utrum eorum esset præstantius nesciebam: itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. At qui jam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, etsi sint apud Superos qui quàm maximè res præclarè gestas carmine celebrent, mortuorum autem unus honor est omnium. Sed neque forma illa, Antilochè, neque vires adsunt. Sed jacemus omnes sub eâdem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum

janorum manes verentur, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æqualitas, similisque alter alteri defunctus, five ignavus, five strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & ob quæ doleo, quod non potius vivo, & operam loco. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est te legi obtemperare, nec statutis discrucari. Præterea vidēsne quot è sociis circa te simus? paulò post & Ulysses adveniet. Affert autem solatium societas in ferendis malis, & quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est, verum hand scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestram unumquemque ita affici. Si verò non palam confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacitè huiusmodi tolleratis. ANT. Non equidem Achilles, sed longè tibi præstamus, quippe quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere, filere enim & æquo animo sustinere omnia concessum est nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Dialogus

Menippi & Tantal.

MEN. Quid ejulas ô Tantale; aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? TAN. Quoniam siti enecor Menippe. MEN. Usque adeò piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere nôris, vel cavâ volâ hauriens? TAN. Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua, simul atq; me propiùs admoveri senserit, quòd si quando hausero, orique coner applicare, priùs effluxit, quàm summa rigem labia. Atq; inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigiosum quiddam pateris Tantale, verùm dic mihi istuc ipsum, quorsum opus est bibere? corpus enim non habes; nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Ceterum tu cùm sis anima, quí posthac aut sitire queas aut bibere? TAN. Atqui hoc ipsum supplicii genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ità sitiat. MEN. Agè, hoc ità habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid hunc acerbis tibi poterit accidere? Num metuis nè potius inopiâ moriari? At equidem haud video alteros Inferos neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TAN. Rectè tu quidem dicis, verùm hoc ipsum supplicii genus est, sitiri, cùm nihil sit opus. MEN. Desipis Tantale, se
uti

utî verum tibi fateor, non alio potu vide-
ris egere quàm veratro-mero; nam diver-
sum quiddam pateris, is quos canes rabio-
si momorderint, ut qui non aquam, quem-
admodum illi, sed sitim horreas. TAN.
Nè veratrum quidem recusârim bibere
Menippe, si liceat modò. MEN. Bo-
no sis animo Tantale, certum habens
nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum
manium quispiam bibat. Nèc enim fieri
potest, quanquam non omnibus, quem-
admodum tibi, pœna adjudicata est, ut
sitiant, aquâ illos non expectante.

Dialogus 23.

Menippi & Æaci.

MEN. **P**ER Plutonem, ô Æace, expone
mihi, quæ apud inferos sunt,
omnia. ÆAC. Haud facîle, Menip-
pe, omnia. Verùm quæ summata &
veluti per capita indicari possunt, hæc ac-
cipe: Hic quidem, quòd Cerberus sit,
nôsti. Deinde portitorem hunc nôsti,
qui te trajecit; præterea & lacum, & Py-
riphlegethontem jam vidisti, cùm ingres-
sus es. MEN. Novi hæc & præterea
te aditûs custodem. Etiam regem ipsum
vidi, & Furias. Homines verò præscos,
quæso, ostende & maximè eos, qui inter
cæteros nobiliores fuere. ÆAC. Hic
quidem Agamemnon est, ille autem A-
chilles. Rursum hic Idomeneus, qui pro-
pius affidet; deinde Ulysses, postea Ajax
& Diomedes, & cæteri Græcorum præ-
stantissimi

stantissimi. MEN. Papæ Homere! ut tibi Rapsodiarum tuarum capita, humi projecta jacent, ignobilia atque informia pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca verè capita. Sed hic. Æace, quisnam est?

Æ A C. Cyrus est. Ille autem Croesus, & juxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinde ille Xerxes.

MEN. Et te, ô scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes navibus trajicere affectantem? Qualis verò & ipse Croesus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso,

huc Æace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. Æ A C. Nequaquam Comminueres enim ipsi calvariam, muliebris ac fragilis adèd cum sit. MEN.

Attamen amplexabor illum, utpote planè semivirum. Æ A C. Cæterum visne tibi ostendam & doctos illos? MEN.

Per Jovem etiam. Æ A C. Primus enim tibi Pythagoras est. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quodcunque voles. PYTH. Ità sanè &

in utique Menippe. MEN. Quid? annon amplius aureum istud femur habes? PYTH. Non, sed agè cedo, si quid man-

scabile tibi habet pera ista. MEN. abas habet, quare nihil hîc est, quod tu

manducare queas. PYTH. Da modò. Nam hîc apud manes alia sunt dogmata.

Idicî enim nihil hîc fabis & parentum esticulis inter se simile esse. Æ A C.

Porro hîc Solon est, filius Execestidis, cæterea ille Thales, & juxta ipsos Pitta-

rus, & cæteri illi, septem omnes sunt,

ut vides. MEN. Latī hi sunt Aecē soli atque alacres prāter cāteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericus panis, hic crebris pustulis efflorescens, quisnam est? AEC. Empedocles ō Menippe? MEN. Semicoctus ab Aetnā monte huc profectus. AEC. O aripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina Aetnā injiceret? EM. Infania quādam, Menippe. ME. Non per Jovem, sed inanis quādam gloriā affectatio, & fastus, & multa demētia. Hāc te conflagrare fecerunt, unā cum ipsis crepidis, cū dignus minimē esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit. deprehensus enim es & ipse mortuus. Cāterū Socrates ille, Aecē, ubi locorum tandem est? AEC. Cum Nestore ac Palamede ille plerūque migatur. MEN. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. AEC. Vidēsne calvum illum? MEN. At omnes hic calvi sunt, quare omnium aequē nota hāc fuerit. AEC. Simum istum dico. MEN. Etiam hoc simile omnium est. Nam & finī omnes sunt. SOCRAT. Mēne quāris Menippe? MEN. Etiam Socrates. SOCRAT. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum Philosophari se profitentur. Ac habitum certē ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, idēque permulti. Cāterū autem vidisti, opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse, alter quidē olens unguenta, alter autem in Stel-

lia tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utiq; pertinet, omnes itaq; te admirabile fuisse virum existimant, atq; omnia cognovisse hæc (deceat enim, opinor, verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationem quandam eam rem esse putabant. MEN. Sed quinam isti sunt circa te. SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Clinia filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hic artem tuam exerceas, nec formosos istos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum recumbe, si videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Cræsum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habitaturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cum plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoq; jam abeo, nè quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis Menippe, quando iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hæc, Æace, vidisse sufficit.

Dialogus 24.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygem qualis esset Socrates, cum huc descenderet? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non
D latrare

latrare modò, verum etiam humano more loqui, si quando velis. C E R. Cùm procul adhuc abesset Menippe, visus est constanti atque imperterrito adire vultu; perinde quasi mortem nihil omninò formidaret, tanquam hoc ipsum vellet iis qui procul à specūs ingressu stabant, ostendere: verum simul atque despexit in hiatum, viditq; caliginem hanc, simulque ego cunctantē illum aconito mordens, pede correptum detraxi, infantium ritu ejulabar, suosque deplorabat liberos nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. M E N. Num igitur ille erat sophista, neque verè mortem contemnebat? C E R. Haud verè, cæterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod aliqui volenti nolenti tamen omninò fuerat ferendum, videlicet, quò spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usque specūs intrepidi sunt ac fortes, porrò intus cum sunt, nihil mollius neque fractius. M E N. Cæterum ego quonam animo tibi visus sum subiisse specum? C E R. Unus mortuum Menippe descendisti, ut tuo dignum erat genere; & prior te Diogenes, propterea quòd neutiquam coacti, nec intrusi intrâstis, verum ultronei, ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

Charontis & Menippi.

CHA **R** Edde naulum scelestē. MEN.
 vociferare, si quidem isthuc
 tibi voluptati est Charon. CHA. Red-
 de, inquam, quod pro traiectione debes.
 MEN. Haudquaquam auferre queas ab
 eo qui non habeat CHA. An est quis-
 piam, qui nè obolum quidem habeat?
 MEN. Sine alius quispiam præterea,
 equidem ignoro, ipse certè non habeo.
 CHA. Atqui præfocabo te per Ditem
 impurissime, ni reddas. MEN. At
 ego illiso baculo tibi comminuam caput.
 CHA. Num ego te tam longo traiectu
 gratis transvexero. MEN. Mercurius
 meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi
 tradiderit, MER. Bellè mecum aga-
 tur per Jovem, siquidem futurum est, ut
 etiam defunctorum nomine persolvam.
 CHAR. Haud omitam te. MEN.
 Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut fa-
 cis, navim trahere, quanquam quod non
 habeo, quinam auferas? CHA. At tu
 nesciebas, quid tibi fuerit apportandum?
 MEN. Sciebam quidem, verum non ha-
 bebam. Quid igitur? ideone mihi non
 erat moriendum? CHA. Solus ergo
 gloriaberis te gratis fuisse transvectum?
 MEN. Haud gratis ô præclare, siqui-
 dem & sentinam exhausti, & remum ar-
 ripui, & vectorum omnium unus non eju-
 laui. CHA. Ista nihil ad naulum, obo-
 lum reddas oportet, neq; enim fas est secus
 fieri.

Diogenis & Mausoli.

fieri. *MEN.* Proinde tu me rursum in vitam revehe. *CHA.* Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab *Æaco* mihi lucrifaciam. *MEN.* Ergò molestus nè sis. *CHA.* Ostende quid habeas in pera. *MEN.* Lupinum si velis, & *Hecatzæ* coenam. *CHA.* Unde nobis hunc canem adduxisti *Mercuri*? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, & dicteriiis incessens, & solus cantillans, illis plorantibus. *MER.* An ignoras *Charon* quem virum transvexeris? planè liberum, cuique nihil omninò curæ sit. Hic est *Menippus*. *CHA.* Atqui si unquam posthac te recepero—*MER.* Si receperis ô præclare, bis quidem recipere non possis.

Dialogus 26.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** he tu *Car*, quare tam insolens es, téque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? *MAU.* Primùm regni nomine, ô *Sinopenfis*, quippe, qui *Carizæ* imperaverim universæ, præterea *Lydiæ* quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, *Miletum* usque pervenerim, plerisque *Ionizæ* partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Postremò, quod est omnium maximum, in *Halicarnasso* monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantū videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pul-

pulcritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcerrimo è saxo, ad vivam formam absolutissimo artificio expressis, adeò ut vel fanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num injurià tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium aïs ob formam, atque ob sepulcri molem? MAU. Per Jovem ob hæc inquam. DIOG. Atqui ô formose Mausole, neque vires jam illæ, neque formā tibi jam adest, adeò ut si quem arbitrum de formæ præcellentiâ delegerimus, haud quaquam dicere potis sit, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda, siquidem utraque pariter tum calva, tum nuda, utrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulcrum ac saxa illa preciosa. Halicarnasseis forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causā ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant; verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquā video, nisi forsitan illud commodum vocas, quod plus oneris, atq; nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planèq; pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discrucietur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consuevit, ac Diog. Interim eum ridebit. Atq; illi quidē de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso memorabit, ab uxore Artemisiā

54 *Nirei, Therſita & Menippi.*

atq; ſorore parato, contra Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulcrum. Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriam ſamãque reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Caron abjectiſſime, celiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Dialogus 27.

Nirei, Therſita, & Menippi.

NIR. **E**cce profeſſò Menippus hic iudex erit, uter noſtrũ fit formoſior. Dic Menippe, an non tibi videor formã præſtantior? MEN. Imò quĩnam ſicis, priùs arbitror iudicandum; nam hoc opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites; nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quòd tibi ſum ſimilis, neque tanto pere me præcellis, quanto pere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans, quin ego ſaſtigiato vertice, rarĩſque capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt, uti pronuncies Menippe, utrũ altero formoſiorem æſtumes. NIR. Mirum ni Aglaia Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti, verũ ossa tua aliis ſunt ſimilia, porrò cal-
varia

varia hoc uno insigni à Therfitæ calvariâ
dignosci possit, quòd tua delicata est; mol-
liculam enim ac neutiquam virilem hanc
habes. NIR. Attamen Homerum per-
contare, quâ specie tum fuerim, cùm in-
ter Græcorum copias militarem. MEN.
Tu quidem somnia mihi narras, at ego ea
specto, quæ video, quæque tibi adsunt in
præsentia; cæterum ista nôrunt, qui id
temporis vivebant. NIR. Quid igitur
tandem? an non ego formosior Menippe?
MEN. Neque tu, neque quisquam alius
formosus hoc loco, siquidem apud Infe-
ros æqualitas est, parésque sunt omnes.
THER. Mihi quidem vel hoc sat est.

*Dialogus 28.**Menippi & Chironis.*

MEN. **E**Quidem inaudivi Chiron, te
Deus cùm esses, tamen optâs-
se mortem. CHI. Vera ista audisti ô
Menippe, planèque mortuus sum, sicuti
vides, cum mihi licuerit immortalem esse.
MEN. At quænam te mortis cupido te-
nebat, rei vulgo nimirum inamabilis?
CHI. Dicam apud te, virum non im-
prudentem. Non erat mihi amplius ju-
cundum immortalitate frui. MEN.
Quid? an injucundum erat vivere, lu-
cémque tueri? CHI. Erat inquam
Menippe, nam quòd jucundum vocant, id
ego neutiquam simplex, sed varium quid-
dam esse arbitror. Verùm cum ego sem-

per viverem; iisdemque fruerer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent; atq; aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est.

M E N. Probè loqueris Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud Inferos habes, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti?

CHI. Hatud suaviter Menippe, siquidem æqualitas ipsa quoddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque siticendum est nobis quemadmodum apud superiores, neque esuriendum; sed ejusmodi rerum omnium egentiâ caremus.

M E N. Vide Chiron nè tibi ipsi contradicas, nève eodem tibi recidat oratio.

CHI. Quamobrem istuc ais? **M E N.** Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cum hîc itidè similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium, at de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse.

CHI. Quid igitur faciendum Menippe?

M E N. Illud nimirum, ut sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

Dialogus.

Dialogus 29.

*Diogenis, Antisthenis,
& Cratetis.*

DIO. **O** Cium nunc agimus, Antisthe-
nes & tu Crates : quare, cur
non obsecro imus deambulatam, rectà ad
ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus
eos, qui descendunt, quinam sint, & quid
quisque eorum agat? A N T. Eamus
Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucun-
dum fuerit, videre alios quidem ipsorum
lacrymari talios autem ut dimittantur, sup-
plicare: quosdam autem agrè descendere,
& quanquam cervicem urgente ac impel-
lente Mercurio, reluctari tamen, & resu-
pinos obniti, nullà necessitate aut com-
modo suo. C R A. Ego verò etiam ex-
ponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando
huc descendebam. D I O. Expone Cra-
tes, videris enim quædam omninò risu di-
gna dicturus esse. C R A. Tum alii mul-
ti nobiscum descendebant, tum verò in-
ter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus il-
le dives, ex nostris, & Arsaces Medorum
præfectus, & Orætes Armenius. Ismeno-
dorus igitur (occisus enim fuerat à latro-
nibus circa Citharonem, quando Eleufi-
nem, ut arbitror, proficiscebatur) & ge-
mebat, & vulnus in manibus præ se fe-
rebat, liberos suos parvos, quos reli-
querat itentidem vocando, sibique ip-
si ob audaciam succensendo, qui cum
Citharonem transisset, ac illa loca cir-
ca Eleutheras deserta, ac bellis vasta-

ta peragrâset, non ampliùs quàm duos servos secum adduxisset, idque etiã cum phialas quinque aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arfaces autem (senior enim jam erat, & per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeò inhonestâ, graviter ferebat atque indignabatur, quòd pedibus incederet, volebâtque sibi equum suum adduci. Nam & equus unâ cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus transfossis à Thracensi quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arfaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut quidem ipse narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arfacis hastam excutiendo divertit, ipse autem submissâ parumper sarissâ suâ, & equum & infidentem illum transverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transverberaret? CRAT. Facillimè Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentum habens; Thrax autem ubi pelcâ objectâ plagam excussisset, & jam cuspis ipsum prætervecta esset, in genu procumbens excipit sarissâ venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quò mox præ furore ac vehementiâ cursus seipsum transadigente eâdem hastâ etiam Arfaces per inguina utrinq; ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit.

Verun-

Veruntamen indignabatur ille, quòd non
ampliòrè honorè, quàm cæteri habebatur,
volebátque eques descendere. Orctes
autem, privatus quispiam erat, atque ad-
modum debilis pedibus, quippe qui neq;
flare humi, nedum incedere ullo modo
poterat. Accidit autem hoc prorsus Me-
dis omnibus, ut postquàm ab equis descen-
derint, veluti qui super spinas ingrediun-
tur, summis pedum digitis, vix atque æ-
grè incedant. Quamobrem, cum per se-
ipsum humi dejectus jaceret, neque ullo
prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille
Mercurius sublatum in se hominem, ad
cymbam usque portavit, ego verò sequens
ridebam. ANT. Et ego porrò quan-
do huc descendebam, neque admiscui me-
ipsum cæteris, sed relictis plorantibus il-
lis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi
mihi locum, quo commodiùs navigarem.
Inter navigandum verò, alii quidem la-
crymabantur, alii autem nauseabant, ego
verò inter ipsos sedens admodum oble-
scabar. DIOG. Tu quidem Crates,
& tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis.
Itineris comites. Mecum autem Blepsias
ille scænerator, ex Pirazo, & Lampis A-
carian, qui mercenarios milites ductave-
rat, & Damis dives ille Corinthius, simul
descendebant. Quorum Damis quidem à
puero veneno interemptus fuerat, Lampis
autem seipsum jugulârat. Blepsias verò
fame miser periisse dicebatur, & appare-
bat sanè adhuc pallidus supra modum ac
tenuis maximè. Ego verò, quanquam an-
tea nòram, interrogabam tamen quo pa-
cto

Sto quisque mortuus esset. Ac Damidi
 quidem accusanti filium, non injusta ve-
 rò, inquam, passus es ab illo, qui talen-
 ta cum haberes coacervata mille, ac ipse
 in deliciis viveres, annos 90. natus, ado-
 lescenti illi 18. annos nato, quatuor obo-
 los suppeditabas. Tu verò Acarnan, (ge-
 mebat enim & ille ac devovebat Myr-
 tum) quid amorem incusas & non potius te-
 ipsum? qui hostes quidē haud unquā per-
 horrueris, sed te ultro periculis offerendo,
 ante alios in prælum descenderis; à pu-
 ellâ verò vulgari illâ, fictis que lacrymis
 ac suspiriis generosus ipse tu captus fueris.
 Nam Blépsias quidem ipse sese accusat, ob
 nimiam stultitiam, quòd pecuniam videli-
 cet, custodierit hæredibus nullâ necessitu-
 dine sibi conjunctis, dum in perpetuum
 victurum esse vanus ipse se putat. Ve-
 rùm mihi quidem non vulgarem volupta-
 tem præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed
 jam circa fauces sumus. Aspicere nos il-
 luc oportet, atque alongē contemplari
 advenientes. Papæ, multi certè, & varii,
 omnesque lacrymantes, præter recens-na-
 tos istos & infantes. Quin & ætate nimis
 confecti illi lugent. Sed quid hoc? num
 philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur
 decrepitum interrogare lubet. Quid ploras
 heus tu, tam provectâ ætate mortuus?
 Quid indignaris bone vir: præsertim cum
 senex huc adveneris? Eccubi rex fuisti?
 MEND. Handquaquam. DIOG. Ve-
 ram satrapa? MEND. Neq; hoc. DIO.
 Num igitur dives fuisti, idèoque malè te
 habet, quòd relictis multis deliciis ac vo-
 luptatibus

luptatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale, sed annos quidem circiter non-aginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineâ victum quaritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parùm oculis videns. DIO. Et vivere cupiebas cum talis esses? MEND. Certè quidem, dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô senex, & juveniliter te geris, erga necessitatē, & hoc, cum sis æqualis portitoris hujus. Proinde quid jam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantopere vivere cupiunt? quos decebat ipsam mortē etiam consecrari, tanquam remedium quoddam eorum malorum, quæ secum fert senectus? Sed abeamus jam, nè quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

Dialogus 30.*Ajaci & Agamemnonis.*

AGAS I tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te-ipsam interfecisti, nõsq; omnes membratim concidere putasti, quid, Ulyssē accusas? Ac paulo antè neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque aliqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbè admodum ac grandi incedens gressu, præteristi. AJA. Merito Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus autor extitit, ut qui solus

solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. A G A. An verò dignum censebas te, qui absque adversario & absque pulvere, ut dicitur, superares omnes?

A J A. Quid ni? in tali utrique causâ. Nam armatura ea, cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos ceteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laëræ filius, quem ego sæpe in summo periculo servavi, cum jam à Trojanis propè consideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. A G A. Accusa igitur ô generose Thetim, quæ cum tibi debuisset, armorum successionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. A J A. Handquaquam, sed Ulysssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. A G A. Ignoscendum ô Ajax est: si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratiâ etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Trojanis ipsis iudicibus. A J A. Novi ego quæ me damnârit, sed fas non est, de Diis aliquid dicere. Ulysssem igitur aliud quàm odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

Dialogus

Dialogus 31.

Minois & Sostrati.

MIN. PRædo hic quidem Sostratus, in
 Pyriphlegethontem præcipite-
 retur, sacrilegus autem ille à Chimæra di-
 scerpatur; Tyrannus verò iste, Mercuri,
 juxta Tityum in longum extentus, arro-
 dendum, & ipse hepar præbear vulturibus.
 Vos autem boni ac probi abite quàm ce-
 leriter in campum Elysium, insulasque be-
 atorum habitate, pro iis, quæ rectè ac ju-
 stè in vita fecistis. SOST. Audi ô
 Minos, num tibi iusta dicere videar?
 MIN. An ego denuo nunc audiam? an
 non convictus es Sostrate, quod & malus
 fueris, & tam multos occideris? SOST.
 Convictus quidem fui, sed vide, num
 justè ob id supplicio afficiar? MIN.
 Atque admodum, si modò id iustum est,
 pro merito quemque suo pœnam depen-
 dere. SOST. Attamen responde mihi ô
 Minos. Breve enim quiddam interroga-
 bo te. MIN. Dic, modò non prolixè,
 quò deinceps & cæteros dijudicare possi-
 mus. SOST. Quæcunque in vita egi,
 utràm volens ea feci, an ità à Parcis de-
 stinatum mihi fuit? MIN. A Parca
 scilicet. SOST. Proinde & boni pa-
 riter omnes, & nos, qui mali videmur,
 eadem agimus, dum illi obsecundamus,
 MIN. Ità profectò, Clotho videlicet
 illi parentes, quæ unicuique injungit,
 cum primum natus est, quæ agenda ipsi
 sunt.

sunt. SO. Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit aliquem, cum non possit illi contradicere, à quo compescitur, ut, verbi gratiâ, si carnifex, aut satelles quispiam, alter iudici parendo, alter tyranno, quemnam cedis istius reum ages? MI. Liquet reum agendum iudicem aut tyrannum. Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus, subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primò causam hanc præbuit. SO. Rectè sanè ô Minos, laudo quòd hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum afferens, utri nam ei gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum est? MI. Ei qui misit, Sostrate, nam ille qui attulit, minister tantum fuit. SO. Vidēsne igitur, quàm injusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit? & rursus, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorsus vi ac necessitate imperata fuere. MI. Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quandoquidem non prado solum, verum etiam Sophista quidam esse videris. Solve ipsum Mercuri, nè deinceps amplius puniatur. Cæterum illud vide, nè

& ceteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus 32.

Menippus seu Necyomantia.

Menippus, Philonides.

MEN. **S**alve atrium, domûsque vestibulum mea, ut te lubens aspicio luci reddius PHIL. Nónne hic Menippus est canis ille? Non hercle alius, nisi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. Ac quid sibi vult habitus hujus insolentia, clava, & lyra, & leonis exuviae? Adeundus ramen est. Salve Menippe, unde nobis advenisti? diu est quòd te in urbe non vidimus. MEN. Venio relictis manium specu, & nigris portis, ubi Orcus incolitur superis procul. PHIL. O Hercules clam nobis Menippus vitâ functus est, revixitque denuò. MEN. Non, sed me adhuc vivum recepit Tartarus. PHIL. Quanam causa tibi fuit novæ hujus atque incredibilis peregrinationis? MEN. Juventa, magisque juvenis animus me impulit. PHIL. Siste ô beate, Tragica & ab Jambis descendens, sic potiùs simpliciter eloquere, quanam hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neque jucunda, neque delectabilis sit via? MEN. Res, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras, Consularem manes ut vatis Tiresiæ. PHIL. Heus tu, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. MEN. Nè mireris

reris, amice, nuper enim eum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ hîc se habent in terris? & quidnam in urbe agitur?

P H I L. Nihil novi. Sed quemadmodum priûs actitabant, rapiunt, pejerant, scenerantur, usuras colligunt.

M E N I P. O miseri atque infelices. Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, qualésque forte jacti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere.

P H I L. Quid ais? Novi nè aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est?

M E N. Per Jovem, & quidem multa, verùm prodere non licet neque arcana quæ sunt, revelare, nè qui forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset.

P H I L. Nequaquam ô Menippe, per Jovem, nè invidas sermonem amico. Nam apud hominem tacendi non ignarum, & initiatum præterea sacris edisseres.

M E N. Dura profectò jubes, & neutiquam tua, verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaën servantes abstrusum.

2. **P H I L.** Nè prius, ô bone quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras vi-

dendi

dendi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. M E N. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella narrantes non semideorum modo, sed & ipsorum etiam Deorum adhuc verò, & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulcræque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hic leges rursus jubentes audio Poëtis adprime contrarias, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hic igitur hæsitabundus constitui, incertus omnino quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi, moechaturos, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicassent. Neque rursus legum latores his adversa iussuros, nisi id conducere existimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire, qui philosophi vocantur, atque his me in manus dedere, rogareque uti me, utcunque liberet, uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quod me ex fumo (ut aiunt) in flammam

flammam conjicerem. Apud hos enim maxime diligenter observans summam reperti ignorantiam, omniâque magis incerta, adeo ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim soli me jussit voluptati studere, atque ad eum scopum universum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpûsque firi, vigiliis, ac squalore subigere, miserè semper adfectum, contumeliisque obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere jubebat pecunias, earûmque possessionem indifferentem putare Alius contra bonas ipsas etiam divitias esse pronuntiabat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & luane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque cum diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidâque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Præterea quod multo erat istis absurdius, vitam eorû diligenter obser-

observans, comperi eam cum ipsorum
verbis præceptisque summoperè pugnare.
Eos enim qui spernendam censebant pe-
cuniam, avidissimè conspexi colligendis
divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro
mercede docentes, omnia denique num-
morum gratiâ tolerantes. Ii verò qui glo-
riam verbis aspernabantur, omnem vitæ
suz rationem in gloriam referebant. Vo-
luptatem rursus omnes fermè palàm in-
cessebant, clanculum verò ad eam solam
libenter confluebant. Ergò hac quoque
spe frustratus magis adhuc ægrè molestè-
que tuli. Aliquantulum tamen indè me-
met consolabar, quòd unà cum multis &
sapientibus & celeberrimis insipiènsq; es-
sem, atq; verè adhuc ignarus oberrarem.

4. Pervigilanti mihi tandem, atq; hisce
rebus mecum cogitanti, venit in men-
tem, ut Babylonem profectus, Mago-
rum aliquè ex Zoroastri discipulis ac suc-
cessoribus convenirem. Audieram siqui-
dem eos inferni portas carminibus quibus-
dam ac mysteriis aperire, & quem libuerit,
illuc tutò deducere, ac rursus indè reduce-
re. Optimè ergò me facturū putavi, si cum
eorum quopiâ de descensu paciscens, Ti-
besiam Bœotium consulerem, ab eòq; per-
ficerem (quippe qui vates fuerit, & sapi-
ens) quæ vita sit optima, quàmq; sapientis-
simus quisq; potissimùm elegerit. At sta-
tim quidem exsiliens quàm poteram ce-
terrimè Babylonem rectâ contendi. Quò-
dum venio, diversor apud Chaldæorum
quendam hominem certè sapientem, atq;
virè mirabilem, comâ quidem canum,
admo-

admodumque promissâ barbâ venerabilem, nomen autem illi fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecransque vix exoravi, ut quavis mercede vellet, in illam me viam deduceret. Susciciens verò me vir primum quidem dies novem ac viginti cum luna simul insipiens abluit ad Euphratem, manè solem Orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mustitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quòd quosdam visus est invocare demones. Post illam igitur incantationem ter mihi in vultum spuens rediis rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque melleum, & Choaspi lympa, lectus verò in herba sub dio fuit. At postquam jam præparati satis hâc dietâ sumus, medio noctis silentio ad Tigridem me fluvium ducens, purgavit simul atque absterfit, facèque illustravit ac squillâ, tum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, ac nè à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram reciprocantem, ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vestis ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ornavit, clavâ videlicet, leonis exuviis, atque insuper lyrâ. Jussit præterea ut

nomen

nomen si quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, sed Herculem, aut Ulysssem, aut Orpheum. PHIL. Quid irà ô Menippe? neque enim causam aut habitûs, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad Inferos olim vivi descenderunt, putavit, si me his assimularet, fore ut facilius ÆAcî custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus.

5. Jam igitur dies apparuit, cùm nos in flumen ingressi in recessum incumbimus, parata siquidem ab illo fuerant, symba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium denique quibuscunque opus erat. Imponentes, ergò omnia præparata, irà jam & ipsi *ingredimur tristes, lacrymisque implemur obortis.* Atque aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmissio, in regionem quandam pervenimus solam, sylvosam atque opacam, in quam descendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam sanguine conspergimus. At Magus interim accensam facem tenens, haud amplius jam summissio murmure, sed voce quàm poterat maximâ clamitans, dæmones simul omnes convocat. Poenas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbarâ

bara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & riuas ex carmine solum ducere, ac procul Cerberi latratus audiri, & jam res planè triftis fuit ac mœfta. *Umbraſum at timuit rex imis ſedi- bus Orcus.* Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commouitque ſeſe. At cum ego lyram celerrimè correptam pulſaſſem, cantu ſtatim ſopitus, obdormiuit: deinde poſteaquam ad lacum venimus, tranare ſerè non licuit. Jam enim onuſtum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, uſque adeò, ut multi certè ex bello quopiam aſſeſſe viderèntur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, eſſe me ratus Herculem, recepit, tranſque vexit libens, tum exeuntibus quoque nobis monſtravit ſemitam.

6. Sed quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus aſphodelo conſitum, ubi certè circumfuſæ undique mortuorum ſtridula non ſequuntur umbræ. Tum paulò procedentes longiùs, ad ipſum Minois tribunal acceſſimus. Erat ipſe quidem in ſolio fortè quodam ſublîmi ſedens. Aſtabant autem illi Pœnæ, mali Genii, Furia.

Ex

Ex altera parte plurimi quidam addu-
cti sunt ex ordine longo fone vincti. Di-
cebantur autem adulteri, lenones, pub-
licani, adulatores, sycophantæ, ac valis
hominum turba quodvis in vita peccan-
tium. Seorsim autem divites ac scenera-
tores prodibant, pallidi, ventricosi ac
podagrici, quorum quisque vinctus erat,
ferri pondere duorum talentorum imposi-
to. Nos igitur astantes, & quæ fiunt o-
mnia conspiciamus, & quæ pro defensio-
ne dicuntur, auscultamus. Accusant au-
tem novi quidam atque admirabiles Rhe-
tores. P H I. Quinam ergo hi, per Jo-
vem, sunt, ac nè istuc quidem te pigeat
dicere. M E N. Umbras nè unquam i-
stas nôsti, quas opposita soli reddant cor-
pora? P H I. Omnino Sanè. M E-
N I P. Hæ nos igitur cùm primùm
functi vitâ sumus, accusant, testantur, at-
que redarguunt, quicquid in vita pecca-
vimus, & sanè quædam ex his dignæ ad-
modum fide videntur, utpote nobiscum
versatæ semper nostrisque nusquam di-
gressæ corporibus. Minos igitur curio-
se quemlibet examinans, impiorum re-
legabat in coetum, poenas ibi sceleribus
suis dignas luiturum. In hos præcipuè
tamen incenditur, quos opes, dum vive-
rent, ac dignitates inflaverant, quique
adorari se ferè expectabant, nimirum
brevis perituram eorum superbiam fastum.
que derestatus, quippe qui non meminif-
sent mortales ipsi cùm sint, sese bona quo-
que mortalia consequutos. At nunc splen-
didis illis omnibus spoliati, divitiis inquam
Ex E gene-

genere, imperiis, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeo ut has dum conspicerer nimis quam delectatus fuero. Et si quem eorum forte agnoveram, accedens quietè aliquo modo submonui qualis in vita fuerat, quanto perireque fuerat inflatus, tum cum plurimi manè fores eius obsidentes pulsi interrim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipsi vix tandem illis exoriente, punicæus, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabant, spectus dexteramve porrigens, permitteret osculandam. Illi verò audientes ista molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliae tyrannum, multis & atrocibus criminibus, & à Dione accusatum, & gravi Stolicorum testimonio convictum, Gyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valde suspiciunt Inferi, ejusque plurimum ibi valet autoritas) fermè jam Chimæra alligatum absolvit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim juvisse pecuniâ. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicii locum pervenimus. Ubi amice, multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturque pariter omnes, reges, servi, Satrapæ, pauperes, divites mendici, & jam scelerum omnes

omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occulebant, nostróque substrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abjectéque faciebant. Atque hi quidem quàm olim putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cùm interquievissent, denudò cruciabantur.

8. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiúmque graviter affectum Tantalum, genitúmque terrâ Tityum, Dii boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acherusium, invenimúsque ibi semideos, heroïdásque & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribúsque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios verò juveniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verùm dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeò nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quòd vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti confidebant obscuri atque ignobiles, nulumque servantes amplius pristinæ formæ vestigium. Cùm igitur multi simul offei consisterent, invicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cavos oculorum orbes transpicerent, dentésque nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quo-

nam signo Therfitem à Nireo illo formoso discernere, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim amplius veterum indiciorum eis permansit, sed ossa fuerunt, inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullique unquam dignoscenda.

9. Hac igitur spectanti mihi, persimilis hominum vita pompæ cuiusdam longè videbatur cui præsfit, ac disponat quaque fortuna, ex his qui pompam agunt, diversos variòsque cuique habitus accommodans. Alium siquidem fortunâ deligens, regiis ornat insignibus, & tiamam imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium servi rursus ornatum induit, hunc formosum effigiat, hunc deformem atque deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerumque in mediâ quoque pompâ demutat utque perpetuò eodem finit ordine cultûque progredi, quo prodierant, sed ornatu commutato, Cæsum quidem coëgit servi captivique vestes induere, Mæandrium autem antè inter servos incedentem, Polycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit uti, verum ubi jam pompæ tempus præterit, apparatus quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis antè fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob inscitiam, cum suos fortuna cultus exigit, agrè ferunt

ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Idémque (si fors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòst servus, poëta jubente, progreditur. At cùm fabulæ jam finis affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, personam deponens & descendens a crepidis, pauper atque humilis obamulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creun Menœci filius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortalium res habent, quemadmodum mihi tum spectanti videbatur. PHIL.

10. Dic mihi Menippe, isti qui magnificos altòsque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilón e sunt apud inferos plebis quibuslibet umbris honoratiores ? MEN. Nūgaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum dico Pyramide celebrem, fat scio, nunquam ridere desisses, ità in antrum quoddam abstrusum despectim abiectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantùm commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cùm Æa-

cus ô amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud ampliùs pedē) necesse est contentum decumbere, seseq; ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapásque vidisses apud eos mendicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopiâ proferentes, & quemadmodum contumeliis à quovis, afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polocrates.

II. PHIL. Admiranda narras ista de regibus, penèq; incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obversatur, omnesque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac supinis cubans ut plurimum cantat, asperâ nimis atque injucundâ voce illorum ejulatus obscurans, adeò ut id ægrè ferrentes

rentes, nec Diogenem ferre valentes, de
mutandâ sede deliberent.

12. P H I L. De his jam satis quidem,
* —ceterum quodnam illud decretum *pag.66
est, quod initio dixeras adversus divites
esse sancitum? M E N. Benè admones,
nescio enim quo pacto, cum hac de re di-
cere proposuissem, ab instituto sermone
procul aberravi. Dum igitur ibi versa-
bas, magistratus concionem advocave-
runt his videlicet de rebus, quæ in com-
mune conducere. Conspiciens ergo
multos concurrere, commiscens in ipsum
mortuis statim, & ipse unus eram de hu-
mili et eorum, qui in concione aderant.
Agitata sunt igitur & alia multa: postremo
vero de divitibus negotium. In quibus
posteaquam plurima fuissent objectas, vio-
lencia, superbia, fastus, injuriæ, assurgens
tandem ex populo Primas quidam hujus-
modi decretum legit.

D E C R E T U M
Quoniam, inquit, multa divites perpe-
trant in vita rapientes ac vim infe-
rentes, inopēsque omni modo despectui
habentes, visum est Senatui populoq; ut
cum sancti vitâ fuerint, corpora quidem
eorum pœnas cum aliis sceleratorum cor-
poribus luant, animæ verò sursum remis-
sæ in vitam, in asinos demigrent, donec in
tali rerum statu quinquies ac vices decem
annorum millia transegerint, asini sem-
per ex asinis renati, onera ferentes, atque
a pauperibus agitati; deinde ut liceat illis
E. 4. è vita

è vita excedere. Hanc sententiam dixit Calvarius patre Aridello, patriâ Manicensi, tribu Alibantiadè. Hoc retitoto decreto, approbaverunt principes, scivit plebs, adfremuit Proserpina, alletravit Cerberus. Sic enim rata, quæ Inferi statuunt, authenticæque fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratiâ veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narratâ, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) ô fili inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dic amabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cæcior obetro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima est*, inquit, *idiotarum privatorumque vita, ac prudentior.* Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspicendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimens, hoc solam in tota vita persequere, ut præsentibus bene compositis minimè curiosus, nullâ re solitus, quàm plurimam potes, hilaris vitam ridensque trahas.

14. Hac cùm dixisset, rursus in Aspodelorum

lorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesp̄er erat) aḡet, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in v̄sam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem quippe facilenque tibi monstrabo semitam, & me i. r̄tinus adducens in regionem quandam magis priore tenebri-
cosam, manu procul ostendens subobscu-
rum tennéque, ac velut per rimam influ-
ens lumen, illud, inquit, Trophonii tem-
plum est, atque illac ad inferos ē Bœotia
descenditur, hac ascende, atque illico eris
in Græcia. Ego igitur hoc sermone gavissus,
salutato Mago, difficulter admodum per
angustas antri fauces sursum repens nescio
quo pacto in Lebadiam perveni.

Dialogus 33.

Charon sive Contemplantes.

MER Quid rides, O Charon? aut
quid deserto navigio in hanc
lucem advenisti, non admodum assuetus
Sup̄erūm rebus interesse? CHA. Cu-
pido me cepit, O Mercuri, videndi,
& quænam in vita gerantur negotia, &
quibus studiis teneantur: tum etiam qui-
bus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos
descenderint. Neque enim ex ipsis quis-
quam citra lacrymas trajecit. Quare exem-
plo illius Thessali adolescentis commeatu
à Dite impetrato, ut unum saltem diem à
nave abesse liceret, in lucem ascendi, ac
mih̄ videor in ipso planè tempore in te in-

E S

cidisse.

cidisse. Nam peregrinus cūm sim, scio te non gravari, quin ambulando me ducas, singulaque demonstres, ut qui universa jam habeas comperta. M E R. Non est otium ō portitor. Nam abeo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Jove summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est, ut plane verear nè cunctantem me vel totum vestrae fortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede è summo dejiciat cœlo, uimirum quo & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moveam. C H A. Despicias ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præsertim amicus & navigationis socius, tum & nostræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, ō Maiæ proles, illorum te etiamnum meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remum agitare nè unquam quidem jusserim. Quin tu interim, quanquam adeò robustus es humeris, in navigii dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuò confabularis. Ego verò quantumvis senex remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro ō charissime Mercuriole, nè me deseras, sed ut novo aliquo conspectu redeam indica quænam in vita geruntur. Quòd si tu me reliqueris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu per caliginem titubant, ita rursus ego ad lucem

lucem tibi hallucinabore quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuò memori futuro. M E R. Hac profectò res verberum mihi causà existet, adeò ut jam hinc commonstrationis hujus mercedem non sine tuberibus nobis fore prospiciam: obsequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat? Principio ergò ut omnia singulatim & ex amissim conpicias, frustrà laboras, ô portitor; nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove. Tibi verò quò minùs mortis munia peragere posses, fuerit impedimento, neq; non Ditis imperio detraxerit, cum videlicet longo adeò tempore umbras adveheres nullas. Publicanus quoq; Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, ne qui tanto tempore nè obolum quidem lucrificerit. Verùm quâ viâ ipsarum rerum capita videre possis, jam consilium erit nobis captandum.

2. CHA. Ipse, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit videris: ego verò peregrinus cum sim in terra, quid rerum hic agatur, nescio. M E R. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde cuncta queas prospicere. Cæterum si in cælum subvolare tibi foret facultas, non laborarem; nam inde quasi ex specula omnia despiceres accuratè. Cum autem tibi, cui semper cum mortuorum simulacris commercium est, in Jovis regiam ascendere minimè liceat, jam tempus fuerit excelsum aliquem montem disquirere.

CHA.

CH A. Nôsti, ô Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere consueverim ? Si quidem ubi & procellosus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut sublimè tollatur flustus, ibi vos, quæ est vestra impericia, jubetis vel velum contrahere, vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursum sectari. At ego quietem vos agere jubeo : ego enim, quid opimum sit, non ignoro. Eodem ergò modo & tu, cùm sis gubernator, quæ tibi convenire visa fuerint, facito. Ego verò ut est vectorum conditio, tacitus sedebo per omnia tibi jubenti obsecundans. MER. Rectè admones, ô Charon, ipse enim quid facto opus sit scîro, ac speculam nobis idoneam invenero. Num ergò Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus, aut utroque eminentior Olympus ille ? Atqui in Olympum mihi insuenti non contemnendi ejusdam consilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus. CH A. Tuum ergò fuerit imperare, ô Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

3. MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo essent, adhuc pueri, statuisse olim unà cum radicibus Ossimevullam Olympo superimponere : deinde & huic Pelion, quoddam arbitrantur hoc pacto, sufficientem se gradum & ascensum in cælum habituros. Verùm hi adolescentuli, cùm impii essent, audacia sua poenas dederunt : nos autem qui hæc in Deorum injuriam minimè molimur, cur non ipsi

ipſi eâdem viâ ædificamus montem monti
agglomerando? quò videlicet exactiorem
& commodiorem habeamus proſpectum.
C H A. Et duobus nobis, ô Mercuri, vi-
res ſuffecerint ad loco. movendum vel Pe-
lion, vel etiam Oſſam? M E R. Quid
ni, O Charon? an tu nos abjectiores,
magiſque imbecillos infantilis illis judi-
cas, maxime cùm ſimus Dii? C H A.
Nequaquam, ſed res ipſa incredibilem
quandam magnifici operis oſtentionem
continere videtur. M E R. Non inju-
riâ, imperitus enim es, nec in poëtarum
fabulis verſatus. At egregius Homerus
duobus ſtatim verſibus acceſſum nobis pa-
ravit in cœlum, adeò facile congeſtis
montibus. Porro admiror hæc tibi pro-
digioſa videri, cùm tamen Atlanta non
ignores, qui vel ſolus cœlum ipſum
fert, univerſos nos ſuſtinens. Sed &
de fratre meo Hercule fortè audiſti quo-
modo ipſi illi Atlanti in officium ſucceſ-
ſerit, ipſeque ſe oneri tantisper, dum ille
interquieſceret, ſuppoſuerit. C H A.
Audio ſanè huiusmodi: an autem vera
ſint, ut & Poëtæ videritis. M E R. Ve-
riſſima, ô Charon, alioqui cujus gratiâ
viri illi ſapientes ementirentur? Itaque
primùm Oſſam veſtibis eruamus, quem-
admodum carmen præſcribit & ipſe ar-
chitectus Homerus: *at ſuper Oſſam Pelion*
arboribus denſum. Vides, quàm citra ne-
gotium pariter, & quàm poëtice effece-
rimus? Agè hac mole conſenſâ deſpiciam,
num aut hæc faciunt ſatis, aut plura ſuper-
ſtitinere oporteat. Papæ! quid hoc? Hæremus
adhuc.

huc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Iohia & Lydia conspiciuntur: Ab occidente verò non amplius quàm Italia & Sicilia. Porro à Septentrione eo solùm, quæ Istro, adjacent, apparent. Illinc autem Creta: neque hæc admodum apertè. Quare, sicuti videtur, & Oetam transponere oportet, postremo omnibus superimponendus Parnassus. CHAR. Sic faciamus. At hoc solùm vide, nè plus æquo attenuando opus ipsum tenuius fragiliusque reddamus, ita ut tandem unà cum ipsa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum calvariis ex casu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit; tu Oetam transpone, advolvatur & Parnassus. En iterum conscendam, bene habet, cuncta jam conspicio: & tu nunc ascende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neque enim parvam ac humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, hæc ambo consistere nequeunt, ut periculo vaces, & spectandi sis cupidus. Verum, hæc meâ dexterâ nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res bene se habet, cum & tu superâris. Jam verò quoniam biocipiti vertice prominet Parnassus, uterque altero occupato confideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis intueri universa.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingentem, quæ undiq; terram

terram circumfluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto, & Phlegethonte ampliores. Ad hæc homines admodum exiles, & horum nidulos quosdam. MER. Urbes illæ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. Vides quàm nihil nobis tanto labore fit effectum? Quin frustra sede movimus Parnassum unà cum Castalia, tum & Oetam cæterósque montes omnes. MER. Quid ità? CHA. Equidem è sublimi exactè despicio nihil. Desiderium autem erat non urbes solùm, neque montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri, verùm & homines ipsos, tum quæ faciant, quæque loquantur exaudire haud secus ac priùs, cum tu obvius mihi factus ridentem conspicer es, ac quidnam riderem, percunctaretis. Nam cum ridiculum quiddam audirem mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad coenam, opinor, vocatus esset, in posterum, inquit, diem veniam maxime. Atque interim dum hæc diceret, regula quadam, nescio quo deturbante, à recto in caput huic irruens, ipsum necavit. Risi ergò hominem ut qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc quò magis audiam, magisque videam, descendendum mihi censeo. MER. Quietus sis. Nam & huic malo remedium invenero, atque incantatione quadam ab Homero acceptà videndi aciem acutissimam tibi vel brevi reddidero. Ac posteaquam pronunciavero carmina ipsa, memor sis non ampliùs hallucinari, verùm apertè cuncta intueri. CH. Dic solùm. ME.

Dimovi

*Dimovi nubem, visum quæ texerat antè,
Ut tandem agnoscas quæ sint hominèsvæ
Deivæ.*

CHA. Quid est? MER. Annon jam vides? CHA. Mirum in modum cœcus sanè Lynceus ille si mecum componatur. Itaque dèinceps hoc primùm me velim doceas, mihi quæ percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neque ipsum me ab Homeri elegantia abhorrere? MER. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses nauta cum sis, & cum remis rem habèas. CHA. Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cum illum virum jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audivi, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquàm cantilenam quandam navigantibus non admodum prosperam neq; salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes convocavit, atque tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitur inter coquendum) injecto, cum fluctuum procellas excitavit, tum aliis multis turbis universum miscebat mare, adeò ut parùm abfoerit, quin tempestas, quæ unà cum densa caligine imminabat, navem nobis subvertisset. Tum ergò & ille nauseabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi vomuit, sed & Cyclopi. MER. Non ergò difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. CHA. At dic mihi.

Crassus

Charon seu Contemplantes.

82

Crassus & ille quis est vir magnus, conspi-
cuisque.

Vertice sublimi atque humeris latissimus
amplis.

MER. Millo Crotoniates hic est athleta,
applaudunt autem ei Græci, quòd tau-
rum sublatum solàm per medium ferat
stadium. CHA. R. At quantò iustiori
causâ ô Mercuri, ipsum me laudibus eve-
herent, qui paulò post ipsum tibi Mi-
lonem, quantus est, correptum in navicu-
lam imponam: nempe ubi à morte invi-
ctissimo adversario luctâ superatus ad nos
venerit, quando nec ipse planè intelliget
quâ cruris implicandi ratione sit dejectus.
Tum profectò nobis plorabit recordatus
& harum coronarum, & hujus applausûs.
Nunc autem quia, propterea quòd taurum
gestârît. est admirationi, grandia sapit, ac
mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso
arbitrabimur? Num quod mortem etiam
aliquando sibi imminere speret? MER.
Quid? ille mortis recordaretur in tanto
flore? CHA. Missum hunc fac, ô Mer-
curi, risum nobis haud ità multo post ex-
hibiturum, quando videlicet nobiscum
navigans nè culicem quidem ampliùs, ne-
dum taurum ferre poterit.

S. Sed illud tu mihi dicas velim, quis
alius ille vir gravis, nec tamen Græcus,
quantum ex peregrino habitu conjici po-
test? MER. Cyrus, ô Charon, Camby-
sis filius, qui imperium, quod olim Medi
obtinebant, ad Persas transfudit. Atq; idē
Assyrios nuper devicit, & Babylonē expu-
gnavit. Ad hoc exercitū in Lydiā traduce-
re jam

te jam parat, hoc jam in animo destinans, ut Cræso superato imperium habeat in omnes. CHA. At Cræsus ubi tandem ille? MER. Illorsum oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro est septa. Sardis illæ. An non Cræsum ipsum vides in aureo sedentem solio, ac cum Solone illo Atheniensi differentem? Vis auscultemus qua de re verba faciant? CHA. Volo, ô Mercuri. CROE. O hospes Atheniensis, qui jam divitias nostras vidisti, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam supellectilem pretiosam, dic mihi quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris? CHA. Quid tandem diceret Solon? MER. Bono sis animo, nihil abjecti, ô Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem sacerdotis filios arbitror felicissimos exitisse. CHA. Argivæ sacerdotis hinc dicit, qui nuper postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrarium usque ipsi jugum subeuntes adduxissent, è vivis statim excefferunt. CROE. Esto, habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas? SOLON. Tellus Atheniensis, qui præterquam quod bene vixit, mortem etiam pro patria obire non recusavit. CROE. Ego verò, ô scelus, non tibi videor felix esse? SOLON. Nondum, ô Cræse statui quod nec dum ad vitæ metam perveneris. Relictissimus enim ejus rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem usque

usque feliciter perducta. CHA. Optime facis, ô Solon, quod nostri non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus judicare censes.

6. Sed quinam illi, quos Croesus emittit? aut quid humeris gestant? MER.

Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulò post peribit. Est enim vir ille mirum in modum varibus deditus. CHA. Et illud est

aurum splendidum scilicet, quoddque subpallidum refulget rubore: nunc enim, cum antè jam sæpe de eo audierim, ipsum primum video. MER. Hoc celebre illud est nomen, cujus gratiâ tantopere purgatur. CHA. Atqui non video quoniam

pretio commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quod qui ferunt, eo gravantur. MER. Annon intelligis quot hujus gratiâ bella, quot insidiaz, quot latrocinia, quot perjuriaz, quot exdes, quot vincula, quàmque longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot servitutes? CHA.

Propter hoc nè, ô Mercuri, quodd parum ipsi æri præstat? Nam æs novî, ut quid à singulis vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, obolum exigam. MER. Est ita ut dicis, ô Charon. Verum æs, quia magna est ejus copia, non est in pretio.

Aurum verò, & hujus quidem parum, hi qui terræ venas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Attramen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHA. Insignem quandam hominum stulticiam narras, qui tanto amore prosequuntur rem tum pallidam,

tum

tum etiam gravem. M E R. At Solon ille aurum minimè, mirari videtur, ut & planè vides. Nam cùm Crœsum ipsū, tum verò maximè hominis barbari jactantiam deridet, adèò ut videatur etiam mihi hac de re Crœsum velle percunctari. Quamobrem auscultemus.

7. SOL. Dic mihi, ô Crœse, putāsne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Jovem, nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. SOL. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres possideat. CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in cœlo, O Crœse, si Deos, cum fortè desiderant aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurum, proveniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur? CR. Non admodum. SO. Potiori ergò re indigi estis. CR. Quinam ferrum præstantius auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis, facilè quidem intellexeris. CR. Interroga tu modò, ô Solon. SOL. Utri præstantiores, an qui servant, an qui servantor? CROE. Qui servant profecò. SOL. Ergò si quemadmodum quinam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureosne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CR. Ferro sanè, ferro. SOL. Et si hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum ad Persas abeat. CR. Bona verba, ô homo. SOL. Dii meliora velint, quàm ut hæc

hæc hoc modo fiant. Verùm tu hac viâ
videris ferrum auro nobilius fateri. CR.
Ferreos ergò lateres Deo me consecrare
jubes, aurum autem revocare? SOL.
Neque ferro ille indiguerit; Sed sive æs
sive aurum dicâris, aliis sanè futuram præ-
dam ac possessionem suspenderis, & id
quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut
Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui
tyranno. Deus autem artifices tuos pla-
nè nihil moratur. CROE. Semper
tū quidem divitias mihi invides, & oppu-
gnas. MER. Non fert delicatus, hic
Lydus, ô Charon, verborum & liber-
tatem, & veritatem: quin ei peregrina,
& nova quædam res videtur, homi-
nem obscuro loco natum, ac pauperem,
ea quæ urgeant, intrepidè dicere. At-
qui haud irà multò pòst Solonis recorda-
bitur, nimirum quando eum à Cyro ca-
ptum in constructum rogam oportebit
conscendere. Nam quæ cuique Parca-
rum fuso sint decreta, ipsam Clotho
nuper legentem audiivi, in quibus & hæc
erant scripta: Crœsam quidem à Cyro
captivum duci, ipsum autem Cyrum à
Massagetide illâ necari. Viden' Scy-
thicam illam scœminam candido vehen-
tem equo? CHAR. Per Jovem.
MER. Tomyris est, quæ suâ ipsius ma-
nu Cyri caput detruncatum in utrem cru-
ore refertum intrudet. Sed & si ium
Cyrū vides, adolescentem? Cambyses ille
est. Is patre defuncto, in imperiū succedet,
ac ubi mille modis errârit & in Lybia,
& in Æthiopia, tandem insaniâ correptus,
occiso

occiso à se api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat ipsos adè sibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulo post fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum?

8. At quisnam is est, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit? quem corona adornat, cui cocus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet in gente mari seprâ, regis se nomine jactat?

MER. Bellè, ô Charon, quòd interim occinis. Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab assistente famulo Mæandrio Orce-tæ Satrapæ proditus in crucem suffigetur. Miser sanè qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit, nam & hæc nuper ex Clotho audiui. CHA. Præclare, ô Clotho, ità & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detrunca, quò se homines tandem agnoscant. Sed & tuo beneficio in sublime adè serantur, nimirum ut postea quantò altiori ruinâ, tantò graviore dolore decendant. Porro quod ad me attinet, quemcunque horum nudum in navigio agnovero, eum maxime ridebo, quando neque purpuram, neque regium capitis tegmen, neque lectum secum adferat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed vidène vastam quandam multitudinem, atque ex hac alios navigantes, alios bella gerentes, alios in

foro

foro litigantes, alios tetram aratro pro-
scindentes, alios scenerantes, postremo
alios mendicantes? CHA. Video vari-
am quandam turbam, ac promiscuam, &
vitam perturbationum plenam. Ad hæc
civitates conspicio apum examinibus simi-
les, in quibus proprium quendam, pecu-
llaremque habent singuli aculeum, quo
sibi vicinos pungunt. Quidam autem ex
ipsis velut crabones aguntque feruntque
imbecilliores. At agmen illud quod, ex
improvviso illos circumvolitat, quidnam
sunt? M E R. Spes, & Charon, & æge-
tus, & amentia, tum voluptas, avaritia,
ira, odium, atque id genus alta. Ex his
autem ignorantia infimæ turbæ est per-
missa, atque per Jovem in eadem cum ipsis
Repubblica degit odium, ira, æmulatio, tum
& imperitia, hæsitantia, avaritia. Porro
metus & spes ipsos supervolantes, ille
quidem horrorem incutit, aliquando ve-
rò tantum trepidare facit; hæ autem su-
pra caput in altum vergentes ubi quispi-
um apprehendere conatur, in sublime vo-
lantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis,
quod ipsum & Tantalum apud Inferos ab
aqua pati vides. Quod si aciem inten-
deris, conspicies in alta, & Parcas ipsas
expenso singulos adnere tenuia quædam
fila, quibus universum mortalium genus
subnixum dependet, vidēsne quasi quos-
dam araneorum nexus ab ipsis sulis in
singulos demissos. CHA. Video equi-
dem filum ut plurimum admodum tenue
cuique è sublimi innexum: hoc quidem
illi, illud verò alii. M E R. Rectè vi-
des,

des, ô portitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atque hunc hæredem fore ejus, cuiuscunque filium fragilius fuerit, rursus autem illum huius. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? Atque hic quidem ex ipsis in altum substractus, sublimis est, verum paulò post ubi ponderi tanto sustinendo non amplius par fuerit, filo disrupto decidens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem qui paululum tantum à terra fuerit subductus, tametsi cadat, citra tamen strepitum iacebit, adeò ut remam vix ipsi audiant vicini, CHA. Nimis quàm ridicula hæc sunt, ô Mercuri.

10. M E R. Atqui nè verbis quidem illis pro dignitate consequi possis, quàm sint ridicula, maximè ardua illorum studia, & quòd nonnunquam, interea dum multa spe aluntur, Intereunt ab optima scilicet morte abrepti. Cujus nunci, & ministri, ut cernis, admodum sunt multi, purà febres, tum frigida, tum fervida (latinis veteribus quercera dicta) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladii, latrocinia, cicutæ, iudices quoque atque tyranni. Et horum nihil omninò mentem eorum subit tantisper sanè, dum eorum conatus feliciter processerint. At si quando suâ se spe falsos senserint, tum illud *oh* frequens in ore, pariter & *eheu*, & *eheu*, & *heu mihi*. Quod si jam indè ab initio secum perpenderent, mortales se esse, ac posteaquam paululū hoc temporis in vita fuerint

ta fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis
rebus omnibus, velut è somno migraturos,
profectio & prudentius, circumspecti usque
vitam ducerent, & cum emoriendum esset,
minus angerentur. Nunc autem quia præ-
senti rerum statu usuros se perpetuò spe-
rant, cum minister aut vocarit, aut abdu-
cere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel
rabe, stomachantur, & ducenti renituntur
propterea sanè, quòd abstrahendos se à
bonis presentibus nè aspectârint quidem.
Sed enim quid non faceret ille, qui do-
mum magnò studio ædificando operarios
urget, si intellexerit eam quidem finem
habituram, ipsum autem se, cum jam fa-
stidium imposuerit, discessurum, domo ità
relictâ hæredi, ut is fruatur, ipse autem
miser nè semel quidem in ea coenet? Il-
le verò qui lætatur, quòd sibi masculam
prolem uxor pepererit, ideòque convi-
vio excipit amicos, patris nomen, nempe
suum puero imponit, si præsciret puerum
septem annos natum, emoriturum; nun-
quid ob prolem tibi videretur gaudio ferri
tam immodico? Verùm in causa est quòd
in eum quidem intuetur, cui in filio res
prosperè cadunt, cui patrem esse con-
tingit, vel athletæ, vel ejus, qui vicerit
Olympia: vicinum autem, qui natum
cremandum effert, non inspicit, neque no-
vit, quo funiculo quàmque tenui sibi sit
suspensus. Quin & eorum, qui de fini-
bus digladiantur, quanta sit turba vi-
des, & quàm multi coacervent pecunias,
qui tamen antequam ipsis frui liceat, ab
imminentibus, quos dixi, tum nunciis, tum

ministris avocantur. CHA. Video isthæc omnia, & mecum ipse cogito, quidnam jucundum eis in vita sit, aut quid tandem sit illud, quo spoliati tantopere stomachentur.

II. MER. Quin etiam si ipsorum reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspeciat quispiam diligenter, *extra aleam*, &, ut dicis, *extra ancipitem fortunam* constitutos, invenerit iis inhærere tristitia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot insidiis, tot iris, tot adulationibus miseri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus, qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, usque adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hîc recensere mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales similes mihi videantur, atque horum vita omnis. Viddistin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum strepitu scaturiente, existentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. Harum sanè quædam sunt parvæ & exiles, quæ statim dissolutæ evanescent: aliæ verò diutius durant, atque aliis ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & hæ dissolvuntur omninò, pereuntque. Neque enim secus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita, singuli flatu tumescunt, irà ut alii sint majores, alii autem minores, postremò alii quidem momentaneam, moxque deficientem sentiant inflationem, alii verò prius deficient,

*Homo
bulla.*

deficiant, quàm omninò constituentur. At omnes destrui & evanescere necesse est. M E R. Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam similitudine expressisti, quàm vel ipse Homerus, qui universum mortalium genus arborum foliis comparat.

*Homines
arborum
foliis si-
miles.*

12. C H A. At tales quamvis sint, vides tamen qualia faciant, ut inter se avidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibùsque, cùm tamen ipsos, universis his post se relictis, unico tantùm obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quàm possum magnâ voce acclamando eos adhorter, primùm quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant; deinde ut mortem semper præ oculis habentes, hunc vitæ cursum transigant, in hanc sententiam verba proclamans; ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neque enim perpetuò viveris. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cùm moriendum est, secum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atq; agrum, & aurum, in aliorum transire manus, semperque dominum mutare. Hac atque ejusmodi alia, si unde exaudiri possint, ipsis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ità, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant? M E R. ô beate, nescis quantopere eorum ignorantia, tum error occupaverit,

*Commo-
nitio
Cha-
rentis.*

adeò ut eorum aures, nè terebro quidem amplius aperire queas, tantà obturātunt cerā, haud aliter ac sociorum aures Ulysses, veritus nè Sirenum cantus exaudirent. At quinam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons potest, idem hic præstat ignorantia. Quamquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atque in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant. CHA. Vel illis ergò solis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turbā semoti rideant, quæ alii facitārint, & neūquam conveniat ipsis cum vulgo, adeò ut jam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Omnibus odiosi sunt, eò quòd istorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, ò generosi vos, tamen si pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus.

13. CHA. Unum adhuc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in qua cadavera reponant, dum in terram defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, sepulcra hæc vocant, cæteram tumulos illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum sunt receptacula, cadaverumque custodiæ. CHA. Quid ergò saxa illa coronant unguentoque inungunt? alii præ tumulis constructio rogo, ac fovea effosa,

sa, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinū
mulsamque aquam (quantum conjecturis
assequi possum) in ipsas foveas infundunt.
M E R. Equidem ignoro, ô Portitor,
quid hæc ad eos qui apud inferos agunt.
Verū illis persuasum est, umbras ab in-
feris reduces cœnare quidem, utcunque
liceat, circum nidorem, ac fumum voli-
tando. bibere autem è foveis aquam mul-
sam. C H A. Illos adhuc bibere, vel e-
sitare, quarum calvariarum sunt aridissimæ?
Atqui ridiculum est me tibi hæc dicere,
qui, quotidie ipsos deducas, probè nôsti
an ubi semel terram subierint, denuò ve-
lut postliminio jure ad superos remeare
queant. Quin & ipse maximè ridicula
paterer tot negotiis occupatus, si eos traji-
ciendo non deducere solum, sed reduce-
re oporteret, si quando vellent bibere.
O Stulti, quæ est hæc amentia? Non
scitis, quàm latè distantibus finibus vi-
ventium, & mortuorum res sunt sejun-
ctæ, quoque pacto se res habeant apud
nos, Ubi mortuus est, aquè tumuli, qui
nescit honorem, & qui sortiur spectandi fu-
nera saxi. Atqui honor unus adest, & regi
Agamemnoni, & Ito, Thersitæ, & similis
Thetidos formosus Achilles. Unde jam pariter
sicca nudaque perrerant Asphodeli campos con-
fracto vertice cuncta. M E R. Papæ! quam
multa ex Homero hauris Sed quia me sub-
monuisti, Achillis sepulcrum tibi volo in-
dicare. Vides illud quod propè mare situm
est, illuc Trajanū est Sigæum, è regione au-
tem conditus est Ajax in Roetzo. C H. Non
magnifica, neq; insignia sunt monumenta.

14. Verùm celebriores urbes mihi
 commonstra, de quibus infernè tam ma-
 gnifica audimus. Ninum scilicet Sarda-
 napali urbem, Babylonem, Mycenæ quo-
 que, tum & Cleonæ simul, & Ilium ip-
 sum; nam illinc oriundos multos memini
 trajicere, adeò ut totis jam decem annis
 neque navem subduxerimus, neque ea
 interim refrixerit. MEN. Ninus quidem,
 ô Portitor, jam est eversa, ita ut nè vesti-
 gium ejus sit reliquum, neque ubi sita fu-
 erit olim, facillè dixeris. Babylon au-
 tem tibi illa est tot turribus bene munita,
 quæ magno illo ambitu est septa, haud ita
 multò post & ipsa desideranda, quemad-
 modum nunc Ninus. At Mycenæ &
 Cleonæ me sanè commonstrare puer,
 omnium verò maximè Ilium. Nam ubi
 descenderis, sat scio, præfocâris Homerum,
 propterea quòd tam magnificis versibus
 has nugas decantare non erubuerit. Ve-
 runtamen & quondam extiterunt felices,
 nunc autem mortuæ sunt & ipsæ: Urbes
 enim, ô Portitor; perinde ac homines
 emoriuntur, & quod longè mirabilius, so-
 lidi etiam fluvii, ita ut Inachi ipsius in
 Argo nè monumentum quidem reliquum
 appareat. G H A. Vah, quæ laudes Ho-
 mere, quàmque superba nomina: In-
 gens Ilium, ac mœnibus amplum. Tum stru-
 ctâ bellè Cleonæ.

*Non ho-
 mines
 tantum,
 rerum
 & urbes
 & propè
 cuncta
 morti
 omnino
 esse.*

15. Sed interim dum fabulamur, qui-
 nam illic dimicant, & quâ pro re se mutuo
 cadunt? M E R. Argivos vides & La-
 cedæmonios, ô Charon, atque semimor-
 tuum imperatorem Othryadem suo ipsius
 san-

sanguine tropæum inscribentem. CHA.
At pro quo eis est pugna? MER. pro
eo ipso agro, in quo pugnant. CHA. &
hominum amentiam, qui haud sciunt se,
etiamsi nunc quisquam eorum totam Pelo-
ponnesum possideat, unius tamen vix pedis
locum ab Æaco acceperunt. Campum
autem aliàs alii colent, sæpè etiam hoc
tropæo per aratrum revulso. MER.
Hæc quidem hoc modo se habebunt. At
nos jam hinc descendamus, ac montibus
his in suas sedes repositis, regrediamur,
ego, quidem quò sum ire iussus, tu verò
ad navem. Equidem paulò post veniam,
& ipse tibi umbrarum gregem mecum ad-
ducens. CHA. Probè fecisti, ò Mer-
curi, atque in eorum album adscriberis, &
quibus beneficio me affectum perpetuò
me agnoscam; quandoquidem tuâ ope in
hac peregrinatione plurimùm sum adiutus.
O qualia infeliciùm hominum studia!
Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia,
prælia; Charontis autem nulla habetur
ratio.

FINIS.

F 4

LUCIA.

LUCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGORUM

Liber 2.

Dialogus 1.

De Somnio, seu vitâ Luciani.

Esieram nuper in ludum ire factus jam ætate adolescens, cùm pater unà cum amicis consilium capiebât, quamnam artem, potissimum mihi discendam proponeret. Plurisque igitur videbatur humanitas; seu literarum studium & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, denique & fortunâ quadam indigeres nostras autem res cùm parvas esse & modicas, tum verò celere quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa arte, necessaria vitæ comparare possem. neque necesse habere adeo ætate jam proventus, domi deque paterna mensa vivere: sed non multo post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse

esse me, referendo domum semper aliquid
ab arte quæsitum. Alterius itaque consula-
tionis caput propositum est, quænam ars
& optima, & ad discendum facillima, &
homine libero maximè digna foret: dein-
de & minori sumptu, atque instrumento e-
geret, multum autem & sufficientem quæ-
stû suppeditaret. Proinde alio aliâ laudan-
te, prout quisq; animo affectus, aut usu ex-
pertus erat, pater ad avunculum aspiciens
(aderat enim is quoque statuarius tum ha-
bitus optimus, & poliendo marmore inter
præcipuos laudatus) minimè fas, inquit,
est, aliam artem prævalere, te præsentem. Sed
hunc (meq; demonstrabat) abduc tecum, &
doce lapidum artificem probum, & co-
rundem compositorem ac statuarium no-
bis esse. Poterit enim & hoc, natura, ut
scis, præditus felici. Fecerat autem hanc
de me conjecturam pater, ex ludicris à me
aliquando è cera confictis. Quando enim
à præceptoribus domum dimittebar, abra-
dens ceram, nunc boves, nunc equos, inter-
dum per Jovem, & homines, fingebam, non
omnino ineptè, ut tum videbat pater. Ob-
quæ præceptoribus quidem plagas acci-
pere solebam, ad probandam autem in-
genii dexteritatem, hæc quoque tum in
parte laudis ducebantur. Atq; adeò bonam
ex eo ssem de me omnes concipiebant,
ut qui brevi adeò artem hanc secundum
fingendi illam facilitatem, perdiscere
possem. Igitur simul atque idonea dies
videbatur esse auspicandæ artis, ipse
tradebar avunculo, non admodum, per
Jovem, iniquè aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lufum quendam non infuavem
 ipfa res videbatur habere, & apud æqua-
 les ad oftentationem & laudem valere,
 fi & Deos fculpere, & parva quædam fi-
 mulacra, cùm mihi, tum illis, quibus vel-
 lem, adornare poffem. Ac tum primum
 quidem illud, quod & incipienti ufu veni-
 re folet, accidebat. Cœlum enim quod-
 dam avunculus mihi tradens, paulatim ta-
 bulam lapideam, quæ in medio pofita e-
 rat, contingere, atque artem aufpicari ju-
 bet, tritum illud admonens : *Dimidium*
facti qui capit habet. Cæterùm durius im-
 pingente me præ imperitiâ, tabula frangi-
 tur. Avunculus autem indignatus, & fcuti-
 cam quandam propè jacentem corripiens,
 nequaquam manfuetè, aut uti adhortan-
 tem decebat, excepit, atque iniciavit
 me, ita ut mox in lacrymas proœmium
 artis mihi verteretur. Aufugiens igitur
 indè domum redeo, continueque ululan-
 do, & lacrymis oculos opplendo com-
 memorabam fcuticam, demonftrabam vi-
 bices, nimiamque illius crudelitatem ac-
 cuſabam : hoc quoque addens, quòd invi-
 diâ quâdam iſta feciſſet avunculus, videli-
 cet metuens, nè ſe in arte ſuperarem. I-
 raſcente itaque matre, & multa fratri
 convitia faciente, poſteaquam nox ſuper-
 venit, dormivi, plenus adhuc lacrymarum
 totamque noctem cogitabundus jaceus.
 Arque haſtenus quidem, quæ diximus, ri-
 dicula pueriliâque ſunt : quæ verò dein-
 ceptis audietis, nequaquam contemnenda
 ſunt, ô viri, ſed quæ admodum auſcultan-
 di cupidos auditores quoque requirant.

Nam

Nam, ut juxta Homerum dicam, *Venere* mibi divino somnia natu *Almam* per noctem, itâ clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuere, in oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi intonat : adeò plana fuerunt omnia.

2. Duæ mulieres manibus corripientes *Somni-* trahebant me in diversum, utraque ad se *um, seu* videlicet, violentè admodum & validè. *visio* Parùm itaq; absuit quin me discerperent, *Lucianus* dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me : modò altera eademque me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabântque mutuò sese : hæc quòd me suum videlicet illa possidere vellet : illa verò quòd hæc frustrâ aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidam operaria, & virili aspectu, & squalidâ comâ, manus callo passim obductas habens, succinctâ veste, & marmoreo pulvere oppleta, qualis & ipse avunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie admodum honestâ habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo judicio, ut utri earum conversandum mihi putem sententiam feram.

3. Ac prior quidem dura, atque virilis *Statua-* illa sic cœpit : Ego chare puer statuaria *ria Ver-* sum ea, quam tu heri discere cœpisti, fa- *ba.* miliaris adeò tibi & cognata à parentibus. Nani & avus tuus (addens nomen avi materni), marmorarius fuit, & avunculus pariter

pariter & patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generosè educaberis, humerosque habebis validos, & ab omni invidiâ alienus eris, neque unquam in terras alienas, atque externas hinc abibis, relicta prætiâ atque domesticis tuis, neque etiam ob verba, & orationem modò laudabunt te omnes. Neque verò averferis corporis hanc fragilitatem, aut vestium sorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: præterea Myron laudibus vestus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum unus tu quoque fores, quomodo non celebris, & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hæc atque etiam his plura balbutiendo, & pleraque barbarè pronuntiando dixit statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens Sed non ultra meminisse plurima enim memoriam jam effugerunt.

4. Cæterùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum jam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquisiturus sis, si *Paruarius* evadas, ipsa modò exposuit. Nihil

Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens : obscurus ipse degens modicum & minimè generosum quæstum faciens : dejectus animo : tenuis ac pauper redditibus : neque amicis in iudiciis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neque etiam inter cives beatus, sed hoc solum opifex videlicet quisquam, & ex multâ atque promiscuâ plebe unus, præstantiorem te semper formidans, & dicenda valentem præ oculis habeas ac palps, & in summa leporis quandam vitam agens, potentiorisque lucrum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fias, præclarâque & admiratione digna, multa opera præstiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aspicientibus tibi similis esse optârît, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam artifex manibus laborans, & iisdem vitæ quæritans censeberis. Contrâ autem si mihi obsequaris, principè tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut sic dicam) expertum teredendo, animum (quod principium in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestiâ scilicet, justitiâ, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentia, fortitudine, amore honesti, & pulcerrimarum quarumcûque rerum desiderio. Hæc enim verè sincera sunt animi ornamenta. Neque autem latebit te vel veteris quic-

quicquam vel eorum quæ in præsens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæque fieri decet, me duce prospicies : & in summa, omnia quæcunque seu divina, seu humana sint, parvo tempore docebo te : & qui nunc pauper atque inops es, istius nescio cujus filius, qui de arte adeò illiberali, nescio quid consultas, haud ità multò post nîmiùm felix nîmiùmque beatus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & laudibus efferreris, & pulcherrimum quarumcunque rerum gloriâ celebraberis, illius etiam qui divitiis ac genere antestant in te animis ac oculis conversis. Ac vesti tum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum) Magistratibus vero & primò in confectis honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè abiens proficisceris, etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atque conspicuum reddam, ut eorum quoque qui te aspicient, quisq; proximè astantem leniter impellens & commovens digito te demonstraret, atque *hic est ille* dicat. Jam si quid studio dignum accidet, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipsam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atque ora convertent. Atque si tum aliquid fortè dixeris plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendivim, & orationis potestatem; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis : & quod dici vulgò solet, quòd ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoq;

tibi

tibi dabo : Nam postquam ipse ex hac vita discesseris, nunquam defines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Demosthenem illum certe vides cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem, qui Tympanistrix cujusdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpavit. Socrates autem qui & ipse inter statuariam hanc artem enutritus fuerit, simul atq; primum intelligere cœpit meliora, & relicta illa transiit ad me, nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur ? Igitur relinquens tantos ac tales honeste viros, res adeò splendidas, orationes tam graves ac illustres, vestium ornamenta honorem, famam, laudem, primos assensus, potentiam, imperia, denique & illam quàm ex dicendo consequeris gloriam, & quâ te omnes ob prudentiam predicabunt felicem, tuniculam aliquam indues fordidam, habitumque assumes servilem, vestes præterea, scalptra, & id genus cætera sculpendi cadendique instrumenta in manibus habebis deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, deniq; modis omnibus abjectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & bene formata tibi reddantur: de te ipso autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, sed te ipsis illis saxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ, non expectare

expectato orationis fine, surgens, sententiam tuli, & relicta deformi & operatrice illa transivi ad humanitatem admodum gaudens, præcipue postquam mihi etiam in mentem venit scuticæ, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa infixisset. Porro relicta illa principio quidem indignè ferebat complodebaturque manus, & dentibus infrendebat. Possremò autem quemadmodum Nioben audimus, ita hæc quoque dirigit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, nè miremini, somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent. Altera autem ad me respiciens, proinde, inquit, ego tibi hanc justitiam rependam, quoniam causam hanc benè & rectè iudicasti. Veni igitur & ascende vehiculum hoc (commonstrato quodam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatur) ut videas qualia æquanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterum postquam ascendi, illa quidem agitare, atque aurigari cepit, ego verò ubi jam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar ab oriente incipiens usq; ad occidentem urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram, quanquam non amplius memini quidnam illud fuerit, quod tum spargebam, nisi hoc solum quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunque volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione me prosequerantur, & quasi deducebant.

Porro

Porro ubi illa hæc tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrâisset, reduxit rursus non amplius eadem veste illa indutum, quam habueram ab initio avolans, sed videbar mihi tum admodum delicatus splendidâ veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atq; expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submonuitque eum, quàm parùm absuerit, quàm maximè digna de me ille cum amicis statuisset.

6. Atque hæc quidem memini videre me, cum primùm è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor tum perturbatus, sed interea cum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & iudiciale est. Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hyemale* (inquit) *somnium est*, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiscum, mentionemque facere puerilis istius noctis somniorumq; veterum, & ætate jam obsoletorum? futilis est omnis frigida oratio. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam ô bone. Quoniam neq; Xenophon quondâ exponens somniū illud, quo pacto illi visum fuerat in domo paternâ & deinceps nostris visionem, non ut conjectationem, propositam tanquam nugari statuisse, illa narravit, præsertim in bello, & summâ rerum desperatione constitutus circumstantibus undiq; hostibus, sed

sed quòd utilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, eâ videlicet gratiâ, ut adolescentes ad meliora studia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur, & maximè si quis eorum præ inopia & paupertate pejùs de se ipso statuit animùmque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille sat scio, & quasi convalescet, sermone hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim, *Humanitatémque* appetiverim, minimè dejectus aut fractus animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui: deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius, nulla tamen statuariorum istorum inferior aut obscurior evasi.

Dialogus 2.

Deorum Concilium.

JUP. **N**E posthac murmuretis, ó Superi, neque ad angulos conversi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposii esse participes. Verùm posteaquam coactum est concilium, quisque propalam in medium suam adferat sententiam, & quæ accusatione digna sunt, accuset. Ceterùm Mercuri præconium illud ex lege clarâ voce promulgato.

MER.

MER. Arrige aures, vocem comprime. Quis ex Diis senioribus & perfectis quibus permissum est, in concione verba vult facere? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus futura est. M O M. Ego Momus, ô Jupiter, si fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipso præconio loquendi libertas tibi facta est: itaque meo permissu nihil opus est. M O M. Aïo itaque vitiosè & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedissequas, & simulos nobis honore pares esse ostenderint; quâ in re nihil magnum aut juvenile se fecisse existimant. Volo verò, ô Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter, quæ sentio, effari possim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus sim, & quàm nihil eorum, quæ parum honestè & decorè fiunt, reticere soleam. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalam, quæ mihi videntur, proloquor, neque reformidans cuiusquam auctoritatem, neque præ verecundia sententiam meam celans. Quapropter & onerosus multis esse videor, & naturâ sycophanticus, dum communis quispiam omnium accusator ab illis vocor. Sed enim posteaquàm licitum est, atq; ita jam proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi concessisti, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non contenti, quòd ipsi in deorū concilium admissi nostri contubernii sint participes, quòdque pari sorte nobiscum convi-

vantur,

vantur, præsertim cum ex dimidio homines eos esse constet, suos præterea ministros, & chorifocios in cælum adduxerunt, eosque Deos fecerunt adscriptitios. Et nunc æqualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persolventes. JUP. Nè quid obscuris ambagibus involvas, ô Mome, verum perspicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoque nominibus. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta, ut multos pariter in suspensionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium insimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. MO. Euge, ô Jupiter, quod me ad linguæ libertatem cohortaris. fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoque eosdem persimulam. Ille enim generosissimus Bacchus semi-homo existens, neq; à materna stirpe Græcus, sed Syrophœnicis cujusdam ractoris, nempe Cadmi nepos. posteaquam immortalitate donatus est, cujusmodi ille quidem sit non dico, neq; mitram, neque ebrietatem, neq; errantem ejus incessum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videris quàm mollis sit & effœminatus delicatus semi-insanus, statim à summo mane metum spirans. Ille verò totam curiam nobis ascrivit & toto choro advecto præsidet, Deosque declaravit, & Pana, & Silenum, & Satyros agrestes quospiam & caprarios permultos homines saltationi deditos, & formâ monstrosos. Quorum hic quidem gerens cor-

nua,

nua,
rū c
dam
Alce
bus d
inequ
Satyr
corni
excre
sistent
dete
sua ille
nunt
culos
nim d
xerit,
ronam
didit:
quod
super
ne trist
non h
non
quæqu
Audite
3.
xeris,
cule.
impetu
agitur
pau
rendis
paucis
orus e
M O M
Jupite

nua, dimidiâ atque inferiore parte corporis capram referens, barbâque profundam nutriens parùm ab hirco discrepat. Alter verò senex, calvitio & finis naribus deformatus, plurimùm super asinum inequitans, genere Lydus est. Cæterùm Satyri, acutis auribus, & ipsi calvi & cornigeri, qualia ferè hædis nuper natis excrescunt cornua, Phryges quidam existentes. Sunt verò caudati omnes. Videte ejusmodi Deos nobis facit generosus ille. Deinde miramur, si contemnant nos homines, videntes adeò ridiculos, & portentosos Deos. Mitto enim dicere, quòd & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cujus etiam coronam stellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricolæ filiam, & quod omnium est ridiculosissimum, ò Superi. Erigones quoque canem adduxit, ne tristitiâ afficeretur puella, si in cælo non haberet catellum suum. Hæc verò non videntur vobis esse contumeliosa, atque nec infania, nec risu careant? Audite etiam alios.

3. JUP. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æsculapio, aut de Hercule. Video enim quòd orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim horum alter ager medicum, & ægrotos morbis levare, erique planè multis aliis anteferendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus est. Itaque cave nè hosce accuses. MOM. In tui quidem gratiam tacebo Jupiter, etsi multa dicenda habeam, atque
fi

si nihil aliud, adhuc, tamen signa igne in-
 usta in corpore retinent. Porro si licet
 & aduersum te dicendi libertate uti, multa
 haberem quæ possem oratione reprehen-
 dere. JUP. Atqui in me maximè tibi
 licet dicere. Nunquid igitur & me ut Dè-
 um inquilinum in jus vocas? MOM.
 Equidem in Creta non tantùm hoc audi-
 re licet, verùm aliud quoque de te dicti-
 tant, atque etiam sepulcrum tuum com-
 monstrant hospitibus. Ego vero neque
 illis fidem habeo, neque ex Achivorum
 numero Æginensibus supposititium te esse
 affirmantibus. Cæterum, quæ cum pri-
 mis reprehensione digna sunt, ea in me-
 dium adducam. Enimvero horum delicto-
 rum principium & causam cur noster
 confessus nothis abundet, tu Jupiter præ-
 buisti, cùm te mortalibus mulieribus
 commiscuisti, & aliàs aliâ formâ ad ipsas
 descendisti, Ità ut metueremus nè quis te
 comprehensum sacrificaret, cùm taurus es-
 ses; vel aurifex aliquis te conficeret, cùm
 aurum esses; & pro Iove nobis aut mo-
 nile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed
 enim hisce semideis cælum jam comple-
 visti, neq; enim aliter possum dicere. Est
 que res planè absurdissima, si quis ex im-
 proviso audierit Herculem in Deorum
 numerum esse assumptum, Euryæstus
 autem, qui illi imperavit, fati functum
 esse: & Herculis templum cerni in pro-
 ximo, ministri existentis, Eurysthei verò,
 illius domini, sepulcrum. Et rursus ex
 Thebanis Dionysius Deus factus est, ejus
 autem consobrini nimirum Pentheus &
 Actæon

Actæon, & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo vero tu Jupiter semel illis hanc licentiæ januam aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, te omnes imitantur. Neque solum masculi Dii, sed (quod est turpissimum) etiam Dæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Jasonem, alióque? Itaque hæc mihi missa facienda videntur, multi enim laboris esset hæc cuncta singulatim reprehendere.

4 JUP. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere : MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in cœlo versatur regio sceptro insidens, ac tantùm non super capite tuo nidificans, & Deus esse gestiens? aut illam quoque in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Artis ille, & Corybas, & Sabazius unde nobis tandem accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiarâ redimitus est, neque Græcam vocé sonans, adeò ut si quis illi nectar propinet præbibentē non intelligat. Itaque & Scytha & Geta hæc videntes, nobis longùm valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non aliâ ratione, quàm Zamolxis servilis conditionis homo existens, divinitatem adeptus est, & Deorum numero adscriptus. haud scio quo modo nobis imposuerit.

posuerit. At sanè hæc omnia ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterùm tu ô canino riçtu hians Ægyptie, qui syndone amictus es, quisnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando? Quid autem sibi vult & Memphites taurus ille versicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis, neque non Prophetas habet? Pudet verò me, Ibides, per censere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum usq; conscenderunt. Illa itaque, ô Dii: quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? JUP. Turpia profectò sunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. M O M. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos, canes esse intelligamus.

JUP. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. M O M. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho, ille, inquam, scelesti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs tu Apollo, ob vaticinii prædictionem habetis in pretio, sed jam omnis lapis & quævis ara responsa dat oraculum

oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundaverit, cujusmodi jam permulti sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin Nestori quoque sacra faciunt in Illo, & è regione Prothesilao nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit perjurium & sacrilegium, & omnino nos despectui habere coeperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & supposititiis dicta esse volui. Cæterum ego & peregrina nomina per multa audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo possunt esse, admodum, ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium est multis modis jactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab interitibus hominibus philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quamquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certè persuasum habens, quod etiam si infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuique nascentium Parcæ fatalibus fufis adneverint. Perlibenter itaque te Jupiter interrogarem, ubinam gentiū tibi visa esset, aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audias, mihi dubium non est, nisi

fortasse quispiā surdus sis ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda supersunt, sed finem verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam sibilare, maximè verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaque pro concludenda oratione, si ità sedet animo tuo Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conscriptum. J U P. Recita, neque enim omnia absurda aut de nihilo reprehendisti. Et sanè multa ex illis inhibenda & coercenda sunt, nè in immensum excrescant.

Decretum, Bona Fortuna.

Et hæc ad exemplum Atheniensium plebiscitum factum. sic enim & apud illos aliquoties de peregrinis urbe ejcendis in senatu decretum legifque Laræ tuæ ut cum alibi, tum ex orationibus quibuldam Demosthenis patet.

6. **C**oncilio legitimè coacto, septimo idūs N. Jupiter Rectorem agebar, Neptunus Præsidem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes cœlestis Reipublicæ communi nobiscū participatione nothi & subditii, haud scio quo nam modo etiam Dii esse contententes cœlum compleverunt, ita ut symposion tumultuosis turbis plenum sit, obstrepentibus passim diversis linguis multitudinis undique accersitæ. Defecit autem Ambrosiæ & nectaris copia, adeò ut mnâ jam coëmenda sit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quæ sunt procacitate & immodesti à, Diis veris & antiquis loco-motis semet ipsi primis dignantur accubitus præter omnem morè patrium

patrium: adhuc in terris quoque ante alios honorari contendunt, visum est, senatui populoque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum apppositi elegantur Dii perfecti, tres quidē ex curia veteri quæ Saturno regnante constituta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterum qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum erant, dicto prius juramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato præconio universos in concionem congreget, quicumque in Deorum concilium legitimè admitti postulant. Veniant autem illi adductis juratis testibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum commeent, verum arbitri accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad sua sepulcra, & majorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in cælum ascenderit, ille per præceps in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia, neque Minerva rei medicæ intenta sit, neque Æsculapius dandis oraculis vacet, aut serviat, neque Apollo tanta soli sibi obediunda vendicet, sed una re quapiam electa, aut vatem, aut citharædum, aut medicum agat. Porro Philosophis dicetur, nè nova subinde fingendo comminiscantur nomina, neque de iis, quorum imperiti sunt, nudentur. In quorumcunque autem honorem, aut cultum templa, aut sacra constituta sunt, illorum imagines subvertantur, earumque

rúmque loco aut Jovis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cujuspíam erigatur, illis autem urbs congesta terra sepulcrum accumulet, & aræ loco statnam reponat. Quod si quis præconio dicto audiens esse noluerit, arbitrorúmque examen & censuram subire recusárit, ille indictâ causâ condemnetur. Justissimum equidem decretum est istud, ô Mome, & qui suffragatur huic, manum protendat. Atqui potius ita fiat, complures enim novi futuros, qui sua non sunt adjecturi suffragia. Verùm in præsens abire. Cæterùm in concionem accersiti à Mercurio, venite adferentes unusquisque cognitiones claras, & manifestas comprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo divinitatem adeptus sit: ad hæc tribum quoq; & curiales. Verùm enimvero, qui præsto non fuerit, parùm curæ erit arbitris, tamen si ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimárint.

Dialogus 3.

Timon sive Misanthropus.

TIM O Jupiter Philie & hospitalis & sodalitæ, & domesticæ, & fulgurator, & iusjurandicæ, & nubicogæ, & grandistrepæ, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, maxime cum hærent in versu. Nam tum illis tu multi nominis factus, carminis ruinam fulcis,

fulcis, metrique exple hiatum. Ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam palam apparet nugas esse, fumumque Poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut nè minimam quidem scintillulam iracundiae adversus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quivis ex his, qui peccaturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quam flammam fulminis cuncta necantis: adeo titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmonæus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re, quippe adversus Jovem usque adeo frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciæque rumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peccantes exaudias, neque eorum qui flagitia committant, respectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ sunt, aurēsque jam tibi obsurduerunt, instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acrisque animo vehemensque ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neque tum unquam tibi cum illis erant inducæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obviabatur ægis, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorū in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neque non grando saxorum in morem. Atque ut tibi molestè differam, imbrésque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantūm repentè Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut, omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis, quasi scintillulas quoddam servans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia præmium ab illis reportas, cū jam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ità nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, ô Deorum generosissimè, te reddunt magistratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum sacrilegio compilârint, cū tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus Gigantumque extinctor, & Titanum victor sedebas, cū tibi cæsaries ab illis circum tonderetur, decem cubitale fulmendextra tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem erit
finis

finis, quæ tu adeò securè despicias ? Aut quando de tantis maleficiis poenas sumes ? quot Phaëthontes aut Deucaliones satis idonei sint ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem ? Etenim ut de communibus fileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienses in sublime evexerim, ex pauperimis divites reddiderim, cunctisque, quotquot opus haberent, suppeditarim, imò semel universas opes in amicos juvandos effuderim, simul atque his rebus ad inopiam deveni, jam nè agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut everfam hominis jam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam prætereunt, quasi nè nòrint quidem. Alii verò & procul conspecto me, aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese inauspicatum, abominandūque visuros spectaculum, quem non ità pridem servatorem & adiutorem suum esse prædicabant. Itaque promentibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hinc cum solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd possim c non intuebor pleròsque præter meritum secundis fortunæ successibus utentes. Nam illud vel maximè urit. Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheæque proles, excusso profundo isto, gravique

somno (nam Epimenidem quoque dormi-
endo viciisti) denuo jactato fulmine, aut
ex Oeta redaccenso, ingenti redditâ flam-
mâ iram aliquam firenui illius ac juveni-
lis Jovis ostende, nisi vera sint quas à Cre-
tensibus de te, tuâque sepulturâ feruntur.

3. J U P. Quis hic est, Mercuri, sic vo-
ciferans ex Attica, ad Hymettum in radice
montis, horridus totus, ac squalidus,
pellêque amictus: fodit autem, ut ar-
bitror, nam pronus incumbit, homo lo-
quax & confidens, nimirum Philosophus
est, neque enim alioqui adeo impia, nefa-
riâque in nos fuerat dicturus. M E R.
Quid ais pater, an non nôsti Timonem
Echecratidis filium Colyttensem? Hic,
nimirum est, qui nos sæpenumero in sa-
cris legitimis convivio accepit, ille repen-
tè dives factus, ille qui totas hecatombas,
apud quem splendide Jovialia festa consu-
evimus agitare. J U P. Hem quænam i-
sta rerum commutatio? hiccine honestus
ille dives quem tam frequentes cingebant
amici? Quid igitur accidit, ut hoc sit ha-
bitu squalidus, ærumnosus, fessor condu-
cticius, uti conjicio, cum tam gravem ligô-
nem gerat? M E R. Ad hunc modum
illum quodammodo probitas evertit, atq;
humanitas, & in omnes, quicumque ege-
rent, misericordiâ. At revera Veeordia po-
rius facilitâsque, nullûsque in suscipien-
dis amicis delectus, quippe qui neutiquam
intellexerit, sese corvis lupisque largiri.
Quin cum à vulturibus tam multis misero
jecur eroderetur, amicos esse eos, & soci-
os judicabat, quasi benevolentia erga
se

esse afficerentur, cum illos epulae magis
caperent. Ergo posteaquam ossa peni-
tus nudassent, circumrosissentque: deinde
si qua medulla suberat, hanc quoque
admodum diligenter exsuxissent, au-
fugerunt, exsuccum & radicibus defectum
destituentes, adeo ut postea ne agnoscant
quidem, aut aspiciant, tantum abest, ut
sint qui suppeditent, vicissimque imper-
tiant. Has ob res sessor, & sago, ut vi-
des, opertus pelliceo urbem praepudo-
re fugiens, mercede terram exercet, ad-
versus ingratos atrabile stomachatur, qui
quidem ipsius benignitate ditati, admo-
dum fastuose nunc praetereant, ac ne no-
men quidem, an Timon vocetur, nove-
rint. J U P. Atque profecto vir neuti-
quam fastidiendus, aut negligendus est,
& jure optimo indignatur, qui iis tan-
tis in malis agat. Quare sceleratos istos
adulatores ipsi quoque fuerimus imi-
tati, si eum virum neglexerimus, qui tot
tantos, & captas pinguiissimas nobis
in aris adoleverit, quarum nidor etiam-
dum mihi in naribus residet. Caeterum
propter negotia & turbam maximam pe-
jerantium, tum vi, non jure agentium,
neque non aliena rapientium, praeterea
ob formidinem quam mihi pariunt
sacilegi. (quorum quidem cum multi sunt,
tum observatu difficiles, adeo ut ne mini-
mum quidem nos connivere sinant) longo
jam ad Atticam regionem oculos non
converti tempore, maxime posteaquam
philosophia & de verbis digladiationes
apud istos increbuerunt, ita ut pugnan-

tibus inter se istis vociferantibusque nè exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis confici- que, qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merasque nugas ingenti vocife- ratione connectunt. Hæc in causa fue- runt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est, Mercuri, tu, as- sumpto Pluto celeriter id istum abeas. Por- ro Plutus unà secum ducat & Thesaurum, & utrique apud Timonem perseverent, neque aded facile demigret, etiamsi quàm maximè illos præ bonitate rursus ex ædibus exegerit. Cæterum de palponi- bus illis, atque ingratitudine quæ in hunc sunt usi, in posterum consultabo, poenâs- que daturi sunt, simul atque fulmen in- stauravero. Nam facti sunt in eo retusa- cuspidè duo è radiis maximi, cum nuper avidius in sophistam Anaxagoram jacula- rer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non seriebam, propterea quòd Pericles obtentâ manu cum protexerit. Cæterum fulmen in Ca- storis ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum ab- fuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si Timonem con- spexerint egregie locupletem factum.

4. M E R. Quantum habet momenti- altum vociferari, & obstreperum auda- cemque esse? Idquæ non iis modò, qui-
causas.

causas agunt, verum etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaserit Timon, qui se imprecando clamorose & improbum præstiterit, Jovemque reddiderit attentum. Si verò silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet neglectus. P L U. At ego Jupiter haudquaquam ad istum rediturus, sum. J U P. Quid ita non rediturus, optime Plute, præsertim à me jussus? P L U. Quoniam per Jovem injuriâ me affecit ejiciens, & in multa fragmenta diffecans, idque cum illi paternus essem amicus, ac me penè dixerim, furcâ ex ædibus expulit, nec aliter quàm ii, qui è manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte, ô Jupiter, qui manus intellecturi sint, qui amplexuri quibus equidem in pretio sim, & majorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopiâ commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, cum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim donare soliti. J U P. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abundè satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius illa, te videlicet potius præoptandum quàm inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus liberè permiserit vagari, neque includens, neque Zelotypus in te. Porro aliàs diversa de causa in divites stomachabare, cum diceret, te
ab

ab illis repagulis, clavis ac signorum ob-
 jectaculis impressis ita fuisse conclusum,
 ut ne prospicere quidem in lucem tibi
 liceret. Id igitur apud me deplorabas, affir-
 mans praeferri te nimis tenebris, eoque
 pallidus nobis videbaris, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assiduo colligendi,
 coacervandisque usu contractis, consor-
 tiisque: quod si quando daretur opportunitas,
 aufugiturum quoque ab illis te minitabare.
 In summa, rem supra modum acerbam ju-
 dicabas in aereo ferreoque thalamo, Da-
 naëis exemplo, virginem asservari, atque
 à scelestissimis educari paedagogis for-
 nore & computatione. Proinde absur-
 de facere aiebas quod te praeter mo-
 dum adamarent, neque cum liceret frui
 auderent, neque cum ipsis esset in
 manu, amore suo secunde uterentur,
 sed vigilantes observarent, ad signum ac-
 seram oculis nunquam conniventibus,
 neque usquam dimotis semper intuentes,
 abunde magnum fructum arbitantes,
 non quod ipsis fruendi facultas adesset,
 sed quod nemini fruendi copiam facerent,
 non aliter quam in praesepe canis, nec
 ipse vescens hordeis, nec equum fameli-
 cum id facere sinens. Quinetiam ride-
 bas istos, qui parcerent, & asservarent, &
 (quod esset absurdissimum) etsi quidem si-
 bi subtraherent, vererenturque contingere,
 non intelligerent autem fore, ut aut sce-
 leratissimus famulus, aut dispensator, aut
 liberorum paedagogus, furtim subiret, lu-
 dibrio habiturus infelicem & inamabilem
 heram, quem postea sinat, ad obscuram,
 & oris

& oris angusti Incernulam, ac siticulo-
sum ellychniolum usuris invigilare. An-
non igitur iniquum, cùm hæc quondam
incusaveris, nunc in Timone diversa his
criminari?

S. P. L. U. Atqui si rem verè perpende-
ris, utrumque me jure facere judicabis.
Nam & Timonis ista nimia lenitas, neg-
ligentia potius, haud benevolentia, studi-
umq; quod ad me pertinet, meritò videat-
ur. At è diverso, qui me ostiis ac tene-
bris inclusum servabant, id agentes, quo
scilicet crassior, saginatiórque, ac nimia
mole turgidus evaderem, cùm interim ne-
que ipsi contingerent, neque in lucem pro-
ducerent, nè vel aspicerer à quopiam, hos
dementes, & contumeliosos in me judica-
bam, quippe qui me nihil commertum tot
in vinculis egerent situ carieque putre-
scere, haud intelligentes, quò mox demi-
grent, me alii cuiquam, cui fortuna favorit,
relicturi. Neque hos igitur probo, neque
illos, qui nimium facile mihi manus admo-
vent, sed qui (quod est optimum) medio-
critate utuntur, uti nec prorsus abstineant,
nec penitus profundant. Etenim per Jo-
vem illud considera Jupiter, si quis ubi ju-
venem & formosam uxorem lege duxerit,
postea neque observet, neq; omnino zelo-
typiâ prosequatur, concedens illi ut noctu
atque interdum eat quò velit, & rem cum
quibuslibet habeat, vel potius ultro pro-
ducatur ut adulteretur, fores aperiens, pro-
stituens, & omnes ad eam invitans, num
hic amare videbitur? profectò hoc tu ne-
quaquam dices Jupiter, qui sæpenumero
amorem.

amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetuam virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam admodum formosam atque amabilem sinat emarcescere per omnem vitam tanquam Cereri sacerdotem alens? Quare & ipse sæpe indignor, cum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorque, atque exhauior, à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitivus compedibus vincior. J U P I. T E R. Quid igitur indignaris contra illos? quandoquidem utrinque poenas egregias luunt: alteri quidem dum Tantali in morem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phynceos cibos Harpyæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò posthac usus cordatiore. P L U. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omnino inflexerim, datam operam exhaurire, quasi conetur occupare, quò minus influam, veritus nè si copiosus infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra que infusus, vase non

con-

continente liquorem, imò priùs propemodum effuso quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus. JUP. Perinde nì hiatum istum obturaverit, perpetuàmque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facilè inveniet sagum tursus & ligonem in saxe dolii: sed interim abite, atque illam divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopa ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuspidè restitutâ refarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. MER. - Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam ò præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. PLU. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verùm si quando proficiscor à Jove missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ità ut ægrè ad metam pertingere queam, sene nonnunquam interim facto, qui me operibatur. Porrò cum discedendum est, alatum videbis multò avibus celeriores. Unde fit, ut vix jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectantibus. MER. At ista quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri nè obolus quidem erat, quo restimemerent, statim verò hodie divites & sumptuosi in albo curru aurigantes, quibus antè nè asellus quidem suppeditarit. Ii tamen purpurati, aurumque manibus gestantes,

stantes obambulant. Qui nē ipsi quidem
opinor, credere possunt, quin per som-
nium divites fiant. P. L. U. Istāc alia
res est, Mercuri, neque enim tum meis
ipsius ingredior pedibus, nec à Jove, sed à
Dite ad istos transmittor, qui & ipse nimi-
rum opum largitor est, ac magna donans:
id quod ipso etiam nomine declarat. Ita-
que, quoties est mihi ab alio ad alium de-
migrandum, in tabellas injiciunt me,
ac diligenter obsignantes sarcinæ in mo-
rem sublatum transportant. Interea de-
functus ille alicubi in ædium tenebricosā
parte jacet, vetere linteo in genua injecto
tectus, de quo seles digladiantur. Porro
qui me speraverant obtinere, in foro oppe-
riuntur hiantes, non aliter, quā hirundi-
nem advolantem stridentes pulli. Dein-
de ubi signum detractum est, & lineus ille
funiculus incisus, apertæque tabellæ, jam-
que novus dominus pronuntiatus est, sive
cognatus quispiam, sive adulator, sive ser-
vulus obscœnus, qui puerili obsequio fa-
vorem metuerit, etiā tum mento subra-
so, pro variis omnigenisq; voluptatibus quas
ipsi jam obsoletus suppeditavit servus,
ingens scilicet præmium ferens generosus
quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam
me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens
adportat commutato nomine, ut qui mo-
dò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam
Megacles, aut Megabyzus, aut Protar-
chus appelletur. Cæterum illos nē quic-
quam hiantes, seque mutuum intuentes
relinquit, ac rerum luctum agentes, quod
ejusmodi.

ejusmodi thynnus ex intimo sagena sinu
sit elapsus, qui non parùm magnam escam
devorârit. At hic repenti totus in me ir-
ruens, homo vitæ mundioris, atq; elegan-
tioris rudis, pingui, illotâque cute, qui
compedes etiamdum horrescit, & si quis
præteriens loro increpet, arrectis stat au-
ribus, quique pristinum, perinde uti tem-
plum adoret, non est deinceps tolerandus
iis, quibus cum vivit, verùm & ingenuos
afficit contumeliâ, & conservos flagris ce-
di, experiens, num] & sibi hujusmodi li-
ceant, donec aut in scortulum illapsus, aut
equorum alendorum studio captus, aut a-
du' atoribus sese permittens, dejerantibus
Nireo formosiorē esse, Cecrope Codro-
ve generosiorē, callidiorē Ulyssē,
unum autem vel sedecim pariter Cræsis
opulentiorē, momento temporis semel
profundat infelix, quàm minutatim mul-
tis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, sgerant
collecta.

M E R. Ista fermè sic habent, uti nar-
ras: verùm ubi tuis ipsius ingrederis pe-
dibus, qui tandem cæcus cùm sis, viam in-
venire soles? Aut qui dignoscis, ad quos-
nam Jupiter te miserit, dignos illi vivos
qui divitiis abundant? PLU. Enimvero
credis me reperire istos ad quos mittor?
MER. Per Jovem haudquaquam. Ne-
que enim alioqui Aristide præterito, ad
Hipponicum & Calliam accessisses, cùm
ad alios Athenienses, homines nè obolo
quidem æstimandos. Cæterum quid facis,
quando quidem es emissus? P L U. Sur-
sum ac deorsum circūcursans oberro, do-
neq.

nec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spem subiecto venerans atq; adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententiâ, ditari abs te hos, quos ille dignos existimârit, qui ditescerent? PLU. Er jure quidem optimo fallitur ò bone, quippe qui cum me cœcum esse nō ignoret, emittat vestigatum rem usque adeò repertu difficilem, & jam olim è vita sublata, quàm nè Lynceus quidem faciliè inveniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaque cū rari sint boni, improbi porrò in civitatibus omnia obtineant, oberrans faciliè in hujusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MER. At quī sit, ut quoties eos deseris, eeleriter aufugias, cum viz sis ignarus? PLU. Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi responde, quī sit, ut cū sis oculis captus (dicendū enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, *postremò claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur: si frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui sic perditè te amarint, ut se aërio scopulo piscosi in æquoris alta, præcipientes abjecerint, rati fastidiri sese abs te propterea quòd illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi notus

es, furere istos qui ejusmodi amore sunt
dementati. PLU. At enim credis me,
qualis sum, talem istis videri, nempe clau-
dum aut cœcum, aut si quid aliud ad-
est mihi vitii? MER. Quid ni, ô
Plute? nisi fortè & ipsi omnes cœci sunt.
PLU. Haud cœci quidem, ô optime, ve-
rùm inscitia errorque, quæ nunc occu-
pant omnia, illis offundunt tenebras: ad
hæc ipse quoque nè per omnia deformis
sim, personâ vehementer amabili tectus
inaurata, gemmisque picturata, ac versi-
coloribus amictus, eis occurro: illi rati se-
se nativi vultus venustatè aspicere, amore
capiuntur, & pereunt non potiètes. Quòd
si quis me toto corpore renudatum illis o-
stenderit, dubio procul futurum sit, ut se
ipsi damnent, qui tantopere cœcutierint,
adamantes res neutiquam amandas ac
foedas. MER. Quid ergò posteaquam cœ-
perventum est, ut jam divites evaserint,
jamque personam sibi circumposuerint,
rursus falluntur? Adeò ut si quis illis
detrahere conetur, penè caput potiùs,
quàm personam abjiciant? Neque enim
verisimile est etiam cum illos ignorare, su-
catam esse formam, cum intus cuncta in-
spexerint. PLU. Ad id non parum
multæ res, ô Mercuri, mihi sunt adju-
mento. MER. Quænam? PLU. Simul-
atque qui me primùm nactus est, apertis
foribus exceperit clanculum unâ mecum
introit elatio, vecordia, jactantia, mol-
lities, violentia, dolus, atque alia item in-
numerabilia: à quibus omnibus postea-
quam est animis occupatus, jam admira-
tar

tur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me con-
 citorum illorum patrem ingressorum ma-
 lorum stupuit, illorum satellitio vallatum,
 quidvis potius passurus, quàm uti me
 compellatur rejicere.

9. M E R. Ut levis ac lubricus es
 Pluto, retentu difficilis ac fugax, neque
 ullam præbens ansam certam quò pressus
 tenere, sed nescio quomodo angulla-
 rum ac serpentum in mortem inter digitos
 elaberis. At è diverso paupertas viscosa,
 pressu facilis, totòque corpore mille un-
 cos gerit hamos. ut qui tetigerint, illic
 hæreant, nè faciliè queant avelli. Verùm
 interea dum nugamur, rem haud parvam
 omisimus. P L U. Quam? M E R.
 Nempe quia Thesaurum non adduximus,
 quò vel imprimis erat opus. P L U. Ist-
 hac quidem ex parte bono sis animo. Nam
 non nisi in terra relicto illo ad vos ascen-
 dere soleo, jussòque intus manere foribus
 oclusis, neque cuiquam aperire, nisi me
 vociferantem audierit. M E R. Jam igitur
 Atticam adeamus. Et me sequere chla-
 mydi adhærens, donec extremam viam
 attigerimus. P L U. Rectè facis Mercuri,
 cùm me per viam ducis. Etenim si me
 defereres, forsan oberrans in Hyperbo-
 lum aut Cleonem inciderem. Sed quis
 hic stridor ceu ferri saxo impacti? M E R.
 Timon hic est, qui proximè montanum &
 petricosum sedit solum. Papæ, adest &
 Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sa-
 pientia, Fortitudo, atque id genus alio-
 rum turba quorum omnium agmen fames

cogit

cogit, longè præstantius quàm tui sint satellites. P L U. Quin igitur quàm ocys-
simè discedimus Mercuri? Nequè enim
ullam operæ pretium fecerimus cum ho-
mine ejusmodi vallato exercitu. MER.
Secus visum est Jovi, quare nè metu de-
terreamur.

10. PAU. Quò hunc nunc Argicida
manu abducis? MER. Ad hunc Timo-
nem, ad quem à Jove sumus ire jussi.
PAU. Itàne rursus Plutus ad Timo-
nem? Posteaquam ipsum ego malè ha-
bentem ob delicias suscepi commendans,
quòd sapientiæ labori, strenuum, mul-
tisque pretii virum reddidi? Adeò nè de-
spicienda, injuriæq; idonea vobis Pauper-
tas judicor, ut hunc, quæ mihi unica erat
possessio, eripiat, jam exactissimâ curâ
ad virtutem excultum, ut Plutus hic ubi
denuò susceperit per contumeliam & ar-
rogantiam, illi manu injectâ, talem red-
derit, qualis erat dudum, mollem &
ignavum ac vecordem, rursus mihi resti-
tuat, ubi jam nihili factus erit & rejiculus?
MER. Sic ô Paupertas Jovi placitum
est. PAU. Equidem abeo: At vos La-
bor & Sapientia, reliquique consequimini
me. Porro hic brevi cognoscet, qualis in
se fuerim, quam nunc relinquet, nempe ad-
jutrix bona, & rerum optimarum doctrix,
quâ cum donec habuit commercium, sano
corpore, valentique animo perseveravit,
virilem exigens vitam, & ad sese respici-
ens, supervacua autem & vulgaria ista
aliena, ità ut sunt, existimans. MER. Dis-
cedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM.

II. TIM. Quinam estis & scelesti? Aut quid volentes huc venistis hominum operario mercenariôq; negotium exhibitori? verum haudquaquam lati abibitis scelesti ut estis omnes. Nam ego vos illico glebis & saxis petitos comminuam. MER. Nequaquam, ô Timon, nè ferito, neque enim series mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Jupiter, votis tuis exanditis. Quare, quod bene vertat, opes accipe, desistens à laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed hunc cœcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto comminuere. P. L. U. Abeamus per Jovem Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, nè malo quopiam accepto discedam. MER. Nè quod ferociter Timon, quin exue potius peris istam ferocitatem, asperitatémque, nec manibus obviis excipe bonam fortunam, rursus dives, esto rursus Atheniensium princeps, & despice ingratos istos solus ipse feliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis est opus, nè obturbate, sat opum mihi ligo; præterea fortunatissimus sum, si nemo propius ad me accesserit. MER. Adeone, quæso, inhumaniter? *Hæc ego sæva Jovi refero atque immania dicta:* Atqui par erat forsitan homines tibi haberi invisos, ut qui tam multa indigna in te cômisissent Deos te prosequi nequaquam erat consentaneum, cum illi tantoperè tui curam agant. TIM. At tibi Mercuri, Jovique

ovique quod me respicitis, plurimam
quidem habeo gratiam, ceterum hunc
Plutum nequaquam recepero. MER.
Quid ita? TIM. Quoniam pridem in-
numerabilium malorum hic mihi fuit au-
tor, cum me assentatoribus proderet, in-
fidiatores in me invitaret, conflaret odiū,
illecebris corrūperet, invidiæ obnoxium
redderet, denique cum me adeo perfidē ac
proditoriē destitueret. Contra paupertas
optima, me laboribus viro dignissimis ex-
ercens, mecumq; verē & liberē convivens,
& quæ opus erant, suppeditavit laborāti,
& vulgaria ista contemnere docuit, effe-
citque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso
penderet, demonstrans quænam essent o-
pes veræ meæ, nempe quas neq; adulator
assentans, neque sycophanta minitans, ne-
que plebs irritata, neque concionator suf-
fragiorum autor, neque tyrannus intentus
insidiis queat eripere. Itaque jam validus
effectus ob laborem, dum hunc agellum
graviter exerceo, neque quicquam eorum
quæ sunt in civitate malorum aspicio, a-
bundè magnum & sufficientem victum
mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercūri,
quam venisti viam remetiens, recurre, unā
tecū Plutum adducēs ad Jovem. Illud mi-
hi sat fuerit, si effecerit, ut omnes morta-
les ab ineunte ætate ejulent. MER. Ne-
quaquam ô bone, neque enim omnes ad
ejulandum sunt commodi. Quin tu ira-
cunda pueriliâque ista missa face, ac Plu-
tum excipe, non sunt rejicienda munera,
quæ à Jove profiscuntur. PLU. Vin'
Timon ut cōtra te partes defendam meas,
an

an graviter feres si quid dixerō? TIM. Dico, nē multis tamen, neque cum procemiis, quē admodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hujus Mercurii gratiā paucis dicentem. PLU. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num quā in re te quemadmodum aī, laſerim, qui quidem dulcissimarum quarumcunq; rerum tibi exiterim autor, opifexque, autoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum: meā operā conspicuus eras, celebris & observandus. Cæterum si quid molesti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumeliā, propterea quod me tam ignominiosē viris illis execrandis seppeditāris, qui te mirabantur, ac præstigiis dementabant, mihiq; modis omnibus insidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumque fuisse, istud criminis in te possum retorquere: cū ipse sim modis omnibus à te rejectus, præceptque exactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde sagum pelliceum istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, nē ad te venirem, adeo hostiliter mihi adversatum. MER. At nunc vides Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem junge. Tu verò fode ita ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersiveris.

13. Parendum est Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias cum dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum conicies, qui quidem cum ad hunc usque diem felicissime vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil commeritus mali, tantumque curarum susceptorus. M E R. Sustine Timon, mea gratia, tamen si grave est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi praevia invidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in coelum revolavero. P L U. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio conjecturam. Tu vero hic operire, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortius, tibi laetior auri Thesauri, Timoni huic audienti esto, offerque temet eruendum. Fode, Timon, altius impingens. Gaeterum ego a vobis digredior.

14. T I M. Age jam, o ligo, nunc mihi quas vires explica, neque defatigandum ex abdito Thesaurum in apertum evocaris. Hem prodigiorum autor Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbonem reperiturus sim expectatus. Atqui aurum profecto est insigne, solum, grave, & aspectu multo jucundissimum. Pulcerrima Aurum saustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, nocteque & dies renides. Ades o mihi charissimum & desideratissimum. Nunc demum credo vel Jovem ipsum olim aurum esse factum. Etenim quae tandem virgo non exporrecto

finu usq; adeò formosum amatorem excipiat, per tegulas elapsum? ô Mida, Croeseque ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis si cum Timone, cumq; Timonis opibus conferamini, cui ne Persarum quidem Rex par est. O ligo, sagum charissimum, vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quàm maximè semotum mereatus agrum, curriculumque servandi auri gratiâ constructa um mihi affatim vixero, sepulcrum iten inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitæque in reliqua vita, seunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porò amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ meræ nugæ. Tum commiserari lacrymantem suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subversio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congregi, piaculum, adeò ut siquem aspexerunt taxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco quàm signa faxea, æreæve, neque fœdalem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterùm tribules, cognati, populares, postremò patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorum prætia: solus Timon dives esto, despicias omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibi ipse vicinus, sibi particeps, excutens sese ab aliis

aliis. At semel decretum esto, ut unus se-
ipsum comiter accipiat, si moriendum sit,
aut necesse habeat sibi ipsi coronam admo-
vere. Nullumque nomen sit dulcius quàm
Misanthropi. id est, hominum osoris. Mo-
rum autem notæ, difficultas, asperitas,
feritas, iracundia, inhumanitas. Quod
si quem conspexero incendio conflignan-
tem, obtestantem quò restinguam, pice
oleoque restinguere: rursus si quem flu-
men undis abstulerit, isque manus porri-
gens imploret, ut retineatur, hunc quoq;
demerso propellere, nè possit emergere,
hunc ad modum par pari relaturus est.
Hanc legem Timon tulit Echekratides
Colyttensis; & concionis subscripsit sus-
fragiis idem ille Timon. Agè hæc decre-
ta sunt, & pro virili immoremus eis.

15. Cæterum magno emetim, ut id
omnibus innotescat, quod opibus abundo,
nam illa res illos præfocaverit. Sed quid
illud? Hæc quæ trepidatio? undique con-
currunt, pulverulenti atque anhelii, haud
scio, unde aurum odorati. Utrum igitur
hoc conscenso colle saxi eos abigā è sub-
limi dejaculans, an hæc tantum in re legē
violabimus, ut semel cum illis congredi-
amur, ut magis angantur, fastiditi, repul-
sique? Ità satius esse duco. Itaque sub-
sistamus, quò illos excipiamus. Agè pro-
spiciam, primus eorum iste quis est?
Nempe Gnatonides adulator, qui mihi nu-
per coenam petenti funem porrexit, eum
apud me sæpenumero solida dolia vomu-
erit. Sed benè est quod ad me venit, nam
primus omnium vapulabit. G N A. An-

non dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos? Salve Timon formosissime, jucundissime, convivator bellissime! TIM. Scilicet & tu Gnatonides, vulturum omnium voracissime, & hominum perditissime! GNA. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi comparamus? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIM. Atqui elegos canes admodum miserabiles ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, ô Timon? Attestor, ô, Hercules, hei hei! in jus te voco apud Areopagitas, qui vulous dederis. TIM. Atqui si cunctare paulisper, morædis me reum ages. GNA. Nequaquam, quin tu planè vulneri medere, paululo auri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistet hoc remedium. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi malè fit, qui quidem ex viro commodo tam sævus factus sis.

16. TIM. Quis hic est qui accedit, recalva er ille? Philiades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum me solidum acceperit fundum, cum filia in dorem talenta duo, laudationis præmium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus majorem in modum extrulisset, dejerant me vel oloribus magis canorum, ubi ægotantem antea vidit me, & adieram oraturus ut mei curam ageret, plagos etiam egregius ille vir impegit. PHI. Oimpudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? pene Gnatonides amicus & conviva? enimvero habet ille dignum

digna se, quandoquem immemor est atque ingratus. At nos qui jam olim convictores sumus, æquales ac populares, tamen modestè agimus, nè insilire videamur. Salve here, fac ut istos adulatores sacrilegos observes, hui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à corvis nihil differunt. Neque posthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cùm tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIM. Ità fiet Philiares; sed age, accede quò te ligone comiter accipiam. PHI. Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quòd eum ea quæ in rem illius erant, admonui.

17. TIM. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextrâ gestans, atque se mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati pendit, nam damnatus erat, ac victus. At cùm solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi fortè obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se civem nòsse me. DEM. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ. Profectò jamdudum te populus frequens,

ut utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & luctu, cursuquè die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestriquè certamine. TIM. At ego nè spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac, sed ista communia addisatius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponnesium duas acies concidit. TIM. Quâ ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de teipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter universis, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tinentem, radiis tempora ambientibus, utque septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysii tragædiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demæas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac discipulus ejus sit. Nam & orator

orator optimus Timon; præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium, sed utinam & filium meum, ad te pariter adduxissem, quem tuo nomine Timonem appellavi. TIM. Quâ potes Demea, cum nē uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis scire licuit. DEM. At ducam, novo ineunte anno, si Deus permiserit, quodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi! Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occupas, pulsâsque eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planè, nec civis? verùm propediem pœnas daturus, cum aliis nominibus, tum quod incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagravit arx scelestæ. Proinde apertè calumniaris. DEM. Sed & dives es, possicum (arcis Atheniensis) perfodiens. TIM. Neq; hoc perfossum est, unde nē hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verùm effocietur posthac, sed tu interim omnia quæ in ea condita, pessides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Nē vociferare, alicui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi accideris, si cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicerim in Olympiis, & pugil & palæstrites.

18. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasyclus hic est? Profectò ipse

est, pron. illâ barba, erectisq; superciliis, & magnum quiddam secum murmurans accedit, Titanicum obruens, cæsariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ se ferens, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quàm multa de virtute differit, damnans eos, qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans, at ubi lotus devenit ad cœnam, puerque ingentem illi calicem porrexir (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à dilucularis illis disputationibus diversissima quæ sunt exhibet, dum milesi instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inventurum sese speret, dumque usque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut nè paululum quidem reliquiarum finat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vinoque bacchatus, non ad cantum modò, saltationemque, verùm ad convicium usque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietatèque : atque ista quidem loquitur, cùm jam à mero malè affectus & balbutit ridiculè. Deinde accedit vomitus. Postremò sublatum eum de convi-

vio

vio efferunt aliqui ambabus manibus tibi-
cina inhaerentem, quanquam aliqui nè
sobrius quidem ulli primariorum cesserit
vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ.
Quin inter assentatores primas tener, pe-
jerat promptissimè, anteit impostura, co-
mitatur impudentia. In summa prorsus ad-
mirandum quoddam spectaculum est om-
ni ex parte exactum, varièque absolu-
tum, proinde non ejulabit clariùs videli-
cet, cùm sit modestus. Quid hoc? papæ,
tandem nobis Thrasycles? T H R. Non
hoc animo ad te venio, Timon; quo ple-
rique isti, qui nimirum opes admirati tuas,
argenti, auri, opiparorum conviviorum ad-
ducti spe concurrunt, multâque assentati-
one deliniunt te, hominem videlicet sim-
plicem, facilèque impartientem id quod
adeft. Siquidem haud ignoras offam mihi
in cœnam sufficientem esse, tum obsoni-
um suavissimum, cepam aut nasturcium;
aut si quando delicias, pusillum salis. Por-
rò potum fons Athenis novem saliens ve-
nis, suppeditat. Tum palliùm hoc quavis
purpurâ potius. Nam aurum nihilo ma-
gis apud me in precio est, quàm calculi,
qui sunt in littoribus. Sed tuâ ipsius gratiâ
huc me contuli, ut nè te subverteret pessi-
ma ista atque insidiosissima res, opulentia,
quippe quæ multis sæpenumero immedica-
bilitium malorum extiterit causa. Etenim
si me audies, potissimùm opes universas in
mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit
opus bono viro, quique philosophiæ pos-
sit opes perspicere. Nè tamen in altum ô
bone, sed fermè ad pubem usque ingressus

paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipsius gratiâ peto, sed quò amicis, si qui egebunt, donem, fac est si modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Ægine-ticos capientem. Nam paucis contentum, modestumque convenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. **TIM** Equidem ista, quæ dicis, probo Thrasycles, ergò si videtur priusquam peram expleam, agè tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligonem sum mensus. **THR**. O libertas, ô leges, pulsamur ab imperissimo liberâ in civitate? **TIM**. Quid stomacharis ô bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra mensuram Chanicæ quatuor? sed quid hoc negotii! Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, breviter ægmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse verò plurimis congestis saxis, procul eos lapidum grandine peto. **BLE**. Nè jace, ô Timon, abimus enim. **TIM** At vos quidem nec citra sanguinem, nec absque vulneribus.

Dialogus

Judicium Vocalium.

Imperante Aristarcho Phalereo, septimâ Octobris, actionem instituit *Sigma* adversus *Tau*, constituitis iudicibus septem Vocalibus, de vi & rapinâ, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri solent.

HActenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuriâ adfectus ab hoc *Tau*, quod meis rebus abutebatur, & inde auferbat, unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli, nonnulla etiam quæ dicebantur, audivisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nôstis me servare, cum erga vos, tum erga alias syllabas. Postquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non sit contentum iis, quæ ego sæpè dissimulavi, verùm jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utramque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me è domesticâ sede expellet, ita ut parum jam absit, dum ego ista dissimula, quin nè inter literas quidem amplius numerer, & in simili quodam verfer metu. Est itaque æquum non modò vos iudices, sed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam si, ut libet unicuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis,

seritis, non video quomodo sua quique ordines jura, juxta quæ à principio constituti sunt tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea seratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut nos certamen omiseritis, tamen mihi qui iniuriæ affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa; neque enim litigaret ad hunc usque diem Ἀδμῶδα cum Πῶ disceptans voce *κίῶνεϊς* [i. e. *pumex*] & κεφαλαλγία [i. e. *capitis dolor*]. Neque etiam Γάμουα cum Κάππα certamen haberet, neque tam sæpe ad manus propè venissent in sullonia pro voce γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc Γάμουα, cum Ἀδμῶδα contendere, dictionem Μόγης [i. e. *agris*] illi surripiens, imò sufflans. Adeoque reliquæ litteræ quievissent seditiones movere contra leges. Est enim pulcrum unamquamq; literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transscendere verò eò quo non oportet, ejus est qui jus & æquum solvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant, non ordinem tantum per quem sua quibusque literis præsentis dignitas firmiter permanet, definierunt videlicet quæ debeat esse prima, quæ secunda, sed qualitates etiam et virtutes, quas habent constituerunt. Et nos quidem, ô judices, honore asse-

runt.

runt, præcipuò, propterea quòd vestro Marte potestis sonum efficere. Semivocales verò secundo loco dignati sunt eò quòd sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibusdam omnium postremum locum decreverunt Mutis scilicet & vocæ carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc verò *Tau* (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos nisi dux quædam bonæ ex vobis & aspectu decenti, *Αλφα* scilicet & *Ταυ*, se illi conjunxissent, nè audiretur quidem solam. Hoc, inquam, mihi majorem vim quàm ullæ unquam literæ inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Conjunctionibus, & præpositionibus expellere tentat, adeò ut istam immodicam avaritiam porro ferre nequeam. Verùm jam tempus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit.

2. Peregrinabor aliquando in Cybelo (id oppidulum non est injucundum) colonâ, sicuti fertur; Atheniensem, adducebam verò mecum fortissimum *Po* ex vicinis meis optimum. Divertebam verò ad Comicum quendam poëtam, huic nomen erat *Lysimachos*, & à majoribus, quantum apparebat, genere erat *Bœotius*, sed tamen de sedici volebat quod in media Attica natus esset. Apud huic hospitem ego hujus *Tau* avaritiam deprehendi. Equidem cum hætenus paucis quibusdam manibus intulisset dicendo *τεσσαράκοντα* [i. e. quadraginta] privans me meis cognatis, ex-

issima-

iſtimabam eam eſſe conſuetudinem litera-
 rum, quæ unâ mecum eſſent educatæ.
 Præterea cum *ἡμῶν*, [i. e. hodie] & ſimi-
 les quaſdam voces mihi detraxiſſet, dice-
 reque eas eſſe ſuas, audiebam patienter,
 nec vehementer admodum me ea re mori-
 debat. Verum cum ab eis initium ſum-
 piſſet, atque poſtea auſum eſſet etiam di-
 cere *καπλίτεον* [i. e. ſtannum,] & *καπύμα*
 [i. e. veteramentariam plagulam] & *πίττα*,
 [i. e. Picem] deinceps abiecto omni pudore
Βασιλίττα [i. e. reginam] quoque nomi-
 nare, haud leuiter ſum commotus, & irâ
 accenſus, timens nè quis temporis ſucceſſu
 etiam *συκα*, [i. e. ficus] *τύχη* appelleret.
 Oro autem vos per Iovem, ut mihi indi-
 gnanti, & juſtâ irâ commoto, præterea o-
 mni ope & auxilio deſtituto, ignoſcatis.
 Neque enim paruum hoc aut leue eſt peri-
 culum, in quò verſor, cum præterquam
 quòd aſſuetis & familiaribus literis me
 ſpoliavit, etiam *πίττα*, [i. e. picem] avem
 meam loquaciſſimam ex medio ſinu, ut
 dici ſolet, abreptam *πίττα* appellavit.
 Quin & *παλαμ*, [i. e. palumbum] unâ cum
καταρ, [i. e. anatis,] & *καταρ*, [i. e.
merulis,] abſtulerat, interdicante Ariſtar-
 cho. Eripuit etiam non paucas apes. In
 Atticam verò veniens, ex media illa regio-
 ne *Hymettum* præter jus rapuit, idque vobis
 iſtis & aliis quibuſdam ſyllabis videnti-
 bus. Verum quid ego iſta commemoro,
 cum me totâ Theſſaliâ explerit, velique
 eam *Theſſaliam* dicere? denique me omni
θαλάσση, [i. e. mari] excluſit. Neque *αὐτὸν*
λοιπὸν [iſtis i. e.] *Βεῖς* horteniſibus, pepercit

ut jam, quod dici solet, *πείραλον* [i.e. pedamentum,] mihi relinquerit. Quod verò litera sum, quæ nulli noscere studeam, vos ipsimet mihi testes estis; neque enim unquam accusavi literam *Ζῆτα*, quæ mihi *μαρτυρία* abstulit, & totam *συνέραν* surripuit; nec ipso etiam *Εὐ*, omnia fœdera & pœctâ rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo *Πῶ* venia danda quod morbo adfectum sit, & meas apud se *μυρτιάς*, [i.e. *myrtos*] plantarit, & aliquando atrabile percitum mihi colaphum ἐπιχόρησ, [i.e. in maxillam,] illiferit, & talis quidem litera sum ego.

3. Hoc verò *Ταῦ* quàm sit naturâ violentum adversus reliquas omnes literas, & quàm à nullis omnino abstinuerit, consideremus. Sed & *Δέλτα*, & *Θῆτα*, & *Ζῆτα* ipsum, & propè omnia literarū elementa injuriâ affecit. Accersere mihi elementa ab isto injuriam passa. Audite Vocales Judices, ipsum *Δέλτα* dicere, surripuit mihi meam ἐν δελέχσαν, pro qua vult dici ἐν τελέχσαν, quod sanè contrariū est omnibus legibus? Audite vociferari *Θῆτα*, & capiti capillos evellere, ἐὼ κολακύνθην [i.e. *cupbina*] sibi sit adempta. Audite etiam ipsum *Ζῆτα* vocibus *συσφύειν* [i.e. *sistula* canere] & *σαλπίζειν* [i.e. *tubâ* canere] spoliatum esse adeò, ut nè *χούειν* quidē, [i.e. *mutire*] illi porro liceat? quis ista, quæso, ferat? aut quæ poena satis magna erit tam scelesto? Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus ledit, sed jam ad homines etiam iisdem moribus

se contulit. Neque enim permittit, ut recta-
 ferantur linguis. Imò verò, Judices, in-
 terim enim res humanæ rursus me admo-
 verunt γλώσσης, [i. e. lingua,] nam expul-
 sum me hac quoque parte γλῶσσαν facit
 γλῶτταν. ⊗ revera linguæ perniciosus
 morbus Ταῦ. Verùm rursus me conferam
 ad illud quod cœperam, atque homines
 defendam in iis, in quibus ad ersus eos de-
 linquit. Nam conatur illorum voces qui-
 busdam vinculis constringere & discerpe-
 re, ita ut si quis pulchrum quidpiam vi-
 dens, idque πᾶλιν appellare velit, hoc
 Ταῦ, statim irruens πᾶλιν, ipsum dicere
 cogit, adeò cupit in omnibus præfiden-
 tiam obtinere. Rursus alius dicit πᾶλιν
 κλήμα ⊗, [i. e. de palmitibus] hoc verò,
 (est enim revera τλήμων, id est, miserum)
 τλήμα facit, quod erat κλήμα. Et qui-
 dem non plebeios tantùm homines inju-
 riâ afficit, sed etiam magno illi regi,
 cui fama & ipsam terram, & mare cessis-
 se, atque naturas suas reliquisse insidias
 tendit, & ex ipso cùm Κῦρ ⊗ sit πῶρον
 quendam efficit. Atque in hunc modum
 vocem hominum lædit. Quomodo verò
 re ipsâ & opere eisdem lædat, audite:
 plorant homines atque suæ fortunæ vi-
 ces descent, atque ipsum sæpè Cadmum
 execrantur, quod Ταῦ in literarum genus
 induxerit: Aiunt enim Tyrannos ejus li-
 teræ corpus secutos, atque figuram imita-
 tos, postea simili figurâ ligna fabricasse,
 in quibus homines suspendant. Atque
 ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ pessi-
 mum nomen obvenisse. Propter ista omnia
 quor.

quot moribus ipsum Tau dignum esse judicatis? Ego quidem existimo merito hoc solum ad supplicium illius Tau relinqui, ut poenam in sua illa figura sustineat, propterea quod crux ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi homines impositi fuerunt.

FINIS.

INDEX.

Dialogorum Luciani.

Ex Libro primo.

Dial.		Pag.	
1	C yclopis & Neptuni.	1	d.
2	Menelai & Protei.	3	β.
3	Neptuni & Delphinum.	4	γ.
4	Neptuni & Nereidum.	6	δ.
5	Xanthi & Maris.	7	ε.
6	Jovis, Æsculapii & Herculis.	8	ς.
7	Martis & Mercurii.	9	ζ.
8	Diogenis & Pollucis.	11	η.
9	Pluto, seu contra Menippum.	13	θ.
10	Menippi, Amphilocho & Trophonii.	15	ι. N
11	Mercurii & Charontis.	16	κ.
12	Plutonis & Mercurii.	17	λ.
13	Terpsionis & Platonis.	19	μ.
14	Xenophanta & Callidemide.	21	ν.
15	Cnemonis & Damnippi.	23	ξ.
16	Charontis & Mercurii.	24	ο.
17	Crateris & Diogenis.	30	π.
18	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	32	ρ.
19	Diogenis & Alexandri.	37	σ.
20	Alexandri & Philippi.	40	τ.
21	Achillis & Antilochi.	43	υ.
22	Menippi & Tantali.	45	φ.
23	Menippi & Æaci.	46	χ.
24	Menippi & Cerberi.	49	ψ.
25	Charontis & Menippi.	51	ω.
26	Diogenis & Mausoli.	52	κς.
	27 Nerei,		

ΠΙΝΑΧ

Τῶν Λακιανῶν Διαλόγων

Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

Page.	Διάλ.	σελίς.
1	α. Κύκλωπ Θ καὶ Ποσειδῶν Θ.	α.
3	β. Μενελάου καὶ Πρωτέως	γ.
4	γ. Ποσειδῶν Θ καὶ Διόφρονων.	δ.
6	δ. Πωσειδῶν Θ καὶ Νηρηίδων.	ε.
7	ε. Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	ς.
8	ς. Διός, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.	ζ.
9	ζ. Ἄρεως καὶ Ἑρμῆ.	η.
11	η. Διογένης καὶ Πολυδάκτυλος.	θ.
13	θ. Πλέτων, ἢ καὶ Μενίππου.	ια.
15	ι. Μενίππου Ἀμφιλόχου, καὶ Τερφονίου.	ιβ.
16	ια. Ἑρμῆ καὶ Χάρων Θ.	ιδ.
17	ιβ. Πλέτων Θ καὶ Ἑρμῆ.	ιε.
19	ιγ. Τρῳάδων Θ καὶ Πλέτων Θ.	ισ.
21	ιδ. Ζωροράδου καὶ Καλλιδημίδου.	ιη.
23	ιε. Κνήμων Θ καὶ Δαμνίππου.	κ.
24	ισ. Χάρων Θ καὶ Ἑρμῆ.	κ.
30	ις. Κρόνου Θ καὶ Διογένης.	κε.
32	ιη. Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνων Θ, καὶ	
37	Σκυπῶν Θ.	
40	ιθ. Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.	λα.
43	κ. Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	λγ.
45	κα. Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιόχου.	λς.
46	κβ. Μενίππου καὶ Ταντάλου.	λζ.
49	κγ. Μενίππου καὶ Αἰακῆ.	λθ.
51	κδ. Μενίππου καὶ Κρῆβερου.	μα.
52	κε. Χάρων Θ καὶ Μενίππου.	μβ.
	κς. Διογένης καὶ Μαυσώλου.	μδ.
	κζ. Νιρέως.	

κζ'. Νιρέως, Θρόντε κ' Μενίωπε.	μζ'. 27
κη'. Μενίωπε κ' ΧείρωνΘ.	μς'. 28
κθ'. Διογύες, κ' Ανπαδένες, κ' ΚεράπιΘ.	29
	μζ'. 30
λ'. ΑϊανίΘ κ' ΑγαμέμνονΘ.	να'. 31
λα'. ΜίνωΘ κ' Σωσράτε.	νς'. 32
κβ'. ΜένιωπΘ, η Νεκρομανεία.	νδ'. 33
κγ'. Χάρων, η Εποσκοπέντες.	ξη'.

Εν τῷ δ' αὖτε βιβλίῳ.

α. Πρὶ τῷ Εὐπρίε' ἦτοι εἶΘ Λεκιανῷ.	1
	πζ'. 2
β'. Θεῶν Ἐκκλησία.	γλ'. 3
γ'. Τίμων, η ΜισάνθρωπΘ.	εγ'. 4
δ'. Δίκη φωνήντων.	εκη'.

27	<i>Nerei, Therſita, & Menippi.</i>	54
28	<i>Menippi & Chironis.</i>	55
29	<i>Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis.</i>	57
30	<i>Ajaxis & Agamemnonis.</i>	61
31	<i>Minoïs & Soſtrati.</i>	63
32	<i>Menippus ſeu Necyomantia.</i>	65
33	<i>Charon ſive Contemplantēs.</i>	88

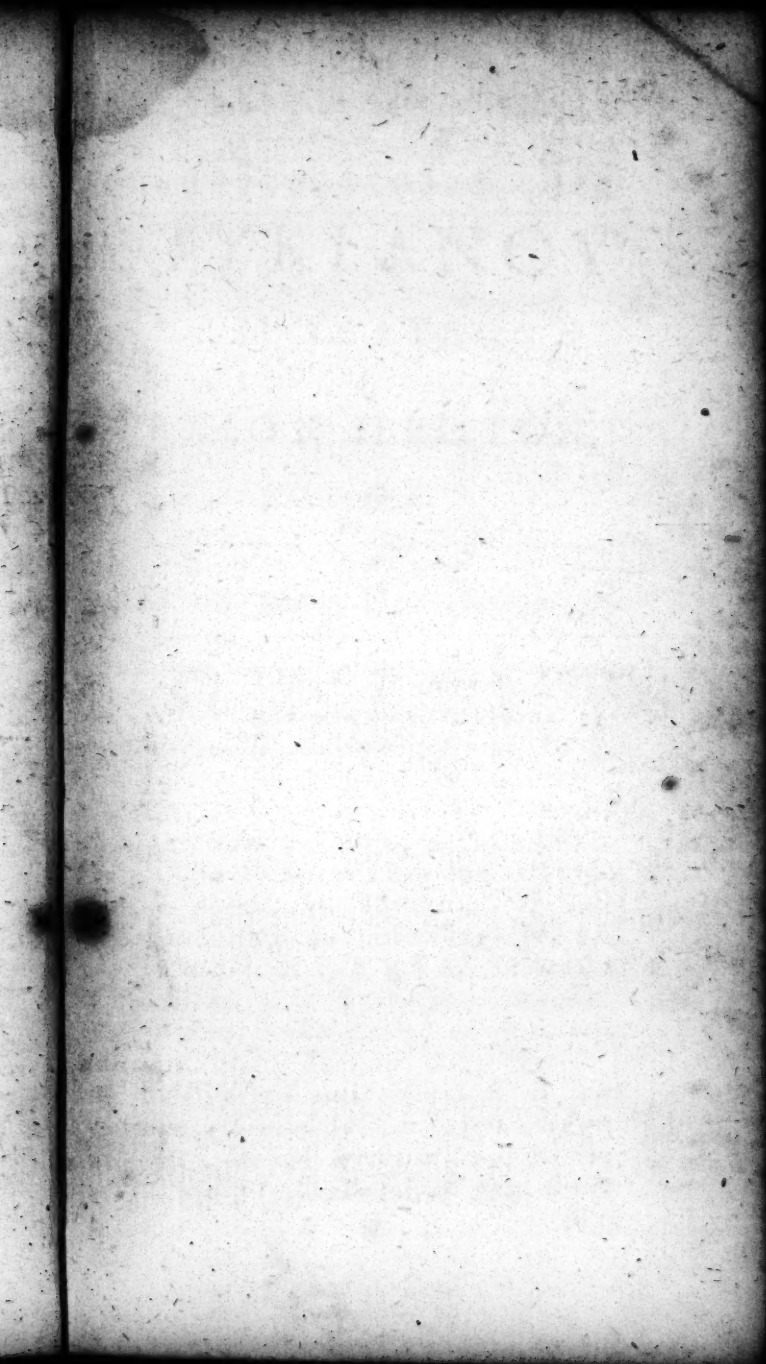
Ex Libro ſecundo.

1	<i>De ſomnio, ſeu vita Luciani.</i>	104
2	<i>Deorum Concilium.</i>	114
3	<i>Timon, ſeu Miſanthropus.</i>	124
4	<i>Judicium Vocalium.</i>	155

FINIS.

1. The first part of the document is a list of names and addresses, which are arranged in two columns. The names are written in a cursive script, and the addresses are written in a more formal, printed style. The list includes names such as "John Smith", "Mary Jones", and "Robert Brown", along with their respective addresses in various cities and states.

1000

Λ

Β

ΚΥ

εἰς

τίς

ΚΥ

ἀπὸ

κῆς

Οἶδ

δι

πέν

ἐν

πολλ

πομπ

(πέρ

ἀνεί

ἀπὸ

ζώμα

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Διάλογος α.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΤΚ. Ω Πάτερ ! οἷα πέπονθα ὑπὸ τῆς
 χειρὸς τῆς ξένης, ὅς μεθύσας ἐξ-
 ετύφλωσέ με, κοιμῶν μὲν ὅτι χρεῖσας. ΠΟΣ.
 Τίς ὃ οὐ ταῦτα πολμήσας, ὃ Πολύφημε ;
 ΚΤΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ὅτι τιν ἐαυτὸν
 ἀπικέλει, ἐπεὶ ὃ διέφυγε, καὶ ἔξω ἡ βί-
 κης, ὅδυσσας ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ.
 Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου
 ἀνέπλε. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὃ δὲ
 πάνυ εὐθαρσῆς ὢν ; ΚΤΚΛ. Καλέλαβον
 ἐν τῷ ἀντρω, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνασρέψας,
 πολλὰς πναις ἐπιβελδόντῃσι δηλονότι τοῖς
 ποιμνίοις. ἐπεὶ ὃ ἔθηκε τῇ θυρᾷ τὸ πῶμα,
 (πέτρα δὲ ἐστὶ μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ
 ἀνέκαυσεν, ἐκκαυσάμενθ' ὃ ἔφερον δένδρον
 ὑπὸ τῆς ὄρας, ἐφάνη δ' ἀποκρύπτειν αὐτοῦ πει-
 ρώμενοι, ἐγὼ ὃ συλλαβὼν αὐτῆς πναις, ὥσπερ
 Β εἰκός

2 ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΥ ΠΡΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

- εἰκὸς ἴδω, χατέφαρνον λησὰς ὄντας. ἐνταῦθα
ὁ πανερῆσταίῳ ἐκέινῳ, εἴτε ὍΥΤΙΣ,
εἴτε Ὀδυσσεὺς ἴδω, δίδωσί μοι πῆν φάρμα-
κὸν π' ἐγχεῖας, ἥδ' ἔμ' κ' ἔυοσμον, ὅπως
5 λάτ' ὅτατον ἢ καὶ ταρσυχυέστατον. ἅπαντα γὰρ
εὐθύς ἐδόκει μοι περὶ φέρεσθαι πόνη, καὶ τὸ
σπῆλαιον αὐτὸ ἀνερρέφετο. καὶ ἐκ ἔτι ὅλως ἐν
ἑμαυτῷ ἤμην. τέλει δέ, ἐς ὕπνον χατε-
σπάδιον. ὁ δ' ἐποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυ-
10 ρώσας γὰρ, προσέπετ' ὅφλωστέ με καθάδοντα.
καὶ ἄτ' ἐκέινε πυφλὴς εἰμὶ σοι, ὦ Πρόσειδον.
ΠΟΣ. Ὡς βαθρὺν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον· ὅς
ἐκ ἐξέθορες μεταξὺ πυφλέμενῳ. ὁ δ' οὖν
Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἐ γὰρ ἂν εὐοῖδ' ἴ-
15 ὅτι ἐδωήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέραν ὑπὸ τῆς
δύρας. ΚΥΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς
μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. καὶ καθίσας
παρὰ τὴν δύραν, ἐθήρην τὰς χεῖρας ἐκπετάσας,
μὴ παρὲς τὰ πρὸς αὐτὰ ἐς τὴν νομὴν, ἐν-
20 τελέμενῳ τῷ κειῶ, ὅποσα ἐχέω περὶ τῆς
αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆς. ΠΟΣ. Μανθάνω, ὅτ'
ἐκένοις ὅτι γὰρ ἔλαθεν ὑπερξυθῶν σε. ἀλλὰ
τοῦ ὅμως γὰρ Κύκλωπας εἶδ' ὅπως οὐκ ἔστιν
εἶπ' αὐτὸν. ΚΥΚΛ. Σιωπῆσαι, ὦ πά-
25 τερ, καὶ ἤκον. ἐπεὶ δ' εἶροντο τὸ ἐπιβελόον-
τ' ὁ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι ὍΥΤΙΣ
εἶπ', μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπ-
όντες, ἔγωγε χατεσοφίστατό με ὁ χατέραίῳ, τῷ
ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὁ-
30 νειδίζων ἐμοὶ τὴν (συμφορὰν, ἐδ' ὁ πατήρ
φησιν, ὁ Προσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟΣ. Θάρ-
σει ὦ τέκνον. ἀμυνέμαι γὰρ αὐτὸν, ὥς μάθην,
ὅτι εἰ καὶ πῆξωσιν μοι ὀφθαλμοὶ ἰάσθαι ἀ-
δύνατον, τὰ γὰρ ἔν' ἡμῶν πλέοντων τὸ σῶζεν αὐ-
35 τὸν καὶ ἀπολλύει εἶπ' ἐμοὶ περὶ σῆς. πλεῖ-
στ' ἔπ.

Διάλογος β'.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

三

4 Περσίδωνος καὶ Δελφίνων.

ὦν διὰ τούτο; ἡγ' εἰσικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ.
 θαρ' αὖτις. τὸ δ' σὸν πολλῷ παραδοξό-
 τερον, ὥς Πρωτεύς. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ
 Μενέλαε. πίνε αὖν ἄλλω πεισίῃσιν, τοῖς σταυ-
 ροῖς ὀφθαλμοῖς ἀπὸ τῶν; ΜΕΝ. Ἰδὼν οἶδον.
 ἀλλὰ τὸ πρῶτον τεύχος, τὸν αὐτὸν πῦρ
 καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

10

Διάλογος γ'.

Περσίδωνος καὶ Δελφίνων.

15 ΠΟΣ. Ἐγὼ δὲ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲρ φι-
 λάνθρωποι ἐστέ, καὶ πάσαι μὲν
 τὸ τῆς Ἰνύς παιδίον ὅτι τὸν Ἰαμὸν ἐκομί-
 σκετε, ὑποδείξαμενοι ἀπὸ τοῦ Σκίρωνίδου καὶ
 τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν καθα-
 ρὸν σῶτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξε-
 νήξω ἐς Τάιναρρον αὐτῇ σκευῇ καὶ καθαίρα. ὅτε
 περὶ δὲς κακῶς ὑπὸ τοῦ ναυτοῦ ἀπολλύμενον.
 ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσης ὡς Πόσειδον, εἰ τοῦ
 ἀνθρώπου ἐν ποιῶν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐ-
 25 τοὶ ἰχθυεὶς θηρόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μίμρο-
 μαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμα-
 χήσας μετέβαλε, δέον χερῶσθαι μόνον, ὥσπερ
 τοῦ ἄλλου ὑπὸ γέροντος. ὅπως γὰρ τὰ κατὰ
 τὸν Ἀεῖονα σῶτον ἐχέειτο ὡς Δελφίν; ΔΕΛ.
 30 Ὁ Περσίδης, οἶμαι, ἔχαυρεν αὐτῷ, καὶ πολ-
 λάκις μελεπέμενος αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὅ
 δ' ἡ πλατύνουσα παρὰ τὴν τυραννίδα ἐπιθύμησε πλά-
 σαι οἰκᾶν ἐς τὴν Μηθύμνην, ὅπως εἰσέλθαι
 τὸν πλάτων. καὶ ὁπότες πορθμεῖς πινὸς κα-
 35 κέρων ἀνδρῶν, ὡς εἰδείξει πολλῶν ἄγων χερ-
 σὸν καὶ ἄγρυπνον, ἐπὶ κατὰ μέσον τὸ Λιγυαῖον
 ἐχέμετο,

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων. 5

ἐχέμεν, ὅπως ἐλθέσιν αὐτῶ οἱ ναῦ. ὁ δὲ,
(ἡ κερωμένῳ γὰρ ἅπαντα παρενέων τῶ σκάφει)
ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδεκ', ἔφη, ἀλλὰ τίω
σκάφῳ ἀναλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θρηγνόν
πινα ἐπ' ἐμαυτῶ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυ- 5
τόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦ. καὶ ἀνέλαβε τὴν
σκάφη, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπενεν εἰς
τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθα-
νέμεν. ἐγὼ δ' ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμεν
αὐτόν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Τάναρον. ΠΟΣ. 10
ἐπαινω τῆς φιλομυσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μῦθον
ὑποδέστωκα αὐτῶ τῆς ἀκροάσεως.

Διάλογος δ'.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. ΤΟ' μὲν γενὸν ἦτο, ἐς δ' ἡ παῖς 20
καλῶς ἐχθῆ, Ἑλλάσποντος ἀπ' αὐτῆς
καλείδω. καὶ ἡ νεκρὸν, ὑμεῖς δ' Νη-
ρηίδες παρελαβέσθαι, τῇ Τρωάδι φερσενέγ-
κατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῇ ἐπιχωρίῳ. ΝΗΡ.
Μηδαμῶς δ' Πόσειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῇ 25
ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω. ἐλεῖμην γὰρ αὐ-
τὴν οἰκίσαι ὑπὸ τῆς μητρὸς πεπονθῆσαν.
ΠΟΣ. Τῆτο μὲν, δ' Ἀμφιτρίτη, καὶ θε-
μῖς. ἐδὲ ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πεθεῖσθαι
ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ. ἀλλ' ὅπως ἔρω, ἐν 30
τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνησῳ τεθάψεται, ἐκεί-
νο δὲ παρμύθιον ἔσαι αὐτῇ, ὅπ μὲν ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσει, καὶ ἐμπείσει
ὑπὸ τῆς Ἀθάμης διωκομένης εἰς τὸ πέλα-
γος, ἀπ' ἀκρῆς τῆς Κιθαιρῶντος, καθόπως κα- 35
θήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν ὑἱόν

6 Ξάνθε καὶ Θαλάσσης.

ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ χαλεπὸν
 πῶσαι δειήσει, χειρομυθεύει τῷ Διονύσῳ.
 ῥοφός γάρ αὐτῷ καὶ πτόθη ἢ Ἰνώ. ΠΟΣ.
 Οὐκ ἐχρῶν ἔγω πονηρὸν ἔσαν. ἤματι τῷ
 5 Διονύσῳ ἀχαιεῖν, ὃ Ἀμφιρίτη, ἐκ ἀξίου.
 ΝΗΡ. αὐτῇ ὃ ἄρα τί παθεῖσα κατέπεσεν
 ἀπὸ τῆς κειῦ; ὁ ἀδελφός ὃ ὀφρύνει ἀσφα-
 λῶς ὀχεῖται. ΠΟΣ. Εἰκότως. Νεανίας
 γὰρ καὶ δυνάμει ἀντέχειν πρὸς τὴν φρενίαν. ἢ
 10 ὃ, ὑπὸ ἀνθεῖας ὀπταῖσα ὀχλήματι παρ-
 ὀξυς, καὶ ἀπιδύσας ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλα-
 γῆσαι, καὶ τῷ δάμναι ἅμα σχεθεῖσαι, καὶ ἰλιγ-
 γιάσαι πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλῆσεως, ὁ-
 κρητὴς ἐχρῆτο ἥν' κερύτων τῆς κειῦ, ὣν τέως
 15 ἀπέληντο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.
 ΝΗΡ. Οὐκὲν ἐχρῶν τὴν μητέρα τὴν Νε-
 φέλω βοηθεῖν ππλήρη; ΠΟΣ. Ἐχρῶν
 ἀλλὰ ἢ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνάτω-
 20 τέρει.

Διάλογος.

Ξάνθε καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. ΔΕΞαι με ὦ Θάλασσα, δεινὰ π-
 5 πονθότα, κατὰ σέσόν με τὰ
 ῥαύματα. ΘΑΛ. Τί τῶτο ὦ Ξάνθε; πῶς σε
 10 κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἦρμαις ὃ ἤμ' ἀπλω-
 θεόκωμαι ὅλως ὁ χαχοδαίμων, καὶ ζῶ. ΘΑΛ.
 Διὰ τί δέ σοι ἐνέδωκε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ.
 Διὰ τὸν ὕδνα ὃ ὅτι πῦρ. ἔπειτα γὰρ φονέοντα
 τὸς φρενίας ἰκέταί σοι, ὅτι ἐκ ἐπαύσατο ὃ
 15 ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ ἥν' νεκρῶν ἀπὸ πρῶτον μοι
 τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τὸς ἀθλίους, ἐπύλθον, ἐπι-
 20 κλῦσαι.

Διός, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους. 7

κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπὸ χολῆς ἧς ἀν-
δρῶν. ἐπαύθη δ' Ἡρακλῆς, ἔπυχε γὰρ πλησίον
περὶ ὧν, πᾶν ὅσον οἶμαι, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ
Αἴτνῃ, καὶ εἰποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπὶ λθέ μοι, καὶ
ἔκλυσε μὲ τὰς πελέας, καὶ μυελίχας· ὥπλησε δ' 5
καὶ τὰς κροκοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχε-
λυσας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερβαλὼν ποιήσας,
μικρὸν δὲ ὅλον ξηρὸν εἰργασαί. ὁρᾷς δ' ἔν
ὅπως διὰ κριμαὶ ὑπὸ ἧς ἐκκαυμάτων; Θ Α Λ.
Θολερὸς δ' Ἐάνθε, καὶ Νερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ 10
αἶμα μὲ ὑπὸ ἧς νεκρῶν, ἢ θέρμη δ', ὡς φῆς,
ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως δ' Ἐάνθε, ὅς ἐπὶ
τὴν ἐμὸν ὑδὸν ὥρμησας, ἐκ αἰδεσθεὶς ὅπ Νε-
ρηίδος ὑδὸς λῶ. Ξ Α Ν. Οὐκ ἔδει ἔν ἐλε-
ῆσαι γέγονας ὄντας τὰς Φρύγας; Θ Α Λ. 15
Τὸν Ἡρακλῆον δ' ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι ὅτι ἐπὶ
ὑδὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλεῖα;

Διάλογος.

20

Διός, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους.

Ζ Ε Τ Σ. ΠΑύσεσθε δ' Ἀσκληπὲ καὶ Ἡρα- 25
κλῆς, ἐλίζοντες πρὸς ἀλλήλους
ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλ-
λόβια τὰ συμποσίε ἧς θείων. Ἡ Ρ Α Κ.
Ἀλλὰ ἐθέλεις δ' Ζεῦ τετοῖν τὸν φαρμακία
περὶ ἀσκληπίνεσθαι με; Α Σ Κ Λ. Νη Δία, 30
καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡ Ρ Α Κ. Κατὰ πῆ
δ' ἐμδρόντητε; ἢ διόπτε ὁ Ζεὺς ἐμερᾶν ὡ-
σιν, αὐτὸ μὴ θέμις ποιεῖντα, νῦν δ' καὶ ἔλεον
αὐτοῖς ἀθανασίας μετέλθῃς; Α Σ Κ. Ἐπι-
λέλῃσθαι γὰρ καὶ σὺ δ' Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴτῃ κα- 35
ταφλεγῇ, ὅπ μοι ὁρῶ δεικνύς τὸ πῦρ; Ἡ Ρ Α Κ.
Οὐκ ἔν.

Β 4

8. Ἄρεως καὶ Ἑρμῆ.

ἔκκεν ἴσα καὶ ὁμοῖα βεβίω) ἡμῖν ὅς Διδε μὲν
 υἱός εἰμι, ποσῶτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τὸ
 βίον, θηρία καταγωνιζόμενός, καὶ ἀνθρώπους
 ὑβρίζων πμώρμενός. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ
 5 καὶ ἀγύρτης· νοσῶσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χεῖσι-
 μένός ἐπιθήσεν ἥρ' φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ὑ-
 δέν ἐπιδεδιγμένός. ΑΣΚΛ. Ἐυ λέγεις,
 ὅπ' σε τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅπ' πρῶτον
 ἀνῆλθες ἡμίφλεκτός, ὥς ἀμφοῖν διεφθάρ-
 10 μένός τὸ σῶμα, τὸ χεῖρ' ὅς, καὶ μὲν τὸ πο-
 τὸ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ε-
 δέλωτα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἕξαινον ζεῖα ἐν Λυ-
 δία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παῖόμενός ὑ-
 πὸ τῆς Ὀμοράλης χευστῶσαν δάλω. ἀλλ' ὅ
 15 δὲ μελαγχολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν
 γυνῶκα. ἩΡΑΚ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδο-
 ρέμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ὅτι πολὺ
 σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀρχόμενός σε, ρί-
 ψας ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ ἔραν' ὥς μηδὲ τὸν
 20 Παιήονα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον βωβίβεντα.
 ΖΕΥΣ. Παύσαδε, φημί, καὶ μὴ ἐπιταράτ-
 τετε ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμ-
 ψομαι ὑμᾶς τὸ Συμποσίε. καί τοι δὲ γνωμον
 ὦ Ἡρακλῆς περκατακλίνεσθαι σὺ τὴν Ἀσκλη-
 25 πόν, ἅτε καὶ περὶ τερον ἀποθανόντα.

Διάλογος ζ'.

30

Ἄρεως καὶ Ἑρμῆ.

ἌΡ. Ἡ Κεῖσας ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἡπέλησεν
 ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὡς περὶ παρ' καὶ
 35 ἀπῆλθαν; ἢν ἐθνήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ
 ἔραν' σιγῶν καθήσω, ὑμεῖς δὲ ἢν ἀποκρεμα-
 σίντες

Διογένης καὶ Πολυδεύκης. 9

ἴντε καταπαῖν βιάζεσθαι με, μάρτυρ ποιή-
 σιτε. ἔγδ δὴ καθελκύσετε. εἰ δ' ἐγὼ θελή-
 σαιμι ἀνελκύσαι, ἔμνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας με-
 τεσφίω, καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δ'
 ὅππ μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰχυ-
 ρετέρος ὄσιν, ἔκ ἂν ἀρνηθείμην. ὁ μὲν δ' ἔφ'
 ποσέτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβαρήσειν αὐ-
 τὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν περσλά-
 βώμην, ἔκ ἂν περδείμην. ΕΡΜ. Εὐφήμει 10
 δ' Ἀρεε. ἔγδ ἀσφάμης λέγειν τὰ τοιαῦτα,
 μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμην τῆς φλυαρίας.
 ΑΡΗΣ. Οἶε γάρ με πρὸς πάντας ἀν-
 ταῦτα εἰπεῖν, ἔχ' ὅτι πρὸς μόνον σε, ὃν ἐχε-
 μυθεῖν ἠψάμην. ὁ γὰρ μάλιστα γλοῖον ἐ- 15
 δόξε μοι ἀκόντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἔκ ἂν
 δυναίμην σπῶπσαι πρὸς σε. μέμνημαι γδ
 ἔπει πολλῷ ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ
 ἡ Ἀθλῶα ἐπανασάντες, ἐπεβύλαζον ἔξωδῆσαι
 αὐτὸν λαβόντες, ὥς παντοῖ' ἦν δεδιώς, καὶ 20
 ταῦτα, βεῖς ὄντας. καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κα-
 τελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτὸν σύμμαχον Βειά-
 ρεων ἐκατογχειρῶντα, καὶ ἐδέδετο αὐτὸν
 κεραιῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομῶν, ἐπῆει
 μοι γελᾶν ὅτι τῇ καμνιρρήμοσυν αὐτῇ. ΕΡΜ. 25
 Σιωπα, ἀφήμει. ἔγδ ἀσφάμης ἔτε σοι λέ-
 γειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκόνειν τὰ τοιαῦτα.

Διάλογος ἡ.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

30

ΔΙΟΓ. ὦ Πολυδεύκης, ἐντέλλομαί σοι,
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης,
 (σὸν γάρ ἐστι νόμιμα ἀναβιβῶναι αὐεῖον) ἦν περ 35
 ἰδὼς Μένιππον τὸν κωῖα (ἔνθ' ἐστι δ' ἂν αὐ-
 τὸν.

10 Διογένης κὶ Πολυδάμανες.

- τὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρόνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ
 ἤν' ἐιζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων κατὰ
 μελῶν(α) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιπ-
 πε καλέει ὁ Διογῆνης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ
 5 γῆς καταγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶν πλείων
 ἐπιγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ
 σοι ἐπὶ ὁ γέλως ἡμῶν καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως
 οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνλαῦθα δὲ, ἡ παύσει
 βεβλώως μελῶν, καὶ θάπτεται ἐγὼ νυνὶ. καὶ μάλι-
 10 σα ἐπειδὴν ὄρεται τοὺς πλουσίους, συλλεγόμενος,
 καὶ περὶ τούτους, ἔγωγε ταπεινὰς, καὶ ἀσκήτους, ἐκ μόν-
 νης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους. καὶ ὅτι μαθηταὶ
 καὶ ἀκροῦντες εἰσι, μεμνημένοι ἤν' ἄνω. ταῦτα
 λέγει αὐτῷ. καὶ προσέειπε, ἐμπλησάμενον τίνων
 15 πύργων ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴπευ ἔνεστι
 ἐν τῇ βίῳ ὅτ' ἔχῃς δειπνῶν καί μιν, ἢ ὅτ' οὐ
 ἐκκαθαροῖς, ἢ πῶς ποιεῖς. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀ-
 παγγεῖλαι ταῦτα ὦ Διογῆνες, ὅπως ἔχει δὴ
 μάλιστα ὁποῖός τις εἴη τίνων ὅστις; ΔΙΟΓ.
 20 Γέροντος φθαρτοῦ, βίβωνιον ἔχον πολύθυρον, ἀ-
 πάντῃ ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπύ-
 χαις ἤν' ῥακίων ποικίλον. μελῶν δ' αἰεὶ καὶ
 τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόντας τέτυκτος φιλοσόφος ὅτι
 σκώπτει. ΠΟΛΥ. Ῥᾶδιον εὐρεῖν ἀπὸ γέ-
 25 τέτων. ΔΙΟΓ. Βέλει καὶ πρὸς αὐτὸν ἐ-
 κείνους ἐνλείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛΥ.
 Λέγει, ὅτι βαρὺ γὰρ ἔστι τούτοις. ΔΙΟΓ. Τὸ
 μὲν ὅλον, πάντας αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσαι,
 καὶ πρὸς τὸ ὅλον ἐκτείνει, καὶ κίερα φέουσιν ἀλλή-
 30 λους, καὶ κερκοδείλους ποιεῖν, καὶ τοιαῦτα ἀπορ-
 ρωγῶν διδάσκειν τὸν νέον. ΠΟΛΥ. Ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδῆστον εἶδ' ὅπως, κατὰ
 γρη῏ν ταῖς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ
 35 ὅτι οἰμώζεις αὐτοῖς παρ' ἐμὲ λέγει. ΠΟΛΥ.
 Καὶ ταῦτα, ὦ Διογῆνες, ἀπαγγεῖλαι. ΔΙΟΓ.
 Τοῖς πλουσίοις ὅτι, ὡς φίλτατον Πολυδάμανος
 ἀπαγγεῖλαι.

Πλάτων, ἢ καὶ Μενίππε. ΙΙ

ἀπαγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὃ μάταιοι
τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί ὃ πτωχεύετε ἐσ-
πὺς λογιζόμενοι καὶ τόκες, καὶ τάλαντα ὅπῃ
ταλάντοισι σωπθέντες, ὅς χρῆναι ὁβολὸν ἔ-
χοντας ἦκεν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσε. 5
καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ
τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλω
τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιῷ,
ὅπῃ παρ' ἡμῶν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ
χρυσὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ 10
τῷ προσώπῳ ἔπ' ἐστὶν, ἢ νεῦρα ἄτονα, ἢ ὄ-
μοι κατερεῖ, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις, φα-
σι, χρυσία γυμνὰ τῷ κάλλει. ΠΟΛ. Οὐ
χάριεπ' ἔδ' ἐ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς
καὶ ἰσχυροὺς. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν ὃ 15
Λάκων (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ
πρὸς γαμῶν, καὶ οἱ κτείνοντες τὴν ἀπορίαν) λέγε
μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγήσασθαι
τὴν ἐνστάθην ἰσοπμίαν. καὶ ὅπῃ ὅσον τὸ
ἐκείνου πλοῦτος ἔδ' ἐν ἀμείνους αὐτοῦ. καὶ τοῖς Λα- 20
καδαίμονιόις ὃ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δεκῆ,
παρ' ἐμὲ ὁπτίμησον, λέγων ἐκλελυτὸν αὐ-
τὸς. ΠΟΛ. Μηδὲν ὃ Διόχρεος πρὸς Λα-
καδαίμονιόν λέγε. ἔγὼ ἀνέξομαι γε. ὃ ὃ
πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφηδα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. 25
ἔδ' ἐσθ' ἄρα, ἐπεὶ σοὶ δεκῆ. σὺ ὃ οἷς
πρὸς ἑπὶ πον, ἀπένεγκε παρ' ἐμὲ τὸν λόγον.

Διάλογος θ'.

Πλάτων, ἢ καὶ Μενίππε.

ΚΡΟΙΣ. ΟΤ φέρομεν, ὃ Πλάτων, Μέ-
νιππον τειρόν τὸν κῆρα πα-
ροικενία. ὅτε ἢ ἐκείνόν ποι κατάρτησον, ἢ ἢ 35
μῆς μελοικησόμεν εἰς ἑτέρου τόπον. ΠΛΟΤ.
τί:

12 Πλέτων, ἢ κατὰ Μενίππευ.

- ἥ δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεσθαι, ὁμόνευρος ὦν
 ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ
 σέρομεν, ἐκείνων μεμνημένοι ἦν' ἄνω, Μίδας
 μὲν ἐπὶ τῷ χευσί, Σαρδανάπαλθ' ὅττι
 5 πολλῆς περυφῆς, ἐγὼ δ' ἦν' Ἰησαυρῶν, ὅππῃ
 λαῶ, καὶ ἐξοκειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα
 ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐπίστευε δ' καὶ ἄδων, ἐπιτα-
 ρύπῃ ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς. καὶ ὅλως, λυπηρὸς
 ὄν. ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μενί-
 10 νιππε; ΜΕΝ. Ἀληθῆ ὦ Πλέτων. μισῶ
 γὰρ αὐτοὺς ἀγρυπνεῖς, καὶ ὀλεθεῖς ὄντας· οἷς ἐκ
 ἀπέχρησε βιάσασθαι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπεθανόντες
 ἐπὶ μέμνῳ, καὶ φείδοντο ἦν' ἄνω. χαί-
 ρω ποιναροῦ ἀνιῶν αὐτές. ΠΛΟΥΤ.
 15 Ἀλλ' ἐχέ. λυπούμην γὰρ ἐμικρῶν σερού-
 μῃοι. ΜΕΝ. Καὶ σὺ μοραίνεις ὦ Πλέ-
 των ὁμόφρον' ὦν πῖς τέτων σεναγμοῖς;
 ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐκ ἂν ἐβήησαιμι
 σασιάζειν ὑμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μὴν ὦ κακίστοι
 20 Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔγωγε
 νώσκετε, ὡς ἐδὲ παυστομήκεμε. ἔνθα γὰρ ἂν
 ἴητε, ἀκολυθήσῃ ἀνιῶν, καὶ καλῶν, καὶ κατα-
 γλῶν. ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα ἔχ' ὕβρεις;
 ΜΕΝ. Οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕβρεις ἦν, αὐ-
 25 μεῖς ἐποιεῖτε, περὶ σκωφίᾳ ἀξιοῦντες, καὶ ἐλ-
 θέρις ἀνδράσιν ἐνβρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ
 παράπαν ἐμνημονεύοντες. ποιναροῦ οἰμώ-
 ζετε, πάντων ἐμείνων ἀφρημεῖοι. ΚΡΟΙ.
 Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.
 30 ΜΙΔ. Ὅσον μὲν ἐγὼ χευσθ'; ΣΑΡ. Ὅ-
 σον δ' ἐγὼ περυφῆς; ΜΕΝ. Εὖ γε ἔγωγε ποι-
 εῖτε. ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δ' ὅττι, τὸ γυνώθι-
 σαυτὸν πολλάκις σωείρων, ἐπάσμαι ὑμῖν.
 πρέπει γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπα-
 35 δομήσθαι.

Διάλογος

Διάλογος ι.

Μενίππε, Ἀμφιλόχε, καὶ
Τερφώνιε.

5

ΜΕΝ. Σὺ μὲν τοι ὦ Τερφώνιε, καὶ
Ἀμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἐκ οὐδ'
ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκῆτε, καὶ 10
οἱ μάταιοι πῶν ἀνθρώπων, θεὸς ὑμᾶς ὑπελή-
φασιν ἔτι). ΤΡΟΦ. Τί ἐν ἡμεῖς αἱποί,
εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα φεῖ νεκρῶν
δοξάζουσιν; ΜΕΝ. Ἀλλ' ἐκ ἀν' ἐδόξαζον,
εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐξεραδίεσθε, ὡς 15
τὰ μέλλοντα προφύδτε, καὶ προφῆν διωάμμοι
τοῖς ἐρομύοις. ΤΡΟΦ. ὦ Μενίππε, Ἀμ-
φιλόχε μὲν ἔτ' ἀν' εἰδῆν, ὅτι αὐτῶ ἀπο-
κείτεον ὑπὲρ αὐτῶ. ἐγὼ δ', ἥρως εἰμὶ, καὶ
μανιόομαι ἥν τις κατέλθοι παρ' ἐμὲ, σὺ δ' 20
ἔοικας ἐκ ἐπιδημηκέναι Λεβιάδεια τὸ πρῶ-
ταν. ἐγὼ ἡπίεις σὺ τέτοις. ΜΕΝ. Τί
φῆς; εἰ μὲ ἐς Λεβιάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐ-
σαλμύθ' ταῖς ὀθόνας, γλοῖως μάζαν ἐν
ταῖν χειρῶν ἔχων, ἐσσεπύσω διὰ τῆς σελήνης 25
ταπεινὸν ὄνθ' ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ αὐτῶ ἐδωά-
μω εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἰ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη
τῇ γρηΐα διαφέρων. Ἀλλὰ πρὸς τίς μαν-
τικῆς, τί γ' ὁ ἥρως ὄσιν; ἀγνοῶντα. ΤΡΟ.
Ἐξ ἀνθρώπου καὶ θεῶν ζῶντες. ΜΕΝ. 30
Ὁ μήτε ἀνθρώπος ὄσιν, ὡς φῆς, μήτε θεός,
καὶ σωμαμρότερόν ὄσιν; νῦν ἐν πᾶσι σε τὸ θεῶ
ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. Χρᾶ,
ὦ Μενίππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα,
ὦ Τερφώνιε, ὅ, π καὶ λέγεις. ὅτι μὲν τοι ὅλθ' 35
εἰ νεκρὸς, ἀκείβωσ' ὀρώ.

Ἑρμῆ

Διάλογος ια'.
Ἑρμῆς καὶ Χάρωνος.

- 5 ἙΡΜ. **Λ**Ογισάμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δὲ
 καὶ, ὅποτα μοι ὀφείλεις ἦδη, ὅ-
 πως μὴ αὐθις εἰλζωμὴ π' ὦλ' αὐτῆς. ΧΑΡ.
 Λογισάμεθα, ὦ Ἑρμῆ. ἄμεινον γὰρ δεῖσαι ὦλ'
 αὐτῆς, καὶ ἀποεργονέστερον. ἙΡΜ. Ἀγ-
 10 κωρεν ἐν ἡλιαυδρῶν ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.
 ΧΑΡ. Πολλὲ λέγεις. ἙΡΜ. Νῆ τὸν
 Αἰδωνέα τῆς πέντε ὠνησάμεν, καὶ τρεῖς πῶλησεν
 δύο ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμῶν,
 15 καὶ ὀβολὸς δύο. ἙΡΜ. Καὶ ἀκέρειν ὕ-
 περ τῆ ἰστὺς πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον.
 ΧΑΡ. Καὶ τέτρες περσίθει. ἙΡΜ. Καὶ
 κηρὸν, ὡς ὅτι πλάσαι τῆ σκαφίδος τὰ ἀνεσ-
 γότα καὶ ἦλκας ᾗ, καὶ χαλαρόδιον, ἀφ' ἧς τινὺς
 20 ὑπέρευν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.
 ΧΑΡ. Εὖ γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ἙΡΜ.
 Ταῦτά ὄξιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν
 τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἐν ταῦτ' ἀποδώσειν
 φῆς; ΧΑΡ. Νῦν μὲν ὦ Ἑρμῆ ἀδωῖάσθην.
 25 ὡς ᾗ λοιμὸς πῆς ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀ-
 θρόνους πινὰς, ἐνέσαι τότε ἀποκρῶναι ἐν τῷ
 πλήθει παρελκομζόμενον τὰ πορθμῖα. ἙΡΜ.
 Νῦν ἐν ἐγὼ καθεδέσμαι, τὰ κῆκιστα ἐν χό-
 μῳ γλυέδω, ὡς ἂν ἀπὸ τέτων ἀπολαύοιμι.
 30 ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὁ-
 λίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφικνουῖν ἡμῶν εἰρήνῃ γάρ.
 ἙΡΜ. Ἀμείνον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῶν παρατεί-
 νοιτο ὑπὸ σε τὸ ὄφλημα. πλὴν ὅμως οἱ μὲν
 παλαιοὶ, ὦ Χάρον, οἶδα οἷοι παρεμίνοντο, ἀν-
 35 δρείοι ἅπαντες, αἵματ' ἀνάπλεω, καὶ τρεφύ-
 μαίηαι οἱ πολλοί. νῦν ᾗ ἢ φαρμάκῳ πῆς ὑπὸ

τῶν παιδῶν ὑποθανόντων, ἢ ὑπὸ τῷ γυναικὶ, ἢ ὑπὸ
 στυφῆς ἐξωδηκῶς τινὶ γαστέρῳ, καὶ τὰ σκέλη. ὡ-
 χειρὶ γὰρ ἀπαίτες, καὶ ἀγῶνεις, ἔδιδ' ὅμοιοι ἐκεί-
 νοις, οἱ δ' πλείστοι αὐτῶν διὰ χεῖματα ἤκυσιν,
 ἐπιβελάντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκασί. ΧΑΡ. 5
 Πάνυ γὰρ πεπνυρηγὰ ἐστὶ ταῦτα. ΕΡΜ. Οὐ-
 κοῦν ἔδιδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν, πικρῶς
 ἀπαίτην τὰ ὀφειλόμενα τῷ δ' σῶ.

Διάλογος 16.

10

Πλάτωνος καὶ Ἑρμῆ.

ΠΛΟΥ. Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ
 γεγηρακότα λέγω, τὸν πλε- 15
 σπον Εὐκράτῳ, ὃ παῖδες μὲν ἐκείσιν, οἱ δ'
 κληῖρον δ' ἀφῆκοντες, πεντακισμύριοι; ΕΡΜ.
 Ναί, τὸν Σικυώνιον φῆς. τί ἐν; ΠΛΟΥ.
 Ἐκείνον μὲν ὃ Ἑρμῆ ζῶν ἔασον ὅτι τοῖς ἐν- 20
 νενήκοντα ἔτεσιν, ἀβεβίωκιν, ὅτι μετρήσας ἀλ-
 λα ποσῶντα, εἴγε οἶόν τε ἴω, καὶ ἐπὶ πλείω.
 καὶ δὲ γὰρ κόλασας αὐτῆς, Χαῖνον τὸν νέον,
 καὶ Δάμωνα, καὶ καὶ ἄλλας κατὰ πάσαν ἐφορῆς
 ἀπαίτας. ΕΡΜ. Ἀποπνῶν ἂν δόξῃς τὸ
 τοῦτον. ΠΛΟΥ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ διγχι- 25
 ὅταλον. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, ἀλχον δ' ἀπο-
 θανεῖν ἐκείνου; ἢ τῶν χρημάτων ἀνίμποιν δ',
 ἔδιδ' ἐπεσφόντες; ὃ δ' πάντων ἐστὶ μαρ-
 τάλον, ὅτι καὶ τοιαῦτα ἐν χόμῃ, ὅμως δερα-
 πείσιν ἐν γὰρ τῷ φανερῷ. καὶ νοσοῦντες, ἀ- 30
 μὲν βελάντες, πᾶσι πρὸς δόλῳ. δύσειν δ' ὅμως
 ὑπὸ χροῦ, ἴω ῥαίστη. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ
 κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω
 ἀθάνατος, οἱ δ' ἐπεσφόντες αὐτῶν μάτῳ ἐ-
 πὶ χροῦ. ΕΡΜ. Γελοῖα πείσιν, παν- 35
 ὅσοι ὄντες. πολλὰ καὶ κείνους εὖ μάλα δια-
 βουλεύει.

16 Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

βυκολαὶ αὐτὲς, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, αἰεὶ δα-
νόν π' εὐκλῶς, ἔρρω' πολὺ μᾶλλον ἢ νέων. οἱ
δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκον-
ται, ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς πιδέντες.

5 ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ὑποδυσάμενος τὸ γῆρας
ὥσπερ ἰόλεως ἀνηβησάτω. οἱ δ' ἀπὸ μέσων ἢ
ἐλπίδων ἢ ὀνειροποληθέντα πλεῖτον ἀπολιπόν-
τες, ἡκέτωρ ἤδη χακοὶ χακῶς ὑποδανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον ὦ Πλάτων. μετελεύσο-
10 μαι γὰρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἐξῆς. ἐπτά ἢ
οἱμαί σοι. ΠΛ. κατὰσπα. ὁ δ' παραπέμψαι
ἔκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῖς περὶ δέξης γι-
νόμενος.

15

Διάλογος ιγ'.

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

20 ΤΕΡ. ΤΟΥΤΟ ὦ Πλάτων δεικνύον, ἐμὲ μὲν
τεθνάναι βιάκοντα ἐτη γερνόντα,

τὸν δὲ ὑπὸ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα θέκει-
τον ζῆν ἔτι; ΠΛ. Δικαιότατον μὲν ὄω ὦ

Τρῳάδων, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος

25 ὑποδανεῖν τῶν φίλων. σὺ δ' ὅρα πάντα τὸν
χρόνον ἐπιβέβαιες αὐτῷ, περιμύων τὸν κλῆ-
ρον.

ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχεῖν γέροντα ὄντα, καὶ
μηκέτι χρῆσθαι τῷ πλεῖτῳ αὐτὸν δυνάμενον,

ἀπύθειν τῷ βίῳ, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

30 ΠΛ. Καὶ γὰρ ὦ Τρῳάδων νομοθετεῖς, καὶ μηκέτι
τῷ πλεῖτῳ χρῆσθαι δυνάμενον πρὸς ἡδὴ
νῆν, ἀποδινήσκειν. τὸ δὲ, ἄλλως μοῖρα καὶ ἡ

φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτῃ αἰ-
τιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχεῖν γὰρ τὸ πρῶτον

35 ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρῶτε-
ρον, καὶ μετὰ τούτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ-

αὐτόν.

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος. 17

αὐτὸν ἀνασφύγγεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν
 πρὶν τὸν ὑπὲρ γῆρων, ὁδόντας βεῖς ἐπ' λοιπὸν
 ἔχοντα, μόγις ἔρῳντα, οἰκέταις τε βράσιν ὀπι-
 κευφότα κορυφῆς μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ
 πρὸς ὀφθαλμὸς μεσὸν ὄντα, ἔδεν ἐπ' ἡδὺ εἰ- 5
 ῥότα, ἐμφυχόν πινά τάφον ὑπὸ τῶν νέων
 καταγλώμφον, ἀποδνήσκειν δὲ χαλλίσκας,
 καὶ ἐρῶμενες αὐτὸς νεανίσκος. ἀνω γὰρ ποταμῶν
 πρὸ γ. ἢ τὸ τελευταῖον εἶδέναι ἐχρήν,
 πότε καὶ τεθνήσκειται τῶν γερόντων ἕκαστος, 10
 ἵνα μὴ μῶτῳ ἂν ἐνίς ἐδεράπενον νυκτὶ δὲ
 τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὴν βουῶν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. ΠΛΟΥ. Ταῦτα μὲν, ὦ
 Τερψίων, πολὺ σιωπώτερον γίνεσθαι. ἢ ὅσοι
 δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλοβίοις ἐ- 15
 πχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰς-
 ποιεῖτε, φέροντες αὐτὰς; πειρασὺν γέλωτα
 δρῶσκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπθῆμενοι. τὸ
 καὶ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεσθαι, ὅσοι
 γὰρ ὑμεῖς ἀποθανεῖν εὐχεσθε, πρὸς τῶν ἀπα- 20
 σιν ἡδὺ θεωρεῖσθαι ὑμᾶς αὐτοὺς. καινὴν
 γὰρ πρὸς ταῦτῳ τέχνῳ ἐπινενοήκατε, γρηῶν
 καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκ-
 νοὶ εἴεν. οἱ γὰρ ἐντεκνοὶ, ὑμῖν ἀνέραςοι καί-
 ποί πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν 25
 τὴν πανουργίαν οὕτως ἔρωτῶ, ἣν καὶ πύχισσι
 παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς πλάττονται ὥς
 καὶ αὐτοὶ ἐρῶσας ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς
 διαθήκαις. ἀπεκλείδυσαν μὲν οἱ πάλαι θο-
 ρυφορήσαντες, ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὦ- 30
 πρὸς ἐπὶ δίκαιον, κρητῆσι πάντων. οἱ δὲ,
 ὑποπρίκσι τὰς ὁδόντας, ἀποσφυγνέτες.
 ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φησὶ. ἐμὲ
 γοῦν θέλειται πόσα κατέφαρξο, ἀεὶ τε-
 θνήσκεισθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, 35
 ὑποσέγων, καὶ μυχόν τι καθάπερ εἴξω
 ὡς;

18 Ζηνοφάντης καὶ Καλλιδημίδης.

- ὡς νεοπὶδες ἀπειλὴς ὑποκρῶζων, ὥς ἔγωγε
 ὅσον αὐτίκα οἰόμενθ' ἐπιβήσιν αὐτὸν
 σπῆ· ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑφ' ἑλάν-
 λοιγ' ὁ με οἱ ἀντερῶσαι τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ
 5 τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων, ἄρυσινθ' ἐκ
 μὲν ἀειθμῇ ἔκαστα, καὶ διατάλιν. ταῦτα
 γού μοι καὶ τὰ ὑποθανεῖν αἶπα γαλήνη,
 ἄρυσινθ' καὶ φροντίδες. ὃ δ' ὅσον μοι
 λεαρ χαλαπὸν, ἐφεσέκει θαπτομένη πρὸς
 10 ὀπγελῶν ΠΛΟΥΤ. Ἐγὼ δ' ὅτε κε
 ζῶνς ὀπμήκισον, πλεῖνθ' ἄμα, καὶ ἥν' ποι-
 των καταγελῶν, μὴ δ' ὁπότερ' ἐν γὰρ σὺ ἀπὸ
 θάνοισ, ἢ ὁπότερ' ἐμψεις πάντα τοὺς κόλακα
 ΤΕΡ. Τέτο μὲν, ὃ Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἦ
 15 σον ἦδη, εἰ καὶ Χαειδάης προτεθνήξῃ Θυκε-
 τας. ΠΛΟΥΤ. Θάρρει δ' Τερψίων. καὶ Φ-
 δων γδ, καὶ Μελανθῷ, καὶ ὅλως ἅπαντες, ὡς
 ελάνθοντ' αὐτὸς ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσι
 ΤΕΡ. Ἐπαινεῖ ταῦτα, ζῶνς ὀπμήκισον
 20 ὅτε κε.

Διάλογος δ'.

Ζηνοφάντης καὶ Καλλιδημίδης.

- 25 ΖΗΝ. ΣΥΝ. ὃ δ' Καλλιδημίδης, πῶς ἀ-
 θανες; ἐγὼ μὲν γδ, ὅπῃ ὡς
 σιτθ' ὦν Δεινίς, πλέον τῶ ἱκανὲ ἐμφορῶ
 ἀπεπνίγην. οἶδα. παρῆς γδ ὑποθνήσκον
 30 μοι. ΚΑΛ. Παρῶν, ὃ Ζωόφαντες. τὸ
 ἐμὸν, παρ' ὁδόν τι ἐγλύετο. οἶδα. γδ καὶ
 περ Πτοῖδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. Τ-
 ἄτεκνον, τὸν πλέσιον, ὃ σε τὰ πολλὰ
 δειν σωόντα; ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν
 35 ἐθεράπευον, ὑπὸ χνέμῳ ἐπ' ἐμοὶ τὸ κλ-
 ρανόμῳ τεθνήξασθαι. ἐπεὶ δ' τὸ πρῶτον
 μήκισον

Ζηνοφάντες καὶ Καλλιδημίδες. 19

κίσειν ἐπιγίγελον, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέ-
γονεν ἔζη, ἐπίτομόν πνα ὁδὸν ὅτι τὸν κλῆρον
εὖρον· πειράμηντο γὰρ φάρμακον, ἀνέπειπα
οἶνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδῶρτο
αὐτῇσι πείν, (πίνει δι' ὀπτικῶς) ζωρότερον
μεγαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ
ἐπιδουῶν αὐτῷ. εἰ δ' ὅτε το ποιήσει, ἐλάθε-
ται ἐπωμοσάμην ἀφήσιν αὐτόν. ΖΗΝ. Τί
οὖν ἐγρήγορο; πάνυ γάρ τι παρὰδοξον ἐρεῖν
οἶκας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ πόινω λεσάμηντοι ἦκο. 19
μὲν, δύο ἥδη ὁ μερεχίσκοτο κύλικας ἐποίησε
ἄλλον, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδῶρ τὴν ἑχέει τὸ
φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοί, σφαγεῖς ἐκ
αὐτῆς ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδῶρ
τὸ φάρμακον ἐπιδόκεν. εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, 15
ὁ δ' αὐτὸς μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑπο-
βολιμαῖτο ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί ὅτε γελᾷς,
Ζηνοφάντες; καὶ μὲν ἐκ ἔδει γὰρ ἐταίρω
ἀνδρὶ ὅτι γελᾷν. ΖΗΝ. Ἀεὶ γὰρ, Καλλιδη-
μίδη, πέπονθαί. ἢ γέροντι δ', τί ποτε ποιῶντι; 20
ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ
κίονίδιον. εἴτα σιωπῆς οἶμαι τὸ γένηναι
ἐγὼ καὶ αὐτὸς, οἶδ' γὰρ ὁ οἶνοχότο εἶργασαι.
ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' ἔδει σε τὴν ἐπίτομον
ἐχέειν τρεπείδει. ἦ καὶ γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς 25
λεωφόρου ἀσφαγέτερον, εἰ καὶ ὀλίγη βροχίτε-
ται.

30

Διάλογος

35

Διάλογος ιε.

5 Κνήμωνος καὶ Δαμνίππε.

- ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκείνο τῆς περιμίαι,
 νεβρὸς τὸν λέοντα. ΔΑ.
 ἀγανακτεῖς δ' Κνήμων; ΚΝΗ. Πωθῶ
 10 ὃ, π' ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκύνει καὶ
 λείλοιπα, καὶ αὐτοφειθεῖς ὁ ἀθλιός, ὅς ἐβελόμην
 ἀν' μάστιγα χεῖν τὰ μὰ, παραλιπών. ΔΑ.
 Πῶς τὸτ' ἐχέετο; ΚΝΗ. Ἐρμόλαον
 πάνυ πλῆστον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον
 15 θανάτῳ· καὶ κύνει ἐκ ἀηδῶς ἢ θέρραπε
 περὶ σέτο. ἔδουξε δὴ μοι καὶ σφὸν τὸτ'
 θείας διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείναι
 κατελέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κύνει
 λώσσει, καὶ τὰ αὐτὰ περὶ ζῆνε. ΔΑΜ.
 20 οὐκ οἶδ' ἐκείνους; ΚΝΗΜ. Ὅ, π' μὲν
 αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις,
 οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἄφρονά ἀπέθανον, τῷ τέλει
 μοι ὀπιπυσίνην, καὶ νῦν Ἐρμόλαός ἐστι
 τὰ μὰ, ὥσπερ τις λάβραξ, καὶ τὸ ἀγκυρῶν
 25 τῷ δ' ἡέ απ' συγκαταπάτας. ΔΑΜ. Ὅ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλίεα ὥς σφ
 φισμα καὶ σαυτὴ σωτέθεικας. ΚΝΗ. Ἐ
 οἶκα. οἰμῶζ' οὐ ποιεῖται.

30

Διάλογος ις'.

Χάρωνος καὶ Ἑρμού.

35 ΧΑΡ.

Αἰέσατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πε
 γματα, μικρὸν ὑμῖν, ὡς ὁρᾷται.

καφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ δι-
 αί τὰ πολλά. καὶ ἦν τρεπὴ ἐπὶ δά-
 ρα, οἰχόμεται φειτραπέν, ὑμεῖς δέ,
 οὗτοι ἅμα ἦκατε, πολλὰ ὀπφερέμενοι ἐ-
 ραθ. ἦν οὐκ μετὰ τέκων ἐμβῆτε, δέ-
 α μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα
 πόσοι γεῖν ἐκ ἐπίσταδε. ΝΕΚΡΟΙ. πῶς
 ποιήσαντες, ἐνπλοήσομεν; ΧΑΡΩΝ.
 ὡς ὑμῖν φράσω. γυμνὸς ἐπιβαίνειν χεῖρ,
 φειτὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνθ-
 αλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ ἔτω δέ-
 ατο τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ ὦ Ἑρμῆ, με-
 ρει τὸ ὑπὸ τέττε μηδένα περδέχεσθαι
 ἔρ, ὅς ἂν μὴ φίλος ἦ, καὶ τὰ ἐπι-
 α, ὡσπερ ἔφην, ἀποβάλλων. παρὰ δὲ
 ἀποβάθραν ἐσὼς, διαγίνωσκε αὐτὸν,
 ἀναλάμβανε, γυμνὸς ὀπφαινεῖν ἀναγ-
 ρων. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. καὶ ἔτω
 ῖσομεν. καὶ ἔποσι τίς ὁ πρῶτός ἐστι;
 ΕΝΙΠ. Μένιπωθ ἔρωγε. ὁμῖ ἰδὲ
 πέρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκρον, ἐς
 λῖμνῳ ὑπερρίφθη. τὸν τείβωνα δὲ ἐδῖ
 ῖμπα, εὖ ποιῶν. ΕΡΜ. Ἐμβαινε ὦ
 ῖνιππε ἀνδρῶν ἄεισε, καὶ τὴν περδεῖ-
 ἔχε. ὦρα τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὕψι-
 ὡς ὀπποκοπῆς ἄπαντας. ὁ χαλδὸς δι-
 ὦ, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Με-
 ρικός ἐπέραςθ, ἔ τὸ φίλημα διτάλαντον
 ΕΡΜ. Ἀπόδουθι ποιηαρωῖ τὸ χάλ-
 ὦ, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ
 κόμῳ τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ
 παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέσμα-
 ὦν. ἔχει καλῶς. ἄζωνθ ἔ, ἐπίβαι-
 ῖδη. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔποσι, καὶ τὸ
 ῖδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν πυγχανεῖς;
 ΑΜ. Λάμπυχθ, Γελῶν πύραυνθ.
 ΕΡΜ.

- ΕΡ. τί ἔν Λάμπχε ποσῦτα ἔχων πῶς
 ΛΑ'. τί ἔν ἐχλῶ ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἢ
 πύργοννον ἀνδρᾶ; ΕΡ. πύργοννον μὲν ἔδαμ
 νεκρὸν δὲ μάλα. ὥς ἀπόδω ταῦτα. Λ
 5 ἰδέ σοι ὁ πλῆτθ' ἀπέρριπθ'. ΕΡ. καὶ
 τύπον ἀπόρριψον ὦ Λάμπχε, καὶ τὴν ἑ
 ψίαν βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον, συνεμπασ
 τα. ΛΑ'. ἐκὲν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν
 ἔχην, καὶ τὴν ἐφεσείδα. ΕΡ. ἔδαμῶς,
 10 λα καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ'. εἰεν. τί ἔπ,
 τα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρᾶς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠ
 πητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβειν, καὶ τ
 ὀργλῶ, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδέ
 φίλος εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἥδη. σὺ δὲ ὁ
 15 καὶ ὁ πολὺ σαρκεθ', τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμ
 σίας ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας. οἶδα γὰρ
 σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. Δ
 ναὶ ὦ Ἑρμῆ. ἀλλὰ ᾤδ' ὅδ' ἔχει με γυμ
 ὄντα. ΕΡ. ἔ γυμνὸν ὦ βέλπτε, ποσῦ
 20 σάρκας περιβεβλημένον, ὥς ἀπόδιδι αὐ
 ἐπεὶ κατὰ δύσεις τὸ σκάφθ', τὸν ἔπεσον
 δα ὑφ' οὗ μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺς σεφά
 τέυτες ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγμαλα. Δ
 ἰδέ σοι γυμνός, ὡς ὀρᾶς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰ
 25 σάσιθ τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἔ τως
 μαινον ἀβαρῆ ἔϊ). ὥς ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ
 πλῆτον ἀποδέμενθ' ὦ Κρότων, καὶ τὴν μ
 λακίαν δὲ περσέπ, καὶ τὴν βροφλῶ, μηδὲ
 ἐν πάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν περσόνων
 30 ιώματα. κατὰ λιπε δὲ καὶ γῆθ', καὶ δόξαν,
 εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτῳ
 λονόπ, καὶ τὰς τῶν ἀνδρειάντων ἐπιχαρ
 μηδὲ ὅπ μείαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχωρ' ἡ
 βαρῶν γὰρ καὶ ταῦτα μνημονόουμένα ΚΡ
 35 ἐκ ἐκῶν μὲν, ὑπορρίψω δέ. τί γὰρ ἂν καὶ
 δοίμι; ΕΡ. βαβαί, σὺ δὲ ὁ ἔροπλθ',
 βέλα

ἡ πὶ τὸ πρόπαιον τῆτο φέρεις; ΚΡΑ.
 ἡ πὶ ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἡείδασα, καὶ ἡ πὶ
 ἀμύμονος ἐπίμησέ με. ἙΡ. Ἀφες ἐν γῇ τὸ πρό-
 παιον. ἐν ᾧ δὲ γδ' εἰρήνη, καὶ ἐδὲν ὄπλων δε-
 κατῶν. ὁ σεμνὸς δὲ ἐτ' ἀπὸ γὰρ τῆς χήματ', 5
 ὡς βρενδυόμην, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπισηκῶς ὁ
 πρὸς τὴν φροντίδων, πῆς ὅσιν, ὁ τὸν βαδυνῶ
 σὺν ἡρώνα κειδεύμεν; ΜΕΝ. φιλόσοφος
 εἶμι, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γῆς, καὶ τεργείας
 ἰσχυρὸς. ὥς ἀποδυσσὼν καὶ τῆτον, ὅφει γδ' πολλὰ 10
 ὡς γλοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ἙΡ.
 ὡς γὰρ πᾶν σὺ τὸ χῆμα πρῶτον. εἴτα καὶ ταυτὶ
 πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅστω μὲν τῷ ἀλαζονίαν κο-
 λῶ, ὅστω δὲ ἀμαθίαν, καὶ εἰν, καὶ κινεδο-
 δαμῶν, καὶ ἐρωτήσης ἀπόρες, καὶ λόγους ἀχαν- 15
 δα καὶ ἀδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ὅλλα καὶ
 Δαταιοπονίαν μάλᾳ πολλῶν, καὶ λῆρον ἐκ ὁ-
 γυμνῶν, καὶ ὕδατες, καὶ μικρολογίαν. νῆ Δία
 σαυτὴν καὶ χρυσίον γὰρ τετὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ,
 αὐτὴν καὶ ἀναισχυσίαν, καὶ ὀργῶν, καὶ πρυφῶν, 20
 καὶ μαλακίαν. ἔλελθε γάρ με, εἰ καὶ μάλᾳ πε-
 φάσμεν κρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεύδ' ἐδὲ ἀπόδω,
 Δαίτ' ὅν τὸν τύπον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω ἔτι τῶν
 καὶ ἄλλων. ὥς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαί-
 τως τοῖς, ποῖα πεντηκόντορε δέξαιτο ἀν. σε; 25
 δὲ τὸ ΙΑ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπεὶ τὰ ἔ-
 λω μὲν κλέψης. ΜΕ'. ἀλλὰ καὶ τὸν πῶρωνα
 καὶ τὸν ἀποδέδω, ὦ Ἑρμῆ, βαριῶ τε ὄντα, καὶ
 ὡς ὁρᾷς. πέντε μνῶν πρίχες εἰσὶ τῆ-
 ῶν, ἀχίσον. ἙΡ. εὖ λέγεις. ἀπόδω καὶ τῆ- 30
 ῶν. ΦΙΛ καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; ἙΡ.
 ῥαροπένιππ' ἐτοσὶ, λαβὼν πέλεκυ τῶν ναυ-
 λῶν καὶ κωῶν, ἀποκόψει αὐτὴν ὀπκόπῳ τῇ ἀνα-
 ΚΡΑ. ἄδρα χρησαμένη. ΜΕ. ἐκ ὧ Ἑρμῆ, ἀλλὰ
 καὶ τὸν ἰόνά μοι ἀνάδ' ὅ γλοῖότερον γδ' τῆτο. ἙΡ. 35
 ὅ, ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. Ἐυγε, ἀνδρῶ-
 βέλτε.

- πινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφνηας, ἀποθέμεν
 αὐτῇ τὴν κινάδραν. βέλει μικρὸν ἀφίλωμα
 καὶ ὄφρυον; ΕΡΜ. Μάλιστα. ὑπερ-
 μέτωπον γὰρ καὶ ταῦτας ἐπῆρκεν, ἐκ οἷοι
 5 ὅτῳ ἀναλείνων ἑαυτὸν. τί τῆτο; καὶ σακρυῖ
 ὃ καθάρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδείλαι
 ἔμβηθι δ' οὖν. ΜΕΝ. Ἐν ἔπ τὸ βαρ-
 ρατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡΜ. Τί,
 Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὃ Ἑρμῆ
 20 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμὰ σαφ' αὐτῷ. ΦΙΛ.
 Οὐκὲν καὶ σὺ ὃ Μένιππε, ἀπόθε τὴν ἐλπί-
 εῖαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ
 γῆναϊον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνῳ γὰρ ἄν-
 λων γέλας; ΕΡΜ. Μηδαιμῶς. ἀλλὰ
 15 ἔχε ταῦτα, κῆφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορεῖ ὄντα
 καὶ πρὸς τὸν κατὰ πλοῦν χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτορ
 ἢ σὺ, ἀπόθε τῶν ῥημάτων τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπερα-
 πολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ πειρώσεις, καὶ ὁμο-
 δας, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὴν ὁμῶς βάρη τῶν
 20 γων. ΡΗ. Ἦν, ἰδὲ ἀποθήμεαι. ΕΡΜ. Ἐ-
 ἔχει, ὥς τε λύε τὰ ἀπόγεια. τὴν ἀποβάθραν
 ἀνελάμβαν. τὸ ἀγκύρειον ἀνασπάδω. πέτα-
 σον τὸ ἰσιόν. ἔυθιψε ὃ πορθμεῦ τὸ πηδα-
 λιον. ἔυ πάθωμεν. τί οἰμώζετε ὃ μάταιοι
 25 καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸ
 πῶγονα δεδηωμένος; ΦΙΛΟ. Ὅτι
 Ἑρμῆ ἀθάνατον ὥμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχοντα
 ΜΕΝ. Ψάδε. Ὅμως γὰρ ἔοικε λυπεῖν
 αὐτόν. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅτι
 30 μικρὸν δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μικρὸν
 νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, πρὸς ἰ-
 ματίῳ τὴν κερδὴν κερδισάσας, πείθεισιν ἐν
 κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεία. καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν
 τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήφεται
 35 ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ ἢ ὃ Μένι-
 νιππε, ἐκ ἄλλῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. Πῶς

καὶ ἀποδοῦσα δὴ τὸν θάνατον, καλέσασθαι μη-
 λυνός; ἀλλὰ μέγαξυ λόγων, καὶ κραυγὴ πε-
 ρὶ αἰέσεως, ὡς περ πνῶν ἀπὸ γῆς βοῶντων; ΕΡ.
 Ναὶ ὦ Μένιππε. ἐκ αὐτοῦ ἐνός γε χώρου, ἀλλ'
 οἱ μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνηλθόντες, ἄσμενοι
 καὶ πάντες δὴ τῷ Δαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ
 τῇ γυναικὶ αὐτῇ συνέχεον πρὸς τῆς γυναικῶν,
 καὶ τὰ παιδία νεογνά ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα
 ἀπὸ τῆς παίδων βάλανε ἀφθόνοις τοῖς λί-
 θοις. ἄλλοι δὲ Διόφρατον τὸν ῥήτορα ἐπαινεῖσιν
 ἐν Σικυῶνι, ἐπιλαφίους λόγους διελθόντα δὴ
 Κρατῶνι τέτρω. καὶ ἡ Δία γε, ἡ Δαμασίε
 καὶ πρὸς κωκύουσα, ἐξάσχει τῇ θέρμῃ σὺν γυ-
 ναικὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ. σὲ δὲ εἰς ὦ Μέν-
 ιππε δακρύει. καὶ ἡ σὺ χίαν δὲ κείσαι μό-
 νη. ΜΕΝ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀκέρση τῆς
 κωκῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκίσσοντες ἐ-
 μοί, καὶ τῆς κορυφῶν τυπομένων τοῖς πτεροῖς,
 ὅπου τ' ἂν συνηθόντες δάπνωσάμε. ΕΡΜ.
 Γεννάδας εἰ δὲ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ
 πηλὸν καὶ ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπτε πρὸς τὸ
 δικαστήριον, ἐνθάδε ἐκείνῳ πρὸς ὄντες. ἐγὼ
 δὲ, καὶ ὁ πορθμῆς, ἄλλοις μετελκυσόμεθα,
 ΜΕΝ. Εὐπλοῦτε ὦ Ἑρμῆ· πρὸς ὅσων δὲ
 καὶ ἡμεῖς. τί ἔν ἐπὶ καὶ μέλλετε; δικασθῆναι
 δεήσει, καὶ τὰς καταδικὰς φασὶν εἶναι βαρεῖας,
 δοχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δευχθήσεσθαι δὲ
 ἐκείνους βίβω.

Διάλογος ιζ'.

Κρατήριος καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. Μοίειχον τὸν πλέσιον. ἐγὼ
 νωσκες ὦ Διόγηνες, τὸν πλέ- 34
 σιν πλέσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς
 ὀλκίδας

- ὀλκάδας ἐχούσα, ἔσθ' ἀνεψιὸς Ἀεισέας, πλὴ-
 σι καὶ αὐτὸς ὢν· τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθε-
 ἐπλέγειν, ἢ μὲν ἀνὰ στήθεσιν, ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟΓ.
 Τίν' ἐνεχάσθ' Κρέτις, ἐθερέπιδον ἀλλήλους;
 5 ΚΡΑ. Τὴν κλήρεν ἐνεχάσθ' ἐκάτερον, ἡλικιω-
 ὄντας. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐπι-
 θεῖντο. Ἀεισεῖαν μὲν ὁ Μοίειρχος εἰς περὶ πο-
 θάνοι, δευτέρῳ δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ πάντων
 Μοίειρχον ὃ ὁ Ἀεισέας, εἰ περὶ ἀπέλθοι αὐτῆ-
 10 ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθερέπιδον ἀλ-
 λήλους, ὑπερβόμβημοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ
 μάνηεις, εἴτε ἀπὸ τῆς ἀστροφῆς τεκμαιρόμενοι τι
 μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῆς ὀνείρατος, ὥς γε Χόρ-
 δαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἀρ-
 πὴ μὲν Ἀεισεῖαν παρῆχε τὸ κράτος, ἀρπὴ δὲ
 15 Μοίειρχον. καὶ τὰ τέλαινά, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῇ
 τινι, νῦν δὲ ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ.
 Τί ἐν πέρας ἐγχεῖσθ' ὁ Κρέτις; ἀκῦσαι γὰρ
 ἀξίον. ΚΡΑ. Ἀμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷ
 20 ἡμέρᾳ. οἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θερα-
 συκλέα περὶ ἦλθον, ἀμφω συγχεύεις ὄντας, ἐδὲ
 πώποτε περὶ ἀνιδόμοις ἔτῳ γινέσθαι ταῦτα
 διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶν ἐς Κίρραν, καὶ
 μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περὶ πλοῦντες τῶν
 25 ἀπυγῶν, ἀνεβράβησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησθ',
 ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἡμεῖς, ἐδὲν τοι-
 ῦτο ἐνενοῦμεν περὶ ἀνιδόμων. ἔτε πώποτε ἐν
 ξάμῳ Ἀνιδόμῳ ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομί-
 σαιμι τῆς βακτηρίας αὐτῆς (εἰ γὰρ δὲ πάντῃ καρ-
 30 τερεῖν ἐκ κοτίνης ποιησάμενοι) ἔτε οἶμαι σὺ
 ὁ Κρέτις ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντι
 ἐμῷ, τὰ κτήνη, καὶ τὸν πτόν, καὶ τὴν πύ-
 ραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχου. ΚΡΑΤ.
 Οὐδὲν γάρ μοι τέτων ἔδει, ἀλλ' ἐδὲ σὺ
 35 Διόγηνες. ἄνδ' ἐγχεῖν, σὺ τε Ἀνιδόμην ἐ-
 κληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῶν μείζων καὶ
 σεμνόν

Ἀλεξάνδρε, Ἀννίβε, κλ. 27

σεμνότερα ἢ Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα
ταῦτα φῆς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀ-
λήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νῆ
Δία μέμνημαι. τῆτον διαδεδάμνηθ' τὸν 5
πλεῖτον παρ' Ἀντιοχέως, καὶ σοὶ ἐπὶ πλείω
καταλιπὼν. ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλει
τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ εἰς ἐθεράπδειν
ἡμᾶς, κληρονημήσθην προσδοκῶν, ἐς ᾗ τὸ χρυ-
σίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως. 10
καὶ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ'
ἡμῶν διεργασκότες ὑπὸ βυφῆς, καθάπερ τὰ
σάββα, τῶν βελανθίων. ὥς εἴποτε καὶ ἐμβάλλ-
λοι πρὸς αὐτὸν ἡ σοφίαν, ἡ παρρησίαν, ἡ
ἀλήθειαν, ἐξέππτεν ἐνθὺς, καὶ διέρρει, τῆ
πυθμύες σέγγιν ἐδωκαμύες. οἷον πᾶσιν 15
αἱ τῆ Δαναῶν αὐτὰι παρθέναι, ἐς τὸν τετυ-
σπυμύον πίθον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον,
ἰδίον, καὶ ὄνουξιν, καὶ πάση μηχανῇ ἐφύλαττον.
ΚΡΑ. Οὐκ ἔν ἡμεῖς μὲν ἐξομῶν καὶ λαῶν τὸν
πλεῖτον. οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσιν κομίζοντες, καὶ 20
τῆτον ἄχει τῆ πορθμείως.

Ἀλεξάνδρε, Ἀννίβε, Μίνωρι,

καὶ Σκιπίωνος.

25

ἈΛΕΞ. ΕΜΕ δὲ περικεῖσθαι σε ὦ
Λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι.
ἈΝΝΙΒ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμὲ. ἈΛΕΞ. 30
Οὐκ ἔν ὁ Μίνωρι διασάτω. ΜΙΝ. Τίνες
εἰσὶν; ἈΛΕΞ. Οὗτος μὲν, Ἀννίβης ὁ
Καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ, Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίπ-
πης. ΜΙΝ. Νῆ Δία ἐνδοξοὶ γὰρ ἀμφοτε-
ροι. ἀλλὰ καὶ ποῦ τίνος ὑμῶν ἡ εἰς; ἈΛ. 35
Περὶ περὶ δέας. φησὶ γὰρ ἐστὶν ἀμείνων γὰρ
Γ 2

ἡμῶν

- ἡμῶν στρατηγὸς ἐμῆ. ἐγὼ δ', ὁπποῦ ἀπαίσεις
 ἴσκειν, ἐχέτε μόνον, ἀλλὰ πάντων χρεὼν ἔ-
 στ' ἐμὲ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. ΜΙΝ.
 Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐχέτε; εἰπάτω. σὺ δ'
 πρῶτον ὁ Λίβυς λέγει. ΑΝΝΙΒ. Ἐν μὲν
 5 οὗτο δ' Μίνως ἀνάμιν, ὅπ' ἐνταῦθα καὶ τὴν
 ἐλλάδα φωνῶν ἐξέμαθον, ὥς ἐδὲ πύτῃ πλέον
 ἔτ' ἐνέγκησθό μιν. φημι δ' τέττες μάλιστα
 ἐπαινέσθαι ἀξίους ἔϊ), ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς
 ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα περὶ χάριον, δι' αὐ-
 10 τῶν δυνάμιν ἔπεισθησάντο, καὶ ἀξιοὶ δό-
 ξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξο-
 μήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχόν-
 τιν τῶν ἀδελφῶν, μεγίστων ἡξιώθην, αἰεὶς
 15 κεθεῖς. καὶ τὴν Κελτίβερρας εἶλον, καὶ Γα-
 λατῶν ἐκράτησα καὶ ἐπαείων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡεϊδανόν, ἀπαν-
 τας κατέδραμον, καὶ ἀναστάτας ἐποίησα το-
 σαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰτθίαν ἐ-
 20 χειρωσάμην, καὶ μέχρι καὶ περὶ θαλάσσης τῆς
 περὶ χύσης πόλεως ἦλθον, καὶ ποσέτας ἀπὸ
 κλῆνα μιᾶς ἡμέρας, ὥς τὸν δακτυλὶς αὐ-
 τῶν μεθύμνοισι ἀπομείρησαι, καὶ τὸν ποταμὸν
 γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἐπερξα-
 25 ἔτε Ἀμμωνὸν υἱὸς ὀνομαζόμενον, ἔτε δὲ
 ἐπὶ περὶ τοῦ αἰῶνος, ἢ ἐνὸπνια τῆς μητρὸς
 διδραίων, ἀλλ' ἀνθρώπων ὁμολογῶν, στρα-
 τηγὸς τε τοῖς σωετωτάτοις ἀντιδραίων, καὶ
 30 στρατηγὸς τοῖς μαχητωτάτοις
 συμπλεκομένων. ἔτι Μήδης καὶ Ἀρμενίης κα-
 ταγωνιζόμενον ὑποφύροντας πείν διάκει-
 πνα, καὶ τὴν πλεονέκτην παρὰ δίδοντας ἐνυ-
 τὴν νίκην. Ἀλεξάνδρου δ', πατρὸς αὐ-
 35 τῶν παρὰ λαβῶν. ἡνέχθη, καὶ παρὰ πολὺ ἐξέ-
 πεινε, καὶ κατέκτανεν τὴν τῆς πόλεως ὁρμήν. ἐπὶ
 δ' οὕτως ἐκίχησέν τε, καὶ τὸν ἀλεθερὸν ἐκείνου
 Δαρεῖον

Δαρείον ἐν Ἰασῶ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκέρχθησεν
 ὑποστὰς τῷ πατρώῳ, προσκυνοῦνταί ηἱ ξίς, καὶ
 δαίταν τῷ Μηδικῷ μελεδήθησεν ἑαυτὸν, καὶ
 ἑμαιοφόνει ἐν τοῖς Συμποσίοις τοῦ φίλου, καὶ
 στυγέλαμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δ' ἤρξα- 5
 πίας τῆς παρίδου, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο,
 τῶν πολεμίων μεγάλῳ σὺλῳ ἐπιπλάσαντων
 τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα. καὶ ἰδιώτῳ
 ἑμαυτὸν παρέχον. καὶ καταδικασθεὶς, ὡς ἐγὼ
 ἀγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, 10
 βάρβαρο ὦν, καὶ ἀπαίδωτο παιδείας τῆς
 Ἑλληνικῆς. καὶ ἔτε' Ὀμηρον, ὡς οὐ τῷ
 ἔρρα φώδω, ἔτε' ὡς Ἀειστέλει τῷ σοφιστῇ
 παιδὸς, μόνῃ δ' τῇ φύσει ἀγαθὴ χρησά-
 μην. ταῦτά ὄντι, ἀ ἐγὼ Ἀλέξανδρε ἀ- 15
 μείνων φημι εἶ). εἰ δ' ἔστι καμίων ἔποσι, δι-
 ὅτι διαδύματι τῷ κεκορηθὲν διεδέδετο, Μα-
 κεδόνι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, καὶ μὴ διὰ
 τὰ ἀμείνων δόξειεν ἂν γυναικί, καὶ στρατηγῇ
 ἀνδρὶ, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῷ τῇ τύχῃ κε- 20
 χρησάμην. ΜΙΝ. Ὁ μὲν εἴρηκεν ἐκ ἀφρονῆ
 καὶ λόγον, εἰ δ' ὡς Λίβῳ εἰκὸς ὡς ὑπὲρ αὐτῶν. σὺ
 δ' ὡς Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς; ἈΛ.
 Ἐχρῆν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρα ἔτα-
 δεσθῶ. ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷοι 25
 μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δ' οὐ τῷ ληστῆς ἐγνώετο.
 ὅμως δ' ὄρεα καὶ ὀλίγον αὐτῶν διήνεγκα. ὅς
 νέου ὦν ἐπὶ, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πρᾶγματα, καὶ
 τὴν ἀρχὴν τεταραγμένῳ κατέχον, καὶ τὴν φο-
 νέας τῶ πατρὸς μετῴλητον, καὶ ἀφορέουσας τὴν Ἑλλά 30
 διὰ τῇ Θεσσαλίᾳ ἀπωλεία, στρατηγὸς ὡς αὐτῶν
 χερσὶν ὡν καὶ ἐκ ἡξίωπα καὶ Μακεδόνων ἀρ-
 χὴν περὶ πῶν, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπόσων ὁ πατὴρ
 κατέλειπεν, ἀλλὰ πᾶσι ὁππνοήσας τὴν γῆν, καὶ δυνόν
 ἡγεσάμην. εἰ μὴ πάντων κρατήσοιμι ὀλίγους 35
 ἀγῶν ἐπέδωκον ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπὶ τῇ Γερμανικῇ

30 Ἀλεξάνδρε, Ἀντίβου, κλ.

- ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυσίαρχον,
 βῶν, καὶ Ἰωρίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν
 ποσὶν αὐτῶν χερσίν ἐμυθῆ, ἤλθον ἐπὶ Ἰασόν, ἐνθα
 Δαρσῆθ' ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατῶ
 5 ἄγων. καὶ τὸ ἀπὸ τέτυκε, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε
 ὅσους ὑμῶν νεκρὸς ἐπὶ μᾶς ἡμέρας κατέπεμ-
 ψα. φησὶ γὰρ ὁ πορθμῶς, μὴ διαρκέσαι αὐ-
 τοῖς τότε τὸ σκάφθ', ἀλλὰ χεῖρας διαπι-
 ξαμένους τοὺς πολλὰς αὐτῶν, διαπλευῖσαι. καὶ
 10 ταῦτα ἢ ἐπεσπῆτον αὐτοῖς περικινδυνώδων, καὶ
 πρῶτοκεῖται ἀξίων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ
 μὴδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι διηγῆσθαι, ἀλλὰ καὶ
 μέχρις Ἰνδῶν ἤλθον, καὶ τὸν Ὀκτανδρὸν ὄρον ἐ-
 ποιησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐ-
 15 τῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέφρωσάμην. καὶ Σκύθας
 ἢ, ἐκ εὐχαρίστων ἀνδράς, ὑπεβὰς τὴν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἱππομαχίᾳ. καὶ τοὺς
 φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην.
 εἰ ἢ καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἀνθρώποις, (συγγνωστοὶ
 20 ἐκείνοι, ὡς τὸ μέγεθ' αὐτῶν περὶ μαχίων καὶ
 τοιούτων πησάσαντες περὶ ἐμῶν. τὸ δὲ οὐκ
 τῆς ταῦτον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον ἔτι
 ἢ ἐν φυγῇ ὦν ὡς Περσὶα πρὸ Βιθωῶ, κα-
 θάρως ἄξιον ἔμην, πανευρότατον καὶ ἀμώτατον
 25 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε αὐτῶν Ἰσχυρῶν, ἐὼ
 λέγειν. ὅτι ἐκ ἰσχύος, ἀλλὰ πορνείας, καὶ ἀπιστίας,
 καὶ δόλοιο. νόμιμον ἢ, ἢ περὶ φανέας, ἐδέν. ἐπεὶ
 δὲ μοι ὠνείδιστε τὴν βυφὴν, ἐκλελήσθαι μοι
 δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίροις συκῶν,
 30 καὶ τοὺς τῶν πολέμου χαίρες ὁ θαυμαστός καθη-
 δυπαθῶν. ἐγὼ ἢ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια
 δόξας. ὅτι ἢ ἔω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα
 ἐπερξαί; Ἰσχυρῶν ἀναιμωπὶ λαβῶν καὶ Λιβύῳ,
 καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμεν. ἀλλ' ἐκ
 35 ἀξιομάχα ἐδόξε μοι ἐκείνα, ὑποστήσασον ἡ-
 δη, καὶ δεσποτῶν ὁμολογῶντα. εἴρηκα. σὺ δὲ
 ὦ Μίνως

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος 31

ὦ Μίνως δὴ χαζεῖς ἰκανὰ γὰρ ὑπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα
 ΣΚΙ. Μὴ πρὸς τερν, ὡς μὴ καὶ ἐμὴ ἀκρότης.
 ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἴ ὦ βέλπτε; ἢ πῶθεν ὦν ἐρεῖς;
 ΣΚΙ. Ἰταμιώτης Σκιπίων, στρατηγός, ὁ καθε-
 λὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Διδύων μεγάλας 5
 μάχαις. ΜΙΝ. Τί ἐν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΙ.
 Ἀλέξανδρος μὲν ἡπίων ἐστίν, πῶς δὲ Ἀννίβας ἀμεί-
 νων. ὅς ἐδ' ὥστα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
 ταναγκάσας ἀπέμωσεν. πῶς ἐν ἐκ ἀναγκῶν
 ἐστίν, ὅς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμύλλῃ, ὥς ἐδὲ 10
 Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παρεβάλλεω
 ἀξιώ; ΜΙΝ. Νὴ Δί' ἐστὶν ὁμόνοια φῆς ὦ Σκιπίων.
 ὥστε πρῶτον μὲν κακείδω Ἀλέξανδρον. μετ'
 αὐτὸν δὲ σὺ. εἴτα εἰ δοκεῖ, βίτθ' Ἀννίβας,
 ἐδὲ ἐστίν ἐκ καταρρόγη ἐστίν.

15

Διάλογος 18'.

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος.

ΔΙΟΓ. ΤΙ γὰρ ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ 20
 τέθνηκας ὡς περ ἡμεῖς ἄπαντες;
 ἈΛΕΞ. Ὅπως ὦ Διόγηνες, καὶ παρὰ δόξον γὰρ
 εἰ ἀνθρώπων ὦν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔν
 ὁ Ἀμμων ἐφ' ἡμῶν, λέγων ἐσμεν σε γὰρ ὕδν.
 σὺ δὲ Φίλιππος ἀρετῆς ἡδύτα; ἈΛΕΞ. Φίλιπ- 25
 πος δηλαδὴ καὶ γὰρ ἀν' ἐτεθνήκειν Ἀμμων ἐστίν.
 ΔΙΟΓ. Καὶ μὲν καὶ πάλιν ὁ Ὀλυμπιάδης ὁ
 μῦτ' ἐστίν ὁμοία πολλὰ ἐλέγοντο. Δράκοντα
 ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ ἐννῇ. εἴτα ἔτω 30
 σε τεχθῆναι. πὲν δὲ Φίλιππον ἐξαπατῆσθαι
 οἰόμενον παρὰ σε γὰρ. ἈΛ. Καλὸν ταῦτα
 ἡκούον ὡς περ σὺ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι ἐδὲν ὕμεις ἔτε
 ἢ μήτηρ, ἔτε οἱ γὰρ Ἀμμωνίων πρὸς τὴν ἑλ-
 γον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ φεῦδ' ἐστὶν ἐκ ἀ- 35
 χρησθόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πρὸς γαλῶνα
 ἐγγύς.

Γ. 4

32 Διογένης κὺ Ἀλεξάνδρου.

- ἐχρόετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησαν, θεὸν ἔειπεν σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίνι ἢ ποσὺ τὴν ἀρχὴν χαταλέλοιπας; ἈΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγῳρες, ἔγδ' ἐφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τῆς
- 3 μόνου, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκα ἢ Διακλύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς ὦ Διόγῳρες, ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθω οἷα ἐποίησεν ἢ Ἑλλὰς, ἀρτί σε παρεληφότα ἢ ἀρχὴν κολακδόντες, κὺ περὶ αὐτῶν αἰρέμενοι, κὺ στρα-
- 10 τηγὸν ὅτι τοῦ Βαρβάρου. ἔνιοι δὲ κὺ τοῖς δώδεκα θεοῖς περὶ αὐτῶν. κὺ νεῶς οἰκοδομήμενοι, κὺ δύοντες ὡς Δεσφονίῳ ὡς ἄλλ' εἶπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ἈΛΕΞ. Ἐπὶ Βαβυλῶνι κείμεθα τρίτῳ ταύτῳ ἡμέραν.
- 15 ὑπάρχοντι δὲ Πτολεμαῖῳ ὁ ὑπασις, ἦν ποτε ἀγένη γοργὴν ἀπὸ τῆς δουρίων ἢ ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, δάψεν ἐκεί, ὡς γῆροί μιν εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ. Μὴ γελᾷς ὦ Ἀλεξάνδρ, ὅρων ἐν αὐτῷ ἐπὶ σε
- 20 μωραίνοντα, κὺ ἐλπίζοντα Ἀνναξίν, ἢ Ὅσιον γῆρας; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ δόξατε, μὴ ἐλπίσης. ἔγδ' ἐμὲς ἀνελθὲν πῶς ἢ ἀπαξ διαπλάσαντων ἢ λίμνῳ, κὺ ἐς τὸ εἶσω τῆς σομίας παρελθόντων. ἔγδ' ἀμελῆς ὁ Αἰακός,
- 25 ἔδ' ὁ Κέρκερ ἔγκαταφρόνησεν. ἐκείνα δὲ ἡδέως ἀνμάθοιμι παρὰ σέ, πῶς φέρεις ὁ πότ' ἀν' ἐννοήσης ὅσῳ ἐυδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφίξαι, σωμαπφύλακας κὺ ὑπασισας, κὺ σατράπας, κὺ χρυσὸν ποσῆτον, κὺ ἔθνη περ-
- 30 σκυουῶντα, κὺ Βαβυλῶνα, κὺ Βάκτρα, κὺ τὰ μεγάλα θηρία, κὺ πῦρ, κὺ δόξαν, κὺ τὸ ὀπίσημον ἔειπεν, ἐλαμύνοντα, διαδεμνόντων ταινία λακκῇ ἢ κεφαλῇ πορφυρίδα ἐμπεπορημένον. ἔλυσεν ταῦτά σε ὑπὸ τῷ μνήμῳ ἰόντα; τί διακρύβεις
- 35 ὦ μάταί, ἔδ' ἐπὶ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν, μὴ οἶσθαι βέβαια ἔειπεν τὰ παρὰ

τῆς

τῆς τύχης; ἈΛΕΞ. Σοφός, ἀπάντων ἐ-
κείνων κολάκων ὅστις περιότατος ὢν, ἐμὲ
μόνον ἔασον τὰ Ἀεισοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὴ
ἔγνωσεν παρ' ἐμοῦ, οἷα δ' ἐπέσελλεν. ὥς δ' ἔ-
πεχερῆτό με τῇ περὶ παιδείαν φιλοπομίᾳ, θω- 5
πάλων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρπ μὴ ἐς τὸ χάλασθαι,
ὥς καὶ τὸτο μέρθ' ὃν τὰ γὰρ, ἄρπ δ' ἐς
τὰς περὶ τῆς, καὶ τὸν πλεῖστον. καὶ γὰρ αὖ καὶ
τὸτ' ἀγαθὸν ἡγήσθ' ἔτι, ὥς μὴ ἀσχυροῖσθαι καὶ
αὐτὸς λαμβάνων. γῆς, ὡς Διόγηνες, ἀνθρω- 10
πῶς, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τὸτό γε ἀπο-
λείψωκα αὐτῆς τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς
ὅτι μέγιστος ἀγαθός, ἃ κατὰ τὴν μὴ μὴ
μὴ μὴ μὴ μὴ. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶδα ὁ δ' ἐ-
αῖς; ἀκθ' γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, 15
ἐπεὶ ἐν ταῦτά γε ἐλλέβορος ἐφύετο, σὺ δ' ἔαν
τὸ Λήθης ὕδωρ χανθὸν ἐπασσασάμεναι πίε, καὶ
αὐθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ ἂν παύσῃ ὅτι
τοῖς Ἀεισοτέλους ἀγαθοῖς ἀντιώμεναι καὶ γὰρ καὶ
Κλειτὸν ἐκείρον ἄρῳ, καὶ Κωμιδένην, καὶ ἄλλους πολ- 20
λὰς ὅτι σὲ ἡρμήντας, ὥς διασπάρσαιντο, καὶ ἀμύ-
ναισθαι σε ὢν ἔδρασαν αὐτὲς. ὥς δ' ἐτέρων σὺ
ταῦτά τινι βάλει. καὶ πῖνε πολλάκις, ὥς ἐφύω.

Διάλογος κ'.

25

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛΙΠ. Νῦν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρε, ἐκ αὐ-
τῆς ἀρετῆς ἡμῶν, μὴ ἐκ ἐμοῦ 30
ὑὸς εἶ. ἔ. γὰρ ἀνέτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν.
ἈΛΕΞ. Οὐδὲ αὐτὸς ἐγνώσκειν, ὁ πάτερ, ὥς
Φιλίππου σὺ Ἀμμωνός εἶμι; ἀλλ' ἐδίδξα-
μίην τὸ μάστιγιμα, ὥς χρήσιμον ἐς τὰ περὶ
γυμνασίου εἶναι. ΦΙΛΙΠ. Πῶς 35
λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχειν
Γ. 5 σταλῶν

34 Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

- σταυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τοῦ περιφροῦ;
 'ΑΛΕΞ. Οὐ γὰρ το. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
 πλάγησάν με, καὶ εἰς ἐπ' ἀντίστατο, οἰόμενοι
 δεῖν μάχεσθαι. ὥς ῥᾶον ἐκράτην αὐτοῦ.
 5. ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σὺ γε ἀξιωμαχὸν
 ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀει(συλ)ωέχθης, τοξάεια,
 καὶ πήταεια, καὶ γέρρα οἰσύνεια. περὶ βεληκύνους;
 Ἑλλήνων κρείειν ἔργον ἴω, Βοιωτῶν, καὶ Φω-
 κίων, καὶ Ἀθιναίων, καὶ τὸ Ἀρχαίων ὀπλιτι-
 10 κόν, καὶ τῶν Θετταλῶν ἵππων, καὶ τῶν Ἠλείων
 ἀκοντιστῶν, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν. ἢ
 Θοῤῃας, ἢ Ἰλυνεῖς, ἢ καὶ Παίονας χερσασσάσαι,
 ταῦτα μεγάλα. Μήδων ὅ, καὶ Πρῶτων, καὶ Χοιρῶν
 ὦν, καὶ χρυσόφων ἀνθρώπων, καὶ Ἀβρῶν, καὶ οἱ.
 15 ὅσα ὥς περὶ σὺ μύριοι μὲν Κλεάρχῳ ἀνελθόντες
 ἐκράτη, εἰς χεῖρας ὑπομνήσαντων ἐλθεῖν
 ἐκείνων, ἀλλὰ πλεῖν ἢ τόξον ἐξικνεῖσθαι,
 θυρόντων; 'ΑΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκόθαι γε
 ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ εὐχατα-
 20 ρήνητόν τι ἔργον. καὶ ὁμοῦς ἐθιάσθους αὐ-
 τοῦ, εἰς περὶ σὺς αἰσῶν ἀνέμῳ. τὰς νύκτας;
 ἐκράτην αὐτοῦ. εἰς ἐπιόρησιν πώποτε, ἢ ὑ-
 ποχόρησιν ἐφ' ὁσάμην, ἢ ἄπσον ἐπερξάσαι
 τῶν νύκτων ἐνέχθαι, καὶ τῶν Ἑλλήνων ὅ, τῶν μὲν
 25 ἀναιμωπὴ παρέλαβον, Θηβαίους ὅ ἴσως ἀκίους
 ὅπως μετήλθον. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάν-
 τα. Κλείτῳ γὰρ ἀπὸ γαλέ μοι, ὃν σὺ τῶ
 δουρατῶ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνό-
 σας, ὅπ μὲ περὶ τὰς σὰς περὶ χεῖρας ἐπαινεῖσαι
 30 ἐτόλμησε, σὺ ὅ καὶ τῶ Μακεδονικῶν χλα-
 μύδα καταβύων, καὶ ἰδῶν, ὥς φασί, μετενέ-
 δης. καὶ πάσαν ὀρθλὴν ἐπέθε, καὶ περὶ σὺν
 αἰσῶν ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἐλαθέρεων ἀνδρῶν
 ἡξίους. καὶ τὸ πάντων γελοῦστατον, ἐμὲ μὲν τῶ
 35 τοῦ νενικημένων. εἰ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἐ-
 περξας, λέγουσι (συ)στακλείων πεπαιδευμένων
 ἀνδρῶν

Ἄλεξάνδρου καὶ Φιλίππου. 35

ἄνδρας, καὶ γάμους τοιάτους γαμήϊ', καὶ Ἡ-
 φαισίωνα ὑφραγαπῶν. ἐν ἐπὶ ἡγεσσι μόνον ἀ-
 κέσας, ὅπ' ἀπέχε τῆς τῆ Δαρείου γυναικὸς
 καὶ τῆς υἱοῦ, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῆς θυ-
 γατέρας ἐπεμελήθη. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. 5
 ἈΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἔκ
 ἐπαυνοῦ, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαιε πρῶτον κα-
 θάλασσαν εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχεως, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν βράμματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαυ-
 νῶ τέτο, ὦ Ἀλέξανδρε, ἔχ' ὅπ' μὴ καλὸν εἴη 10
 οἶμαι καὶ πτωσκέδαί ποτε τὸν βασιλεία, καὶ
 περικινδυνώειν τῆς στρατῆς, ἀλλ' ὅπ' σοι τοῖς το-
 ῖσις ζυγίῃσι. Θεὸς γὰρ εἴη δοκῶν, εἴ ποτε
 βωθῆις, καὶ βλέπειεν σε φορέδῳ τῆς πολέμου
 ἐκκομιζόμενον, αἵματι βέβηλον, οἰμώζοντα 15
 ὅπ' τῶ βράμματα, ταῦτα γέλωτος καὶ τοῖς ὀ-
 ρῶσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γόνις, καὶ ψαδόμεντος
 καὶ γέλωτος, καὶ οἱ περὶ τῆς, κόλακες. ἢ τίς
 ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τῆς Διὸς υἱὸν λειπο-
 φυλῶντα, δειόμενον τῆς ἰατρῶν βοηθεῖν; 20
 νῦν μὲν γὰρ ὅποτε ἦδη τέθνηκας, ἔκ οἷσι πολ-
 λὲς εἴη τὸν τῶν περὶ ποίησιν ἐκείνῳ ἐπικερ-
 τομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τῆς θεῆς ἐκ-
 τὰ δὲ καὶ κείνῳ, μυδῶντα ἦδη καὶ ἐξωδυνότα
 καὶ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ 25
 τὸ χρήσιμον ὃ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ
 τῆς κρατεῖν βράδως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφ-
 ἡρεῖτο τῆς κατὰ θάλασσαν. πάν γὰρ ἐδόκει ἐν-
 δεῖς ὑπὸ θεῶν γίνεσθαι δοκῶν. ἈΛΕΞ.
 Οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῆ, 30
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον πθεά-
 σί με. καὶ τοι τῶν Ἀργεον ἐκείνῳ ἐθ' ἐ-
 τέρε ἐκείνων λαβόντι, ἐγὼ μόνον ἐχειρω-
 σάμην. ΦΙΛ. Ὅρα δὲ ὅπ' ταῦτα ὡς υἱὸς
 Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ 35
 περὶ βάλλει στυγίον, καὶ ἐκ αἰχμῆς ὦ Ἀλέ-
 ξανδρε,

36 Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

Ξανδρε, ἐδὲ τὸν τύπον ἀπομαθήσῃ, καὶ γυναι
σησιωπιδὸν καὶ σωπῆς ἥδη νεβρὸς ὦν,

5

Διάλογος κα'.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

- 10 ἈΝΤΙΛ. Ο Ια πρώτῳ Ἀχιλλεῦ πρὸς
τὸν Ὀδυσσεῖα σοι εἰρήλαι
καὶ τῷ θανάτῳ, ὡς ἀλγυνῇ καὶ ἀνδρεία τοῖν δι
διασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος.
ἡ κερῶμιλιν γὰρ ὁπότε ἔφης βέλεσθαι ἐπάρχεσθαι
15 ὦν, θηλῆειν καὶ πνιγῆν ἀκλήρων, ὃ μὴ
βίβῃσιν πολὺς εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν
ἢ νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀλγυνῇ πνεύματι
καὶ δόλῳ, καὶ πῶς τῷ κατὰ τὴν ἐχρήσθαι φιλό
ζων ἵππῳ ἐχρήσθαι λέγειν. τὸν Πηλεΐδης δ' ἔχον
20 τὸν φιλοκινδυνώτατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ
ἔγωγε αὐτῷ διανοοῦμαι, πολλὰ αἰσχύνῃ, καὶ
ἐναντιότης πρὸς τὰ περὶ γυμνάσια σοι ἐν τῷ
βίῳ. ὅς ἐξόν ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώπιδι πολυ
χρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν περιελατὸν μὲν τῆς
25 ἀγαθῆς δόξης θάνατον. ἈΧΙΛ. ὦ παῖ
Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρεσθαι ἐπὶ ὅτῳ
ἐνλαύθα ὦν, καὶ τὸ βέλπον ἐκείνων ὁπότερον
μὲν ἀγνοῶν, τὸ δὲ δύναιτον ἐκείνο δόξαειον
περὶ λίμων τῷ βίῳ. νῦν δ' ὅτι σωτήριον ἥδη, ὡς
30 ἐκείνη μὲν ἀνωφύγῃς, εἰ καὶ ὁ, πῶς μάλιστ'
οἱ ἄνω ῥαψωδίστου, μὲν νεκρῶν δὲ ὁμο
πρῶτα. καὶ ἔτε τὸ κατὰ τὴν ἐκείνο ὦ Ἀν
τίλοχε, ἔτε ἡ ἰσχυρὸς πάρεστιν, ἀλλὰ καί μεθα
ἄπαυεις ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζῶντι ὁμοιοι, καὶ
35 καὶ ἐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσιν. καὶ ἔτε οἱ
ἢ Τρώων νεκροὶ διδάσκει με, ἔτε οἱ τῶν
Ἀχαιῶν

Μενίππε καὶ Ταντάλῳ. 37

Ἀχαιῶν διεσπάρυσιν, ἰσηγορία καὶ ἀκρίβεια,
καὶ νεκρὸς ὁμοιοῦς, ἡμῶν κακὸς, ἡδὲ καὶ
ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἀχθομαι, ὅπ-
μὴ δηλώσω ζῶν. ἈΝΤΙΑ. Ὅμως τί ἔν-
αν τις πάθῃ ὧς Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε 5
τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκην ἀπαίτας. ὥστε
χρὴ ἐμυθεῖν τὸ νόμον, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς
διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐταί-
ρων ὅσοι περὶ σέ, ἐσμὲν οἶδε; καὶ μικρὸν ἢ
καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξετο πάντως. Φέρει ἢ παρα- 10
μυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῆς παρὰ γυμνασίᾳ, καὶ τὸ
μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὅρα δὲ τὸν Ἡ-
ρακλέα, καὶ τὸν Μυτιάδην, καὶ ἄλλους θαυ-
μαστὰς ἀνδράς, οἳ ἐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελ-
θεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψῃ. δηλώσουσιν αὖ- 15
κλήρους καὶ ἀξίους ἀνδράσιν. ἈΧΙΑ. Ἐ-
ταυρικὴ μὲν ἡ παρὰ γυμνασίᾳ. ἐμὲ δὲ ἐκ οἷοι δ-
πως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά, οἶμαι
καὶ καὶ ὑμῶν ἔχουσιν. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύ-
τη χεῖρες ἐστέ, καὶ ἡ σὺν αὐτῷ πάχοντες. 20
ἈΝΤΙΑ. Οὐκ ἄλλ' ἀμείνεις ὧς Ἀχιλλεῦ.
τὸ γὰρ ἀνωφελέες τῆς λέγειν ὁρῶμεν. σιωπῶν γὰρ,
καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δίδωμι ἡμῖν, καὶ κα-
λῶς ὁφλωμεν, ὡς σὺ, τοιαῦτα ἀνέχμενοι. 25

Διάλογος κβ'.

Μενίππε καὶ Ταντάλῳ.

MEN. Τί κλαίεις ὧς Τάνταλῳ; ἢ τί σε- 30
αἰσλόν ὁδὸν, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς;
TAN. Ὅπ ὧς Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς
δύσεως. MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ ὥς καὶ ἐπι-
κύψας πῆν, ἢ καὶ τὴν Διὶ ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ
χερὶ; TAN. Οὐδὲν ὁφελος εἰ ἐπικύψαιμι. 35
φάγῃ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπειδὴν περὶ σὺν
αἰσλόναι.

38 Μένιππος καὶ Ταντάλης.

αἰσθεται με. ὡς δὲ ποιε καὶ ἀρύσαι με, καὶ παρ-
ενέγκω τὸ σῶμα, καὶ φθάνω βρέξας ἀκρον τῆ
χείλε, καὶ διὰ τῆς σακτύλων διαρρέεν, καὶ
οἱ δὲ ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὸν τὴν χεῖρα

5. μκ. ΜΕΝ. Τεράσιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλῃ,
ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δὲν τέ πεῖν; καὶ γὰρ
σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν λυγρῇ πα-
τήσῃ, ὅττι καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδωμάτω.
σὺ δὲ ἢ ψυχῇ, πῶς αὖν ἔτι ἢ διψῶς,

10 πόνοις; ΤΑΝ. Τῆς αὐτῆς καὶ κόλασός ἐστι
τὸ διψῶν με τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔστιν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τί το μὲν ἔτι παρὰ σῶμα, καὶ
περὶ φῆς τὸ διψῆ κολλάζεσθαι. τί δὲ οὐ
σοι τὸ δεινὸν ἔστι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδείξῃ

15 τῆς ποτὲ ἀποθάνης; καὶ ὅς ῥα γὰρ ἄμυνον μὲν τῶ
τον ἄδελφον, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἔτερον
τόπον. ΤΑΝ. Ὅρθως μὲν λέγεις. καὶ τῶ
το δὲ οὐ μὲν τῆς καταδύκης, τὸ δὲ πθυμῆν

πεῖν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ. Ληρεῖς ὦ

20 Τάνταλῃ, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὲ δέσθαι δεκτικῶς,
ἀκρότερον γὰρ Ἐλλέβορον νῆ Δία. ὅς τις τῶν
ἀνθρώπων τοῖς ὑπὸ τῆς λυγρῶντων κυμάτων δεδιηγ-
μένοις πέπονθας, καὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δι-

ψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. Οὐδὲ τίς

25 Ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πεῖν, γὰρ
νοτὸ μοι μόνον. ΜΕΝ. Θαρρείς ὦ Τάν-
ταλῃ, εὖ ἴσθι ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλο τίς
τῆς νεκρῶν. ἀδωμάστον γάρ. καί τοι καὶ πάν-

τες ὅσοι σὺ ἐν καταδύκῃ διψῶσι, τῶ ὕδα-

30 τὸ αὐτὸ καὶ ἔχει ὑπομύοντες.

Διάλογος κγ'.

Μενίππος καὶ Αἰακός.

5

ΜΕΝ. ΠΡὸς τοὺς Πλάτωνας ὦ Αἰακέ,
 παρήγγισαί μοι τὰ ἐν αὐτῷ πάν-
 τα. Αἰ. Οὐ ραδίον ὦ Μενίππε ἀπαίτα.
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ἔτοσ' μὲν,
 ὅπ' Κέρβερός ἐστιν, οἶδα καὶ τὸν πορθμέα 10
 ἦτονον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην. καὶ
 τὸν Πυειφλεγέθοντα ἤδη ἐώρεακας ἐσιών.
 ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅπ' πυλω-
 ραίς καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑεινῦς.
 καὶ δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δειξόν, καὶ 15
 μάλιστα τοὺς ὀπισήμους αὐτῶν. Αἰ. Οὐτῷ
 μὲν Ἀγαμέμνων, ἔτ' δ' Ἀχιλλεύς, ἔτ' δ'
 δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον ἔπειτα Ὀδυσσεύς,
 εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλ-
 λήνων. ΜΕΝ. Βαβαί Ὀμπε, οἶά σοι 20
 ἥν' ῥα φηδὼν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπ',
 ἀγνοῶ, καὶ ἀμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρ' ὅ-
 πολυς, ἀμυλίω δ' ὡς ἀληθῶς χάρισα. ἔτ' δ' ἢ
 ὦ Αἰακέ, τίς ἐστίν; Αἰ. Κυρὸς ἐστίν. ἔτ' δ'
 ἢ Κροῖστος. ὃ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπα- 25
 λος. ὃ δ' ὑπὲρ τούτου, Μίδας. ἐκείνῳ δ'
 ἔερξε. ΜΕΝ. εἰπά σε ὦ καθαῖμα ἢ
 Ἑλλάς ἐφείπε, (ἀγνώστα μὲν τὸν Ἑλλήσπον-
 τον, διὰ δ' ἥν' ὁρῶν πλεῖν ὀπθυμοῦντα;
 οἶδ' ἢ καὶ ὁ Κροῖστος ἐστίν; τὸν Σαρδανάπα- 30
 λον δ' ὦ Αἰακέ, παλάξαι μοι καὶ κόρρης ὀπ-
 τρεψον. Αἰ. Μηδαμῶς, διαθρόψεις γὰρ
 αὐτὴ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. Π.
 Οὐκαὶν, ἀλλὰ περὶ πύξομαι γε πάντως
 ἀνδρογυνῶν ὄντι. Αἰακ. Βέλει δέ σοι 35
 ὀπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. Νὴ Δία γε.
 Αἰακ.

- 'ΑΙΑΚ. Πρῶτ' ἔπος σοι ὁ Πυθαγόρας
 ὄει. ΜΕΝ. Χαῖρε δ' Εὐφορβέ, ἢ Ἀπολλων
 ἢ ὁ, πᾶν ἐθέλῃς. ΠΤΘ. Νη, καὶ σύ γε ὦ
 Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔπ' χρυσὸς ὁ μῆρ' ἔ
 5 ὄει σοι; ΠΤΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ οἶρε ἰδῶ,
 εἴπ' σοι ἐδῶδιμον ἢ πῖρα ἔχῃ. ΜΕΝ. Κυά-
 μως δ' ἴαθέ. ὥς ἐ τὸ τό σοι ἐδῶδιμον. ΠΤΘ.
 Δὸς μόνον, ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόξματα. ἔμαθον
 γ' ὡς ἐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλὰι τοκήων
 ἐνθάδε. 'ΑΙΑΚ. Οὐτ' ὃ Σόλων ὁ Ἐξη-
 10 κισίδυ, καὶ Θαλῆς ὤκῃνθ. καὶ παρ' αὐτοῦ,
 Πιπτακὸς καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπ' αὖ ὃ πάντες εἰσὶν ὡς
 ὀρές. ΜΕΝ. Ἄλυτοι ἔτοι δ' Αἰακὲ μόν-
 νοι, καὶ φαιδρὸι ἤν' ἄλλων. ὃ ὃ σποδ' ἐπλέως,
 15 ὥσπερ ἐγκρυφίας ἀρτ', ὁ ταῖς φλυκταίναις
 ὄλ' ἐξλωθηκώς, τίς ὄειν; 'ΑΙΑΚ. Ἐμ-
 πεδοκλῆς δ' Μένιππε, ἡμίερθ' ἀπὸ τῆς
 Αἰτῆς παρών. ΜΕΝ. Ὡ χαλκόπυ βέλ-
 πσε, τί παθὼν στυτὸν ἐς τοῦ κρατῆρος
 20 ἐνέβαλες; ΕΜΠ. Μεταγχολία πρὸς ὦ
 Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κε-
 νοδοξία, καὶ τύφ'θ, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦ-
 τὰ σε ἀπλωθρόκωσιν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ
 ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἐδὲν σε τὸ σύφισμα
 25 ὤνησιν. ἐφωρέθης γ' τεθνεώς. ὁ Σωκράτης ὃ
 δ' Αἰακὲ, πῦ ποτε ἀρ' ὄει; 'ΑΙΑΚ. Μετὰ
 Νέσσορ' καὶ Παλαμήδης ἐκῃνθ' ληρεῖ τὰ
 πολλά. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐ-
 τὸν, εἴπ' ἐνθάδε ὄειν. 'ΑΙΑΚ. Ὅρεας
 30 τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἀπάντες φαλακροὶ
 εἰσιν. ὥς πάντων αὖ ἐπ' τὸ τὸ γινώεσμα.
 'ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ
 τὸ δ' ὁμοιον. σιμοὶ γ' ἀπάντες. ΣΩΚ. Ἐμὲ
 ζήεις δ' Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα δ'
 35 Σώκρτες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;
 ΜΕΝ. Πολλοὶ ἤν' νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι.

καὶ τὰ γε χήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ
 δεύσαις, ἀκροφιλόσοφοι μάλα πολλοί,
 τὰ δὲ ἄλλα ἐώρεσθαι οἶμαι, οἷοι ἦκε παρὰ
 σοὶ Ἀείσιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν
 ὑποπνέων μύρον, ὃ ἦ παρὰ ἐν Σικελίᾳ περὶνυς 5
 διεσπάρειν ἐκμαθάν. ΣΩΚ. Περὶ ἐμῷ ἦ
 ἠφρονέσιν; ΜΕΝ. Εὐδαίμων ὦ Σώκρα-
 τες ἀνθρώπος εἶ, τὰ γε πιαῦτα. πάντες ἐν-
 σι θαυμάσιον οἶονται ἀνδρα γελυῆσθαι, καὶ
 πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι τὰ- 10
 λυθές λέγειν, ἐδὲν εἰδότε. ΣΩΚ. Καὶ αὐ-
 τὸς ἐφασκον ταῦτα περὶ αὐτές. οἱ ἦ, εἰρω-
 νίαν φοντο τὸ περὶ γμα εἶν. ΜΕΝΙΠ.
 Τίνες ἦ ἐπὶ εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρ-
 μίδης ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τὸ Κλει- 15
 νίος. ΜΕΝ. Εὖ γε ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ
 ταῦθα μέτει τὴν σεαυτοῦ τέχνῃ, καὶ ἐκ ὀλι-
 γωρεῖς τῶν χαλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἄν ἄλλο
 ἴδιον περὶ ποιμ; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατὰ-
 κεισιν, εἰ δοκῇ. ΜΕΝ. Μὰ Δί'. ἐπὶ τὸν 20
 Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἀπειμι, πλη-
 σίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικε γὰρ ἐκ ὀλίγα γε-
 λασθῆναι, οἰμωζόντων ἀκέων. Αἰακ. Κα-
 γὰρ ἦδη ἀπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάβῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δὲ ἐσαυθὶς ὅψαι 25
 Μένιππε. ΜΕΝ. Ἀπθι. καὶ ταυτὶ γὰρ
 ἱκανὰ ὦ Αἰακί.

Διάλογος καὶ.

30

Μενίππε καὶ Κερβέρε.

ΜΕΝ. ὦ Κέρβερε, συγγλυῆς γὰρ εἰμι
 σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ 35
 μοι περὶ τὸ Σπυρρὸς, οἷοι ἦν ὁ Σακράτης ὁπότε
 κατῆεν

42 Χάρωνος καὶ Μενίππου.

- καίηαι πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δὲ σε θεὸν ὄντα καὶ βίον
μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν ἄνθρωπος
μὴ ὧ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀνέστηναι καὶ μὴ
5 πρὸς τὸν πῶ πρὸς τὸν πῶ, καὶ ἐπὶ πάντῃ διεδίδεναι τὸν πῶ, ἵνα
θανάτον δοκῶν. καὶ τὸν ἐμφυῖαι τοῖς ἔξω τῶν πῶ
σομῖαι ἐξωσιν ἐθέλων. ἐπεὶ ὅτε κατέκυψεν εἰς τὸν πῶ
σω τῶ χάσματι, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ
ἐπὶ διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τὰ κωνεῖα, καὶ
10 τέσσαρα τὰ ποδὲς, ὡς περ τὰ βρέφη ἐκώκυον
καὶ τὰ ἑαυτῶν παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖα ἐ
γρότο. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνθρώπος
πῶ ὡς, καὶ ἐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τὸ πρὸς
γματι; ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ πρὸς αὐτὸν
15 ναγκαῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασυνέτο, ὡς εἴη
θεν ἐκ ἄκων πεισόμενος, ὁ πάντως εἶδε πῶ
θεῖν, ὡς θαυμάσων ὅσοι θεαταί. καὶ ὅλως
πρὸς πάντων γε ἢ τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἐχοίμην
ἕως τῶ σομῖαι πολυμεροῖ, καὶ ἀνδρεῖοι, τὰ δὲ
20 ἐνδοθεν, ἔλεγχον ἀκείνης. ΜΕΝ. Ἐγὼ
δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι εἶδοχα; ΚΕΡΒ.
Μόνον ὧ Μένιππε ἀξίως τῶ γῆρας, καὶ Διο
γῆρας πρὸς σέ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήφηται
μὴδ' ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐθελεύστοι μελῶντες, οἱ μὲν
25 ζῆν παρὰ γείλασιν ἅπασιν.

Διάλογος κε'.

30 Χάρωνος καὶ Μενίππου.

- ΧΑΡ. Ἀπόδοτε ὧ κατὰ κράτος τὰ πορθημένα
ΜΕΝ. Βόα, εἰ τὸ τό σοι εἶδον
35 δὸν ὧ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδοτε φημι ἀνδράσι
ὧν σε διεπορθηδυσάμην. ΜΕΝ. Οὐκ ἀνδράσι
λάβοις

ὄντα λαβοῖς ὥρ' αὖ τῷ μὴ ἔχοντι. ΧΑΡ. Ἐστ
θῆγ'· τίς οὐ βολόν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μὲν καί
ὁ ὠθεῖται δῆλός τις, ἐκ οἶδα. ἐγὼ δ', ἐκ ἔχω. ΧΑΡ.
ἐπὶ καὶ μὴ ἀγξω σε νῇ τὸν Πλέτωνα, ὃ μι-
μνήσκου, λυῖ μὴ ἀποδῶς. ΜΕΝ. Καὶ γὰρ τῷ ξύ- 5
ζω τῷ πατρὶ σου πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
ἐν εἰρήσῳ ἐν ἑσθι πεπλαγκώς τοσοῦτον πλουῶ;
καὶ γὰρ ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπερ ἐμῇ σοὶ ἀποδοῦτω,
καὶ με παρέδωκέ σοι. ἙΡΜ. Νῆ Δία ὅ-
ύκου καί μιν, εἰ μέλλαι γε καὶ ὑπερεκλίβειν ἡμῖν νε- 10
Θεοῖσι καὶ θεῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί τε. ΜΕΝ.
θραύεται γε ἕνεκα νεωλεκήσας τὸ πορθμεῖον, πα-
παρὰ φέρει. πάλιν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν
ἀφ' αὐτοῖς; ΧΑΡ. Σὺ δ' ἐκ ἧς δεις ὡς κομίζην
ς δὴν ἵκον; ΜΕΝ. Ἥσαν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. τί 15
εἰ παρὰ τὸν ἐχέω διὰ τῶτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ.
λαὸν μόνον ἐν αὐχήσεις ποιεῖτε πεπλαγκμένοι;
οἱ μὲν ΜΕΝ. Οὐ ποιεῖτε ὃ βέλπτει. καὶ γὰρ λυ-
τάδι καταπα, καὶ τὸ κώπως ἐπελαβόμεν, καὶ ἐκ ἐκλαστον
Ἑρμῆν καὶ τῶν ἄλλων ὀπισθαίων. ΚΑΡ. Οὐδὲν 20
ΡΒ ταῦτα πορὶ τὰ πορθμεῖα. τὸ ὅσον ἀποδῶναί
Διοσκόριδος. καὶ γὰρ θέμις ᾗ δῶκεν ἡμέτερα. ΜΕΝ.
ἡδέως οὐκ ἐν ἀπάγαγε με αὐτίς ἐς τὸ βίον. ΧΑΡ.
ἰμὲν κατέειν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τέτρωτο
καὶ Αἰακῷ προσλάβω. ΜΕΝ. Μηδ' ἐνόχη 25
εν. ΧΑΡ. Δείξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.
ΜΕΝ. Θέρμους εἰ θέλεις, καὶ τὸ Ἐχάτης τὸ
ἤπιον. ΧΑΡ. Πόθεν τῶτον ἡμῖν ὃ Ἑρ-
μῆς καὶ κυρία ἡγάγες; οἶα δ' καὶ ἐλάλη παρε-
σταλῆν, τῶν ὀπισθαίων ἀπάντων κατὰ γλωσσῶν, καὶ 30
ποικίλων, καὶ μόνον ὁ δῶκεν οἱ μωροῦσι καὶ ἐκεί-
νοι. ἙΡΜ. Ἀγνοεῖς ὃ Χάρων, ὁ ποῖον ἄν-
θρωπος ἐστὶν πόρθημα; ἐλάθερον ἀκρίβως, καὶ
οἱ ἄλλοι αὐτῶν μέλει. ἔτις ὅστις ὁ Μένιππος.
ἀνὴρ ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω πολέ; ΜΕΝ. 35
καὶ ἀνελάνθης ὃ βέλπτει, δὴς δ' ἐκ αὐτοῖς.

Διάλογος

Διάλογος κέ.

Διογένης κὺ Μαυσώλης.

- ΔΙΟΓ. ὦ Ω Καὶ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖ
 κὺ πάντων ἡμῶν περιμᾶδ
 ἀξιοῖς; ΜΑΤ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν
 10 Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Κασίας μὲν ἀπίστ
 ἦρξα ὃ κὺ Λυδῶν ἐνίων. κὺ νήσους δὲ τιν
 ὑπερηγάγμω, κὺ ἄχρει Μιλήτῳ ἐπέβην,
 πολλὰ δ' Ἰωνίας κατὰστροφόμεν. κὺ καλ
 ἦν, κὺ μέγας, κὺ ἐν πολέμοις κατ' ἐξέρως. τὸ
 15 μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημεῖα παμμ
 γέτες ἔχω ἐπικειμένον, ἡλίκον ἐκ ἄλλῳ νε
 κρὸς, ἀλλ' ἐδὲ ἔτιως ἐς καλλῳ ἐξησχημένον
 ἱππων κὺ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρεβέστατον εἰκα
 μένων λίθος τῷ κληίσκ, οἷον ἐδὲ νεῶν ἔυρη π
 20 ἂν ῥαδίως. εἰ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τέτοι
 μέγα φρονεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ
 φῆς, κὺ τῷ καλλῳ κὺ τῷ βάρει τῷ τάφῳ
 ΜΑΤΣ. Νὴ Δί' ἐπὶ τέτοις. ΔΙΟΓ.
 Ἄλλ' ὃ καλὲ Μαύσωλε, ἔτε ἡ ἰχὺς ἐπ
 25 σοι ἐκείνη, ἔτε ἡ μορφή παρέστιν. εἰ γὰρ
 πῖνα ἐλοίμην δικαστὴν εὐμορφίας πῖρι, ἐ
 ἔχω εἰπεῖν τίνῳ ἔνεκα τὸ σὸν κρανίον περι
 μνηθεῖν ἂν ἔμῃ φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, κὺ γυμ
 νὰ, κὺ τὰς ὁδοντίας ὁμοίως περιφαινομένη, κὺ τὰ
 30 ὀφθαλμὸς ἀφρημένα, κὺ τὰς ῥίνας ἀποστει
 μώμεθα. ὃ ὃ τάφῳ, κὺ οἱ πολυτελεῖς ἐκ
 νοι λίθοι, Ἀλικαρνασσέωσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπ
 δεικνυδῶ, κὺ φιλοπυμῆσαι πρὸς τὸν ξένον
 ὡς δὴ πῶς μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄει. σὺ
 35 ὃ βέλπυς, ἐχὶ ὁρῶ ὃ, π' ὑπολαύεις αὐτῷ
 πλὴν εἰ μὴ τὸτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχ
 θοφορῆς

φορεῖς ὑπὸ πηλικέτοις λίθοις πεζόμενῳ.
 ΜΑΤΣ. Ἀνθήλα οὐκ μοι ἐκείνα πάντα. καὶ
 ἰσόπμῳ ἔσαι Μαύσωλῳ, καὶ Διογρόης. ΔΙΟ.
 Οὐκ ἰσόπμῳ ὦ γυναιότατε· ἐ γὰρ Μαύ-
 σωλῳ μὲν γὰρ οἱ μῶξαι, μεμνημένῳ τῷ ὑπὸ
 γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο. Διογρόης δὲ
 καταγέλασεν αὐτὸν. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀ-
 λικαρνασσὶ ἐρεῖ ἑαυτὸν ὑπὸ Ἀρλεμισίας τῆς
 γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκάδασμένον. ὁ Διο-
 γρόης δὲ, τὸ μὲν σῶμα ἔει καὶ πνατάφον 10
 χεῖ, ἐκ οἷδεν. ἔδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτὸς τέτυ.
 ἔλεον δὲ τοῖς αἰείσοις περὶ αὐτὸν καταλέλοιπεν,
 ἐπὶ τοῖς βίον βεβιωκὸς ὑψηλότερον ὢ Κερῶν
 ἀνδραποδέσας τὸ σὺ μνήμαίῳ, καὶ ἐν βε-
 βαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκάδασμένον. 15

Διάλογῳ κζ'.

Νιρέως, Θερσίτε, καὶ
 Μένιππε.

20

ΝΙΡ. ἸΔὲ δὴ Μένιππε ὑποστειλάσει, 25
 πότερῳ εὐμορφότερός ὄσιν. εἰπέ
 ὦ Μένιππε, ἐ καμίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ.
 Τίνες δὲ καὶ ἐσε, περύτερον οἶμαι; καὶ γὰρ τῷ-
 το εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρέως καὶ Θερσίτης.
 ΜΕΝ. Πότερῳ ὁ Νιρέως, καὶ πότερῳ οὐκ 30
 ὁ Θερσίτης; ὑδέπω γὰρ τῷτο δῆλον. ΘΕΡ.
 Ἐν μὲν ἡδὴ τῷτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι, καὶ
 ἔδην πηλικέτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὀμηροῦ
 ἐκείνῳ ὁ τυφλὸς ἐπῆνεσεν. ἀπάντων εὐμορφό-
 τατον προσέειπεν. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, 35
 ἔδην χεῖρων ἐφάνην τῷ διχαστῇ. ἄρα δέ σοι ὦ
 Μένιππε,

46 Μένιππε καὶ Χείρωνος.

Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφότερον ἦγῃ. ΝΙ
 Ἐμὲ τὸν Ἀγλαΐας καὶ Φάροπτο, ὃς κάλλιστον
 ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλσον ἦλθον. ΜΕΝ. Ἀλλ' ἐγὼ
 καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἶμαι, κάλλιστον ἦλθες. ἀλλ'
 5 τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κερανίδιον, ταύτῃ μόνον
 ἀργ. Διακείνοισι ἀπὸ τῆς Θεοσίτης κερανίδος,
 ἀθρυπτον τὸ σύν. ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ,
 ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. Καὶ μὴν
 Ὀμηρον ὁποῖόν τ' ὡς ὅποτε σιωπῶντος
 10 Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. Ὁρείεστά μοι λέγεται
 ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις. ἐκείνη δὲ
 τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα
 εὐμορφότερές εἰμι ὥς Μένιππε; ΜΕΝ. Οὐ
 σὺ, ἔτε ἄλλῳ δμορφῷ ἰσολιμία γὰρ ἐν αὐτῷ
 15 καὶ ὁμοιοῖ ἀπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ
 τοῖς κερανίδιον.

Διάλογος κη'.

20

Μένιππε καὶ Χείρωνος.

ΜΕΝ. Ἡ Κεσα ὦ Χείρων, ὡς θεός
 25 Ἐπιθυμήσας ὑποθανεῖν. ΧΕΙΡ.
 Ἀληθῆ ταῦτ' ἠκυσας ὦ Μένιππε. καὶ τέθνηκας
 ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατον ἔτι δυνάμενος. ΜΕΝ.
 Τίς δέ σε ἔρωσιν τῆς θανάτου ἔχεν, ἀνερχόμενος
 ποταμοῖς χεῖματι; ΧΕΙΡ. Ἐρῶ περὶ
 30 ἐκ ἀσυνέτου ὄντα. ἐκ γὰρ ἐπὶ ἡδὺ ἀπολαύ
 τῆς ἀθανασίας. ΜΕΝ. Οὐκ ἡδὺ
 ζῶντα ὁρᾷς τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. Οὐκ ὦ Μένι
 ππε. τὸ γὰρ ἡδὺ. ἔγωγε ποικίλον π καὶ
 ἀπλὴν ἠγέμαι ἔτι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ
 35 λαύων ἢ ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἵματος
 ἐστὶν αὐταῖ, καὶ τὰ μνησθέντα ἀπαντα ἔχον
 ἐκαστον

...αυτον, ὡς περ ἀκολουθοῦντα δάπερον πατέρων
...πλήθω γυναικῶν. ἔτι δὲ ἐν ταῖς αὐταῖς
...αἰ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μελαγχρῆς ὁλως, τὸ τρυπνόν
...ΜΕΝ. Εὐ λέγεις ὡς Χείρων. τὰ ἐν
...ἴσθ' ὅπως φέρεις, ἀφ' ἧς περιγύμνου αὐτὰ
...ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀνδρῶς ὡς Μένιππε.
...ἰστορία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ περιγύμα
...ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωνῇ ἤ, ἢ ἐν ποσῶ.
...λως τε, ἔστι διπλῶν ὡς περ ἄνω, ἔτε πει-
...οῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεῖς τέτων ἀπάντων ἐσ- 10
...ΜΕΝ. Ὅρα ὡς Χείρων, μὴ περιπίπτῃς
...αὐτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περὶς ἡ.
...ΧΕΙΡ. Πῶς τῆτο φής; ΜΕΝ. Ὅτι εἰ
...ἐν ταῖς βίῃς τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγ-
...εἰς σοὶ περισκορῆς, καὶ ἐν ταῦθα ὅμοια ὄντα, 15
...σκορῇ ὁμοίως ἂν γήοιτο, καὶ δέησει μελαβο-
...λὴν γένησθαι πῖνα, καὶ ἐν τεύθειν ἐς ἄμην βίον,
...ὅπως οἶμαι ἀδωσίαιον. ΧΕΙΡ. Τί ἐν ἂν
...πίθοι πρὸς ὡς Μένιππε; ΜΕΝ. Ὅπως,
...οἶμαι, καὶ φασ, σωετὸν ὄντα, ἀρέσκειν καὶ 20
...ἅπαν τοῖς παρῆσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφορη-
...τον οἰεσθαι.

Διάλογος κβ'.

25

Διογένης, Ἀντιοθένης, καὶ

Κράτης.

30

ΔΙΟΤ. Ἀντιοθένης καὶ Κράτης πολλὴν
...ἄρμον. ὥστε τί ἐκ ἀπιδῶ
...καὶ τῆς καθόδου περιπαλήσουσιν; ὁ φόβος καὶ
...καπόντας οἱοί τινες εἰσι, καὶ ἡ ἔκτατος αὐτῶν
...αἰετῶν; ἈΝΤ. Ἀπιδῶ δὲ Διόγηνες. καὶ 35
...ἂν τὸ δέμας ἡδὺ γήοιτο, καὶ μὲν διακρύ-
...οντας

- οντας αὐτοῦ ὁρᾶν, καὶ ἡ ἰκαλῶντας ἀφ' ἑαυτοῦ
 θλώαι. ἐνίκες ἡ μόλις καλίωντας, καὶ ἐπὶ πρὸς
 χηλον ὠθοῦντο τῷ Ἑρμῇ, ὅμως ἀντιοχένης
 τας, καὶ ὑπὲρ ἀντιοχένης, ἔδεν δόν. ΚΡΑΤ.
 5 Ἐγὼ γὰρ καὶ διηγέσσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπου
 καλῆεν καὶ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. Διηγέσσομαι
 ὦ Κράτης. ἔοικας γὰρ πρὸς παλαιὰ ἔργα
 ΚΡΑΤ. Καὶ ἄνθρωποι μὲν πολλοὶ συγκαλέβου-
 νον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ ἐπίσημοι, Ἰσχυρόδωρος
 10 ὅς τ' ὁ πλέσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης
 ὁ Μηνῆας ὁ παρχος, καὶ Οὐρίτης ὁ Ἀρμυρῆς
 ὁ μὲν οὖν Ἰσχυρόδωρος, ἐπιφόνοντο γὰρ ἡ-
 λησῶν τῷ Κιθαριῶνα, ἐς Ἑλλάσιν αὖτις
 βαδίζων, ἔσενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν τῷ
 15 χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεαγνά,
 κατ' ἐλεοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτὸν ἐπιμέ-
 φετο τῆς τύλμης, ὅς Κιθαριῶνα ὑπερβάλλων
 καὶ τὰ πρὸς τὰς Ἑλλάθους χρεῖα πανέρη-
 ὄντα ὑπὸ τοῦ πολέμου, διδοῦν, δύο μόνον
 20 οἰκίας ἐπήγειο, καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε
 χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέσσαρα μὲν ἑαυτοῦ ἔχων
 ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Διὶ
 ἄσμενος τὴν ὁδὸν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθει
 καὶ ἡγανάκτει περὶ τοὺς βαδίζων, καὶ ἡξίε τον ἰ-
 25 πόν αὐτοῦ προσεχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἰσχυρὸς αὐ-
 τὸν ζῶντε θνήκει, μὲν πληγὴ ἀμφοτέροισι δια-
 παρέντες ὑπὸ Θρακῶς πνέουσαν, ἐν τῇ
 ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκιον συμ-
 πλοκή. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς δι-
 30 γείτο, πολὺ τοῦ ἄλλων προὔποιορμήτας.
 ποσὰς ἡ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑ-
 σείει τὸν Ἀρσάκην κοιλίον. ἔτι δὲ ὑποθείς
 σάρασαν, αὐτόν τ' διαπείρει, καὶ τὸν ἰσχυ-
 35 ρόν τ' ἡμέδα; ΚΡΑΤ. Ῥᾶσα ὦ Ἀντιοχέ-
 νης. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχον

ἀφ' ἧς κόνιον προσβέβηκεν. ὁ Ὀρᾶξ δ' ἐπὶ
 τῇ πάλῃ ἀπεκρέσθη τὴν προσβολὴν, καὶ
 αἰὼν ἄρ' ἔλθεν αὐτὴν ἢ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας,
 (ΡΑΝ) τῇ σαρδίᾳ τὴν ἐπέλασιν, καὶ πρῶ- 5
 ὅπου τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στένον, ὑπὸ θυμῷ καὶ
 γῆρας ὀδύνης ἐαυτὸν διαπείρουσα, δι' ἡμῶν
 ἔρ' ἔλθ' ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βελῶνα διαμπαξ, ἀ-
 ὅβ' αὖτις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὄρᾳς οἷον ἐξήλοιο, ἔ-
 μὸς ἀνδρὲς, ἀλλὰ τὰ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον, 10
 σάμ' ἀνάλειψ' ὅμως, ὁμόπῃ μὲν ὦν τοῖς ἄλλοις,
 ἡ δὲ ἵππῳς καπνέει. ὁ δὲ γ' Ὀρᾶξ
 δ' ἰδιώτης, καὶ πάντῃ ἀπὸ τοῦ πόδε, καὶ ἐδ' ἔ-
 οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ, ἐκ ὅπου βαλὼν ἐδ' ὑπὸ τοῦ πέ-
 τ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ τὴν 15
 ἀ, ὑποβῶσι τῷ ἵππων ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῷ ὀκαν-
 μὲν δὲ βαίνοντες ἀκροποδῶσι, μόλις βαδίζουσιν.
 ἔπειτα καὶ λαβδῶν ἐαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ἐδεμῶ
 ἔρημ' ἀνίστατο ἡδελεν, ὁ βέλτης ὁ Ἑρμῆς
 μόν' ἐμῶν αὐτὸν ἐκόμεν' ἀχρὶ πρὸς τὸ πορθ-
 πέντ' αὐτὸν, ἐγὼ δ' ἐγέλων. ΑΝΤ. Καὶ γὰρ δὲ 20
 ἔχ' αὖτε καλῆν, ἐδ' ἀνέμξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις,
 ΔΙ. ἔλ' ἀφ' οἷς οἱ μῶζοντες αὐτὸν, προσδραμῶν
 χθελ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προσβέβηκεν χόρεον, ὡς
 ἐπὶ τῇ δεινῇ πλάσσειμι παρὰ τὸν πλεῖν ἦ,
 αὐτὸ μὲν ἐδάκρυον ἔχει, καὶ ἐναυσιῶν. ἐγὼ δ' ἄλλα 25
 οἱ δὲ περὶ πόμῳ ἐν αὐτοῖς ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν δ'
 ἐπὶ τῇ δεινῇ καὶ Ἀντίθενης τοιούτων ἐπύχετε ξυνο-
 συμποσίων. ἐμοὶ δ' Ὀρᾶξ ὁ δεινὸς, ὁ
 ὡς δὲ Πειραιῶν, καὶ Λάμπης ὁ Ἀναρῶν. Ξεναγὸς
 αὖτις, καὶ Δάμης ὁ πλεσιθ' ἐκ Κορίνθου, συστὰς 30
 , ὅ μὲν Δάμης ὑπὸ τῷ παιδὸς ἐκ φαρ-
 θείας ἀπαθανά. ὁ δ' Ὀρᾶξ δὲ ἔρωτα Μυρ-
 τῶν τῆς ἐταίρας, ἀποτοξάει, ἐαυτὸν. ὁ δ' Ὀρᾶξ
 τῆς λυμῶ ἀθλῆθ' ἐλέγχο ἀπεσκηχέναι, καὶ
 Ἀντίθενης ὡς ἐς τὸν βελῶνα, καὶ λεπίδος ἐς τὸ 35
 πηχὺν κειβέσθαι φαινόμενον. ἐγὼ δ' ἐγέλῃς,
 πνέει Δ

50. Διογένης, Ἀντισθένης, κλπ.

- ἀνέκεινον ὃν βόπον ἀποθάνοι. εἴτα πῶς μὲν Δι-
 μιὰ ἀπὸ μὲν τὸν ἕν, ἕκ ἄδίκῃ μὲν τοῖς
 παθεῖς, ἐφ' αὐτῷ, ὅς τ' αὐτῷ, ὅς τ' αὐτῷ, ὅς τ' αὐτῷ
 μὲν χίλια, καὶ πρὸς αὐτὸς ἐννεήκοντα ἑκα-
 5 ὦν, ὅλῳ καὶ δεκάτῃ νεανίσκῳ τέλει αἰσῶν
 παρῆχες. σὺ δ' ὦ Ἀκαρνάν (ἔσενε γὰρ καὶ κα-
 νθ, καὶ καὶ καὶ τῇ Μυρσίῳ,) π' αἰπὰ τὸ
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ ἔ; ὅς τ' αὐτῷ μὲν πολεμικῆς
 δὲ πῶς ποιεῖς ἔσενε, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἤγῃ
 10 νίξῃ πρὸς ἡμῶν. ὑπὸ δ' οὗτος πρὸς παιδ-
 σκαίῃς, καὶ δακρύων ἐπιπλάσων καὶ σενανγμῶν
 ἐσάλως ὁ γυναικῶν. ὁ μὲν γὰρ Βλαβίας αὐτὸς
 ἐαυτῷ καὶ ἡγῶν φθάσας πολλῶν τὴν ἀνοιαν
 ὅπ' ἐχρήματ' ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν περὶ σήκου
 κληρονομίῃς εἰς αἰὲς βιάσασθαι ὁ μάταιος νομῖ-
 15 ζων. πλὴν ἐμοὶ γὰρ ἔτι τὴν πυχῆν τερπα-
 λὴν παρέχον τότε σένοντες. ἀλλ' ἤδη μὲν ὅτι
 πρὸς σομῶν ἐσμὲν. ἀποβλέπῃν χρὴ, καὶ ἀποσκοπεῖν
 πρὸς ῥῶθεν τῶν ἀφικνεύμενων. Βαβαί, πολλοὶ γὰρ
 20 καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν
 νεογνῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες
 γενησκότες ὁδύρονται. τί τῆτο; ἄρα τὸ
 φίλῳ αὐτῷ ἔχει τῷ βίῳ; τῆτον οὖν τὸ ὑπὲρ
 γνησίων ἔρεσθαι βέλομαι. τί δακρύεις πηλ-
 25 κῆτ' ἀποθανόν; τί ἀγανακτεῖς ὅτι βέλπῃς
 καὶ ταῦτα, γέρον ἀφικνεύμεν; ἦ πῃ βασιλεὺς
 ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ
 σαυτὰ πῃ; ΠΤΩ. Οὐδὲ τῆτο. ΔΙΟΓ.
 Ἄρα ἔν ἐπ' αὐτοῖς, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὸν
 30 βυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐ
 δὲν ποιεῖτον. ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ ἐγγόνῳ ἀμφοῖν
 ἐννήκοντα βίον δ' ἀπορεν ἀπὸ καλῆς
 ὁρμῆς ἔχον, ἐς ὑπερβολὴν πῶρος ὦν,
 τεκνός τ', καὶ περὶ πῶρος, καὶ ἀμυνδρῶν
 35 βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἴτα ποιεῖτ' ὦν, ζῶν
 ἦδελες; ΠΤΩ. Ναί. Ἡ δὲ γὰρ ἦν τὸ φῶς

Αἶαντος καὶ Ἀγαμέμνονος. 51

Διδοῦναι τεθνήσκειν δὲνδον καὶ φάκτεον. ΔΙΟΓ.
 ἡ ἀραπαίσις δὲ γέρον, καὶ μερακιδίη πρὸς το
 ἡν δὲ χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τῷ πορθμείως
 ἔπειτα οὐκ ἂν πρὸς λέγει πρὸς τῷ νέων, ὅποτε οἱ 5
 οὐκ ἔστιν ἀλλὰ τοὶ φιλόσοφοί εἰσιν; ὅς ἐχρὴν διώκειν
 τὸν δαίναλον, ὅς τῷ ἐν τῇ γήρα κακῶν φάρ-
 μακον. ἀλλ' ἀπίστων, μὴ καὶ πρὸς ἡμᾶς ὑπὶ-
 σθῇ, ὅς ἀπέδρασαν βελδύοντας, ὁρῶν πρὸς
 τὸν φόμον εἰλημμένους.

10

Διάλογος λ'.

Αἶαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

15

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανθὺς δὲ Αἶαν, σεαυτὸν
 ἐφόνδουσαι, ἐμελήσας ὅ καὶ ἡ-
 γῆς ἀπᾶντας, πῇ αἰπᾶ τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ
 ἐπὶ τῷ ἔτε προσέσχεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε 20
 ἀνιδρόμος, ἔτε προσέπειν ἡξίωσας ἀνδρῶν
 ἐξελιώτῃ, καὶ ἐταῖρον· ἀλλ' ὑπεροπλικῶς
 ἀγάλα βαίνων, παρήλθεις. ΑἶΑ. Εἰκό-
 τος δὲ Ἀγαμέμνον. αὐτὸς γάρ μοι τὴν μανίαν
 ἐπέθετο καλίστη, μόνον ἀνιδρομάτης ὅτι τοῖς 25
 ἄλλοις. ΑΓΑΜ. Ἠξίως ὅ ἀναίσχυντος
 ὅ, καὶ ἀκοντὶ κροτῶν ἀπᾶντων; ΑἶΑ.
 Ναι, τὰ με τοιαῦτα. οἰκέα γάρ μοι λυ-
 πνοοπλῖα, τῷ ἀνεψίῳ με ἔσται. καὶ ὑμεῖς
 ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαδε τὸν ἀ- 30
 νῆρα, καὶ παρεχρήσαί μοι τῷ ἀθλῶν. ὅ καὶ
 ἀείρεται, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνώοντα
 ἀλαχιδόθῃ ὑπὸ τῷ Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίως
 ὅ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀδύτερον ἔχειν τὰ ὅπλα ΑΓΑ.
 Αἰπὴν ποιεῖται δὲ γυναιε τῷ θείῳ, ἡ 35
 ὅσον σὺ τῷ κληρονομίαν τῷ ὅπλων ἀπο-
 δίδοναι

Δ 2

Διδόναι

52 Μίνως καὶ Σωστράτης.

διδόναι συγχυεῖ γὰρ ὄντι, φέρεται, ἐς τὸ κοι-
νὸν χαλεπὸ ἀντά. "ΑΙΑ. Οὐκ. ἀλλὰ τὸν
'Οδυσσεύα, ὃς ἀντιποιήθη μόνῳ. "ΑΓΑΜ.
Συγχνώμη ὦ Αἴαν, εἰ ἀνθρωπῶν, ὠρέχθη
5 δόξης ἡδύς τε παρ' ἡμῶν. ἔπειτα καὶ ἡμῶν ὁ
χρῶνται κινδυνάειν ὑπομύει, ἐπεὶ καὶ ἐκέρ-
τισέ σε, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ διχασαίς.
"ΑΙΑ. Οἶδα ἐγὼ, ἥ τις με χαλεπὸν ἔχει,
ἀλλ' ἐγὼ λέγω πᾶσι καὶ ἡμῶν. ἢ γὰρ
'Οδυσσεύα μὴ ἐχὼ μισθὸν ἐκ ἀνδραγαθίας, ὃ
10 Ἀγάμεμνον, ἐπὶ εἰς αὐτῇ μοι Ἀθιωτῶν τῶν
ἐπιτάγῃσι.

Διάλογος δέ.

15 Μίνως καὶ Σωστράτης.

MIN. Ὁ μὲν ληστής ἐστὶ Σωστράτης, ἐς
τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλή-
20 θω. ὃ δ' ἱερόσυλλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας δια-
σπαδῆται. ὃ δ' ἔπειτα, ὃς Ἐρμῆ, παρὰ τὸν
Τρίτων ἀποβιβάς, ὑπὸ ἡμῶν γυμνῶν κειρεῖται καὶ
αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δ' οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ
καὶ τάχῃ ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰ
25 μαχάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν Δικαία ἐ-
ποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣΤ. Ἀκούσθω
ὦ Μίνως, εἰ σοὶ Δικαία δόξω λέγειν. MIN.
Νῦν ἀκούσω αὐτίς. ἐγὼ ἐξελέλεγξαι ὦ Σω-
στράτης πονηρὸς ὢν, καὶ τούτους ἀπεκλινάς;
30 ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως
κολαδῆσομαι. MIN. Καὶ πάνυ, εἴ γε ἀπο-
πνεν τινὲς ἀξίαν Δικαίον. ΣΩΣΤ. Ὅμως
ἀπόκειναί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ γὰρ ἴερήσο-
μαί σε. MIN. Λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅ-
35 πως καὶ πρὸς ἄλλους διακρίνωμαι ἥδη. ΣΩΣΤ.
Ὅποτα ἐκέρχην ἐν τῷ βίῳ, πότερον ἐκ
ἐκέρχην

περὶον, ἢ ἐπικέκλωτό μοι ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας; ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ.
 ΣΩΣΤΡΑ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρεστοὶ ἅπαν-
 τες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκύντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπε-
 ρετύγεις, ταῦτα δρωμέν; ΜΙΝ. Ναί, τῇ 5
 Κλωθοῖ, ἢ ἐχάσω ἐπέταξε θῦνηθέντι τὰ τρα-
 χίεα. ΣΩΣ. Εἰ οὐκ τις ἀναγκαδεῖς ὑπὸ
 ἄλλῃ φονάσθεν πῖνα, ἢ δωαμένῳ ἀντιλέγειν
 ἐπείνῃ βιαζόμενῳ, οἷ δὴ μὴ ἢ δορυφόρῳ,
 ὁ μὲν δικάσει πειθεῖς, ὁ δὲ πύραννῳ, πῖνα αἰ- 10
 πάσῃ τῷ φόβῳ; ΜΙΝ. Δῆλον ὥς ἢ δικά-
 σω, ἢ ἢ πύραννον, ἐπεὶ ἐδὲ τὸ ξίφος αὐτό.
 ὑπερβίῃ γὰρ τῷτο ὄργανον ὃν πρὸς ἢ θυμὸν,
 πῶ πρώτως πύραννόντι ἢ αἰτίαν. ΣΩΣΤ.
 Εὖ γε ὦ Μίνως, ὅπ καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ πύρα- 15
 δείγματι. ὡς δὲ τις ἀποστείλασθαι τῷ δεσπο-
 τε, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, πῖνα
 ἢ χάειν ἰσέον, ἢ πῖνα ἐνεργέτω ἀναγκαπίεον;
 ΜΙΝ. Τὸν πέμψασθα ὦ Σώσερατε. Διάκονῳ
 γὰρ ὁ κομίσας ὡς. ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὄρα, πῶς
 ἀδικῶ ποιεῖς καλῶν ἡμᾶς ὑπερέτας θῦο- 20
 μένους, ὧν ἢ Κλωθὴ πρὸς ταπεί, καὶ τέτυκας π-
 μὴ τὸν διακονησάμενους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς;
 ἢ γὰρ δὴ ἐκείνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέ-
 γειν δωαλὸν ὡς, τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης πρὸς- 25
 τελαγμῶσι. ΜΙΝ. ὦ Σώσερατε πολλὰ
 ἴδοις ἄν καὶ ἀλλὰ ἢ καὶ λόγον γινόμενα, εἰ ἀ-
 κριβῶς ἐξελάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τῷτο ἀπο-
 λαύσεις τῆς ἐπερωσίσεως. Διότι ἢ ληστὴς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σοφιστὴς τις ἐστὶ δοκεῖς. ἀπόλυτον αὐ- 30
 τὸν ὦ Ἐρμῆ, καὶ μηκέτι καλῶς ὄρα. ἢ, μὴ
 καὶ τὸν ἄλλους νεκρὸς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια δι-
 δάξῃς.

Διάλογος λβ.

Μένιππος ἡ Νεκρομαντεία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ω Χαῖρε μέλαθρον, πρὸς πυλᾶ δ' ἐστὶ
ἐμῆς.

10 ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος ἐπὶς ὅστις ὁ Κύριος
ἐμφυῖν ἄλλοι, εἰ μὴ ἐγὼ παρεβλέπω Μενί-
ππος ὅλους. τί δ' αὐτῷ βέλεται τὸ ἀγόμενον
ἀλήματι, πᾶσι καὶ λύρα καὶ λεοντῇ; πρὸς σί-
νδ' ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε δ' Μένιππε. καὶ ποῦ
15 ἡμῖν ἀφίξει; πολὺν γὰρ χρόνον ἐπίφηναι
τῇ πόλει. ΜΕΝ.

Ἦκω νεκρῶν καθύμνα, καὶ σκόττει πύλας
λιπῶν,

Ἴν' ἔλθης χρεῖς ὥκισαι θεῶν.

20 ΦΙΛ. Ηρώκλεις. ἐλελήθει Μένιππος ἡμῶν
ὑποδανῶν, καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβείωκαν
ΜΕΝΙΠ.

Οὐκ. ἄλλ' ἔτ' ἐμπνοῶν αἰδῆς μ' ἐδέξαται.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς χαλινῆς καὶ πο-
25 ροδῆς ταύτης ὑποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θρόνος νεώτερον.

ΦΙΛ. Παῦσαι μαχέειε τραγῳδῶν, καὶ λέγε
ἔτι πῶς ἀπλῶς καὶ βαρὺς ἀπὸ τῆς ἰαμβείας
τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς χάτω πορείας ἐδύνησεν

30 ἄλλως γὰρ ἐχὼ ἡδεῖά τις, ἐδὲ ἀπαράσθῃ ἡ ὁδός.
ΜΕΝ.

Ω φιλότις, χρεῖά με κατ' ἡγάρην εἰς αἰδῆς.

Ψυχῇ χρησόμενον Θεοῖς αἰὲς Τειρεσίαιο.

ΦΙΛ. Οὐτὸς; ἀλλ' ἡ παραπαίης. ἐγὼ

35 ἀν' ἔπος ἐμμίτρω. ἐρρατώδεις πρὸς ἀνδρας
φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θάυμασθης δ' ἐταῦρος.

γνώσι

Μένιππος, ἡ Νευρομαντεία. 55

νεωστὶ γὰρ Ἐυειπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγχρόνῳ,
 ἐκ οἷοι' ὅπως ἀνεπλήθην ἥν' ἐπὶ τῶν, καὶ
 αὐτόματά μοι τὰ μέγα ἐπὶ τὸ σῆμα ἔρ-
 χεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ πρὸς
 γῆς ἔχει, καὶ τί ποιεῖσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. 5
 Καὶνδὸν ἔδεν, ἀλλ' οἶα καὶ πρὸς τῷ, ἀρπάζουσιν,
 ὅτιοι κῆρ, τοκοβλυφῶσιν, ὅς οὐλοσάτωσιν. ΜΕΝ.
 Ἀθλοὶ καὶ χαροδαίμονες. ἔ γὰρ ἴσασιν, οἶα
 ἔνα γὰρ καὶ κούρω παρὰ τοῖς κῆρ, καὶ οἶα
 καὶ χερσὶν τὰ ψυφισμάτα καὶ ὅτ' πλεσίαν, 10
 αἶμα τὸν Κέρκερον, ἔδεμα μηχανὴ τῷ δια-
 φυγεῖν αὐτὸς. ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται
 π νεώτερον τοῖς κῆρ, πρὸς ἥν' ἐνθάδε;
 ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά· ἀλλ' ἔδεμα
 ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἀπαλλας, ἔδεν τὰ ὑπόρρη- 15
 ῖα ἐξαγορᾶν, μὴ καὶ πρὸς ἡμᾶς γράφεται
 γράφω ἀσέβειας, ὅτι τῷ Ραδαμάνθου.
 ΦΙΛ. Μηδαμῶς δ' Μένιππε πρὸς τῷ Δίδε,
 μὴ φθονήσης ἥν' λόγων φίλων ἀνδρεί. πρὸς γὰρ
 οἷοι' οἱ σιωπᾶν ἐρεῖς τὰτ' ὅμα, καὶ πρὸς με- 20
 μνημόν. ΜΕΝ. Χόμπετον μὲν ὅτι τάπεις τῷ
 πίταγμα, καὶ ἔ πάντῃ ἀσφδής. πάλιν ἀλλὰ
 σὺ γε ἔνεκα πολυμυθίαν. ἔδεξε δὴ τὸν πλε-
 σίαν τέτεις καὶ πολυχρημάτεις, καὶ τὸ χρυσίον
 χαλάτεις, ὥστε τὴν Δανάην φυλάττον- 25
 τας

2. ΦΙΛ. Μὴ πρὸς τερον εἴπης ὅτ' ἔδε
 τὰ δέδογμένα, πρὸς ἐκείνα διήθεις, ἃ μά-
 λισ' ἀν' ἔδεως ἀκύναιμι σε. ἥ τις αἰπὰ σοι
 πῆς χαθόδε ἐλθέτω, τίς ἢ ὁ πῆς πορείας ἡ- 30
 γμῶν. εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἴδες, ἄτε ἡκυσας παρ
 αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλοκλήρον ὄντα σε, μη-
 δὲν ἥν' ἀξίων θείας ἢ ἀκοῆς παρελπίειν.
 ΜΕΝ. Ὑπεργηλίαν καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ
 ἂν καὶ πάθοις, ὅποτε φίλῳ ἀνὴρ βιάζοιτο; 35
 καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδμ τὴν γνώμην τὴν ἐ-

56 Μένιππος ἢ Νευρομαντεία.

μῶν, καὶ ὅθεν ἀρμήθην πρὸς τὴν καλὰς αἰσιν
 ἐγὼ γὰρ ἀχρὶ μὲν ἐν παισὶν ἡ ἀκέραια ὁ
 μήρεν καὶ Ἡσίοδος πολέμους καὶ σάσεις δηγν
 μέλων, καὶ μόνον τῷ ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐ
 5 τῷ ἡδὴ τῶν θεῶν, ἐπὶ ᾧ καὶ μοιχείας αὐτῶν
 καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ π
 Τέρων ἐξελάσας, καὶ ἀδύφρων γάμους, πάντ
 ταῦτα ἡγέρων ἐπὶ καλὰ, καὶ ἐπὶ παρέργον
 ἐκινέμεν πρὸς αὐτὰ. ἐπεὶ ὅς τις ἀνδρας π
 10 λείν ἡρξάμεν, πάλιν αὖ ἐνλαύθη ἡ κλονὶς τῶν
 μων τῶν αὐτῶν τοῖς ποιηταῖς καὶ δόξαν, μήτ
 μοιχεύειν, μήτε σαπάζειν, μήτε ἀρπάζειν, οὐ
 μεγάλη ἐν καθεύδειν ἀμφιβολία, ἐκ εἰδῶς ὅτ
 χρησαίμεν ἐμαυτῷ οὔτε γὰρ τοῦ θεοῦ ἀν πο
 15 ἡσέμεν μοιχεύσαι, καὶ σαπάζειν πρὸς ἀλλήλους,
 εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τῶν ἐν ἡρώων, ὅτ
 τὸ νομοθέτης τὰ κατὰ τῶν τοῖς παρὰ τὴν
 μὴ λυσιτελεῖν καὶ γάμους αὐτῶν.
 3. Ἐπεὶ ὅς τις ἀνδρας, ἐδοξέ μοι ἐλθόντα
 20 παρὰ τοῦ καλῶν μέλους τῶν φιλοσόφων, ἐγχει
 εἶσαι τὸ ἐμαυτῶν καὶ δευθῶν αὐτῶν χρῆσθαι
 μοι, ὅττι βέλοισι, καὶ πῖνα ὁδὸν ἀπλῶν καὶ β
 βλαίαν ὑποδείξαι τὰ εἰς ταῦτα μὲν ἐπὶ φρονῶν
 πρὸς αὐτοῖς, ἐλελήθην δι' ἐμαυτῶν ἐς αὐ
 25 τὸ, φασὶν, τὸ πῦρ ἐν τῷ καπνῷ βιαζόμενον
 παρὰ γὰρ δὴ τῶν τοῖς μάλιστα εὐεισκον ἐποκο
 πῶν τὸ ἀγνοῖαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα ὥστε
 μοι τάχιστα χρυσουῦ ἀπέδειξαν ἔτοι τὸν πῶν
 ιδιωτῶν βίον ἀμείλει, ὁ μὲν οὐ τῶν παρὲν τὸ
 30 πᾶν ἡδεῖσθαι, καὶ μόνον τῶν ἐν παρὶς μέλει
 ραι. τὸ γὰρ τὸ τὸ ἀδαιμον. ὁ δὲ τις ἐμπα
 λιν, ποιεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶ
 μα καλῶς ἀναγκάζειν, ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα,
 καὶ πᾶσι δυσταρεφῶντα, καὶ λοιδορέμενον, σιω
 35 χεῖς ἐπὶ ῥα φωνῶν τὰ πάνθημα ἐκείνα τὰ
 Ἡσίοδος περὶ τῆς ἀρετῆς ἐπι, καὶ τὸν ἰδρωτῶν,
 καὶ

Μένιππος, ἡ Νεκυομαντεία. 57

καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάστασιν ἄλλα καὶ ἀ-
φρονεῖν χρημάτων παρεκάλειτο, καὶ ἀδιάφο-
ρον οἰεῖσθαι τὴν κλῆσιν αὐτοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐ-
τὸν ἀγαθὸν εἶδεν καὶ τὸν πλεόντων αὐτὸν ἀ-
ποφάνετο. πρὸς μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ
λέγειν; ὅς γε ἰδέαι, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτό-
μις, καὶ κενά, καὶ τοιούτων πῖνα ὄχλον ὀνομά-
των ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἤκουον ἐναυτίων, καὶ
τὰ πάντων δεινῶν ἀποπώτατον, ὅτι πρὸς τῶν
ἐναυπιάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα 10
κινῶμαι, καὶ πιθανὸς λόγος ἐποείζει, ὥστε
μήτε τῷ δερμὶν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι,
μήτε τῷ ψυχρὸν ἀνιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα
ἰδόντα σαφῶς, ὡς ἐκ αὐτοῦ ποιεῖ δερμὶν τι εἶη
καὶ ψυχρὸν ἐν ταῦτά γε ὁρῶν. ἀτεχνῶς οὖν 15
ἐπαχρον τοῖς νυσάζουσι τέτοις ὁμοιον, ἄρτι μὲν,
ἐπινδύων, ἄρτι δὲ, ἀνανδύων ἐμπαλιν. ἔτι
δὲ πολλῶν τούτων ἐκείνων ἀποπώτερον, καὶ γὰρ
αὐτὸς τέττις εὐεισκὸν ὀπτηρῶν, ἐναυσιώτατα
τοῖς αὐτοῦ λόγοις ἐπιηδύοντας. καὶ γοῶν 20
καὶ ἀφρονεῖν παραινούντας χρημάτων, εἰδῶν
ἀπειρὸς ἐχουρῆς αὐτῶν, καὶ πρὸς τόκων δια-
φροσύνας, καὶ ὅτι μισθῶ παιδύοντας, καὶ
πάντα ἐνεκα τέτων ὑπομύοντες. τίς ἔτι τὴν
δόξαν ἀποβήμευς. αὐτῆς ἐνεκα πάντα 25
ἐπιηδύοντας. ἡδονῆς τε αὐτὸν ἄ-
παντας καὶ ἡσυχίας, ἰδέα δὲ μόνη ταύτη
φρονησάντων. σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς
ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδουχέραντον, ἡρέμα
παρὰ μισθῶν ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν 30
καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ σωέσει διαβε-
βαιῶν ἀνόντος τέ ἐμι, καὶ τάλιαν δὲ ἐπὶ
ἀγνοῶν πείρομαι.

4. Καὶ μοι ποτε διαχρύπνεντι τέτων ἐ-
νεκα, ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθῆναι, διηλυθὲς αἰ 35
πινθῶν μάρων, τῶν Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ

58 Μένιπκος, ἡ Νεκρομαντεία.

διαδύχων. ἤκουον δ' αὐτὸν ἐπιδάϊς τε καὶ
τελεταῖς ποιν ἀνοίγειν τε τῷ ἄδυνάτις πύ-
λαι, καὶ κατὰ γυνὸν ἂν βέλων ἰσφοδῶς, καὶ
ὁπῶα αὐθις ἀναπέμπειν. αἰετον ἐν ἡγύμνῳ

5. ἔδωκε πινυτὶ τέτων διαπερξαμένον τιμὴν
κατάβασιν, ἐλθόντα πρὸς Τηρεσίαν τὸν Βοιω-
πον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτε μάντις καὶ σοφῶν
πῶς ἐστὶν ὁ αἰετὸς βίβλος, καὶ ὅν ἂν πῶς ἔλθῃ
εὐφρονῶν. καὶ δὴ ἀναπιδίψας ὡς εἶχον τὴν

10. χεῖρ, ἔτεινον ἐνθὺ βακυλῶν. ἐλθὼν δὲ
συγγίνομαί πινι τῇ Χρηδαίων σοφῶ ἀνδρείῳ
δεσποσίνῃ τῷ τέχνῳ, πολιῶ μὲν τῷ κόμῳ
χρῆμον ἢ μάλα σιμνὸν καθήκον, τὴν οὐκ
αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. διηθείς ἢ καὶ

15. θικιάδους, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτι
βύλοιο μισθῷ καθηγῆσατο αἰμοὶ τῆς δόξης.
ραλαδὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμίρην
ἐσθία καὶ εἰκοσὶν ἄμα τῇ σελῳῃ ἀρξάμενος
ἔλκε, κατὰ γυνὸν τὸν Εὐφροδίτῳ, ἔδωκε

20. πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ῥῆσιν πῶς μακρὸν
ὀπλήρων, πῶς ἔσφοδρε κατήκου. ὁσπρὶ
οἱ φαῦλοι τῇ ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, δὲ
δοχὸν πῶς καὶ ἐκ ἀσφαδῆς ἐφθέγγετο, πῶς
ἀλλ' ἐφίκει γὰρ τινὰς ὀπκιδεῖν δαίμονας.

25. γυνὴ τῷ ἐπιδάϊ. πῶς ἂν με πρὸς τὸν πρῶτον
πον ἀποπύσας, ἐπανήει πάλιν, ἐδὲνα τῇ
παντῶντων περσελέπων. καὶ στήθα μὲν ἡμῶν
ἀκρόδρυα, ποτὸν ἢ γάλα, καὶ μελίχρατον,
τὸ τῷ Χοάσπῃ ὕδωρ. ἐνὴ δὲ ὑπαίθει

30. τῆς πόας. ἐπεὶ ἢ αἰετὶς εἶχε τῆς περσε-
τήσεως φεῖ μέσας νύκτας ὅτι τὸν Τίχον
ποταμὸν ἀγαθὸν, ἐκάθηρέ τε με καὶ
μαξέ, καὶ φειγνισὶ δαδί καὶ σίλῃ, καὶ ἀλλο-
πλείστον, ἄμα καὶ τῷ ἐπιδάϊ ἐκείνῳ

35. τονθορύσας. εἴτα ὅλον με καταμαγδύσας
ἀειλθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην. ὑπὸ τῇ φωνῇ
ἡσυχίας

Μένιππος. ἡ Νεκυομαντεία. 59

λασμάτων, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον
ἀναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦτι
χορῶν. αὐτὸς μὲν ἐν μαζικὴν πν' εἰδυ-
σάην, τὰ πολλὰ εἰοικῶν τῇ Μινδικῇ· ἐμὲ δ'
ταῖσι φέρων ἐνεσκάσσε τῷ πύλῳ καὶ τῇ λε- 5
ωτῇ, καὶ προσέειπε τῇ λυρῇ, καὶ παρεκάλει·
ἦν περ ἐρηταί με τένομα, Μένιππον μὲν μὴ
λέγειν, Ἑρακλεία δ' ἢ ἡ Ὀδυσσεύς ἢ Ὀρφέω.
ΦΙΛ. Ὡς δὲ τίς τῶτο ὦ Μένιππε; καὶ γὰρ
σωτήριμ τὴν αἰτίαν ἔτε τῷ χήματι, ἔτε 10
καὶ ὀνομάτων. ΜΕΝ. Καὶ μὲν πρὸ δηλόν
με τῶτο, καὶ ἐπαυτεῶς ἀπορήσιον. ἐπεὶ γὰρ
ὅσοι πρὸς ἡμῶν ζῶντες εἰς αἶδ' αὖ κατεληλύθει,
ἠγείτο, εἴ με ἀπεικάζουσιν αὐτοῖς, ῥαδίως ἀν-
τήν τε Αἰακὲ φρεσὶν διδάσκειν, καὶ ἀχολύτως 15
παραλθεῖν, ὅτε σωθηέστερον τραγικῶς μάλα
παραπληρόμενον ὑπὸ τῷ χήματι.

5. Ἦδη δ' ἐν ὑπὸ φανερῶν ἡμέρᾳ, καὶ κα-
ταλθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν, ὅτε ἀναχωρή-
σιν γινόμεθα. παρεσκάμω δ' αὐτῷ καὶ σκά- 20
φῳ, καὶ ἱερῆᾳ, καὶ μελίχροτᾳ, καὶ ἄλλα ὅσα
πρὸς τὴν τελείην χηρίσμα. ἐμβάλω δὲ ἐν
ἅπαντα τὰ παρεσκάμασμά, ἔτω δὲ καὶ
αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν καὶ αἶ- 25
δάκρυ χέοντες.

Καὶ μέλει μὲν πν' ὑπὸ φανερῶν ἐν τῷ
ποταμῷ. εἴτα δ' ἐπεπλάσαιμεν εἰς τὸ εἶλ-
καὶ τὴν λίμνην, εἰς ἣν ὁ Εὐφροσύνης ἀφανίζει.
πραιωθέντες δ' καὶ ταύτῃ, ἀφικνέμεθα εἰς π 30
χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον. εἰς δ'
ἐκείνους, (ἠγείτο δ' ὁ Μιδραεαρζάνης) βόθρον
τε ὠρνεύμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφαζόμεν, καὶ
τὸ αἷμα ὅτε τὸν βόθρον ἐσπίομεν. ὁ δὲ
καὶ γὰρ ἐν τῷ ποταμῷ καὶ αἰομενίῳ ἔχων, ἐκ 35
τῆς ἡμετέρας τῇ φωνῇ, παρμείγνεται δ' ὡς οἶδ' ἐ-
μὲν

60 Μένιππος, ἡ Νεκρομαντεία.

ὡς ἀνακραγῶν, δαίμονας ἔ' ὁμῦ πάντας ὁπ-
 βοῶτο καὶ ποινὰς καὶ εἰσινύας, καὶ νυχίαν Ἐκά-
 τλῳ καὶ αἰπὴν Πρῶτον, παρμίσυνος ἄ-
 μα βαρβαρικῶς πνα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυ-
 5 σύλλαβα. ἐνθὺς οὖν πάντα ἐκείνα ἐπαλδίετο,
 καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τῶδε φησὶ ἀνερρήγνυτο, καὶ
 ἡ ὑλακὴ τῷ Κέρβερε προῖσεν ἡκέλει, καὶ τὸ
 πρῶτον ὑπερχάτιστος ὡς καὶ σκυθρωπὸν.

Ἐδίδυσεν δὲ ὑπ' ἐνερθεν ἀναξ ἐνέρων αἰδωνά-
 10 καλεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
 ὁ Πυειφλεγέθων, καὶ τὸ Πλάτωνος τὰ βασί-
 λεια. κατελθόντες δὲ ὁμῶς διὰ τὸ χάσμα τοῦ
 τὸν μὲν Ραδάμανθυ εὐρεῖν τεθνεῶτα μικρὰ
 δεῖν ὑπὸ τῷ δέκῃ. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησεν

15 μὴν τι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δὲ μεν κρέσσον
 τοῦ τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ
 τῷ μέλῃ. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν
 μικρὰ μὴν ἔδῃ ἐπερσάθημεν, ὡς γὰρ ἦν πλῆ-
 ρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεον. βου-

20 ματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλεος,
 δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλοι. Σωπεριμῶντος
 ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τῆς πολέμου παρῆντες θυμῷ
 δὲ οὖν ὁ βέλπς τοῦ Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεον-
 τῆν, οἰθηῖς μετὸν Ἡρακλέα εἶ) εἰς δὲ ξάλο με

25 καὶ διεπόρθμασέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβάσι δι-
 σήμαινε ἔ' ἀτρεπὸν.

6: Ἐπεὶ δὲ ἡμῶν ἐκ τῶ σκότους πρᾶξι μὲν
 Μιθερβαρζάνης, ἐπ' αὐτῷ δὲ ἐγὼ κατέσπιν' ἐχθ-
 ρὸς αὐτοῦ. ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικ-
 30 νέμεθα τῶ ἀσφοδελῶ κατὰ φύλον, ἐνθα δὲ πρὸς

ἐπέτυντο ἡμᾶς τεύιγυαι τῷ νεκρῶν αἰσχίᾳ
 κατ' ὀλίγον δὲ πρῶτον, παρεχόμεθα πρὸς
 τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον. ἐπὶ γὰρ καὶ δὲ ὁ μὲν
 ἐπὶ δρόμῳ πρὸς τὸν ἡλῶ κατέμεινεν. παρῆν

35 καὶ δὲ αὐτὸς ποινὰ καὶ ἀλάστορες, καὶ εἰσινύας
 τέραςθεν δὲ πρῶτον τοὺς πολλοὺς πινὰς ἐφοδῆς ὡς

λύση

λυσιμαχεῖ δειδυμένοι. ἐλέγοντο δ' ἔθ' μοιχοὶ
 καὶ πορνόοιοι, καὶ τρυφῶναι, καὶ κόλακες, καὶ Συκο-
 φάντ', καὶ τοιῦτο· ὁμιλῶν δ' ἦν πάντα κυκλῶντων
 ἐν τῷ βίῳ, ῥαεὶς δ' οἵ τε πλείστοι καὶ τοκολύφαι
 περὶ ἡμῶν, ὡχερί, καὶ περιγαστροί, καὶ ποδαίρει· 5
 κλοιδὸν ἐκαστοῦ αὐτῶν καὶ κέραια διὰ λαλῶν ὅτι
 κλέβουσιν. ἰφροῦντες γὰρ ἡμεῖς, ἐωρωνόμα· τὸ
 κτηνὸν μῦθος, καὶ ἡ κύνος μῦθος· ἀπολογισμῶν κα-
 τηγόρεον δ' αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ παρὰ δόξοι ῥή-
 τωρες. ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι πρὸς Διός; μή γάρ 10
 ἐκνήσθης καὶ τὸτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. Οἶδά περ
 ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸ ἥλιον ἀποτρυφῶντας σκιάς
 ἀπὸ τῶν σωματίων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲ οὐκ.
 ΜΕΝ. Αὐταὶ τοίνυν ἐπιδρῶν ἀποθάνουσιν,
 καὶ ἡγορεῖσιν τὸ καὶ ἡμαρτυρεῖσιν καὶ διελέγχεσιν 15
 ἐπεπεργαμύνα ἡμῖν παρὰ τὸ βίον. καὶ σφόδρα
 τινὲς αὐτῶν ἀξιοῖντο δοκῶσιν, ἅτε αἰετῶν
 καὶ μὴ δέ ποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωματίων. ὁ
 δ' ἐν Μίνωις ἐπιμαδῶς ἐξελάζων ἀπέπεμπεν
 ἕκαστον ἐς τὸ τὸ ἀσέβων ῥῶρον, δίκῃ ὑφ' ἑξόντα 20
 καὶ ἀξίαν τῶν τελολημμένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων
 ἡσίοτο τὸ ὅτι πλείους τὸ καὶ ἀρχαῖς τελευτωμέ-
 νων, καὶ μονονυχῶν καὶ περὶ σκωμῶν καὶ περὶ μύλων.
 τίς δ' ὀλιγοῦ χρόνιον ἀλαζωνεῖαν αὐτῶν, καὶ τὸ
 ἐπεροφίαν μυσαπτόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμμένῃσι, 25
 θνήσκουσιν τὸ ὅτι αὐτοὶ, καὶ θνήσκουσιν ἀγαθῶν τετυ-
 χηκότες οἱ δ' ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα
 πάντα, πλείους λέγω καὶ ἡνῆ, καὶ τῶν αἰσθητῶν
 καὶ κατὰ τὸν δόκοντες, παρὰ τὴν κατὰ τὸν πῦρ
 πῦρ ἀναπνεύμαζόμενοι τὸ παρ' ἡμῖν ἐνδαι- 30
 μονίαν, ὥστε ἔχωμε ταύθ' ὁρῶν, ὑπερέχουσιν.
 καὶ εἰ πῦρ γινώσκουσιν αὐτῶν, περὶ αὐτῶν ἀνὴρ καὶ
 πῦρ ὑπερέχουσιν αὐτῶν, οἷον παρὰ τὸ βίον, καὶ
 ἡσίοτον ἐρῶσιν τὸ τὸ πῦρ πολλοὶ μὲν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν
 κατὰ τὸν πῦρ παρὰ τὴν κατὰ τὸν πῦρ, τὸ παρὰ τὸν πῦρ 35
 πῦρ, ὁ δὲ μῦθος τε καὶ ἀποκλήρομαι πρὸς τὸ
 οἰκετῆρ.

62 Μένιππος, ἡ Νεκρομαντεία.

οἰκιστῆς. ὁ δ' ἔμοχθη δ' ἄν ποτε ἀνασίστας αὐτοῖς
 πορευεῖς πρὸς, ἢ πάλιν πρὸς ἢ διαποικιλῶ, ἐν
 δαίμονας φέρο καὶ μακαρεῖς ἀποφαίνον τοὺς περὶ
 σφόνδας, ὅν τὸ σπῆθος ἢ τὴν δ' ἑξία ἀπολείπει
 5 δόλη καὶ ἀφελῶν. ἐκείνοι μὲν ἐν ἡνιωτοῖς ἐκείνοις
 7. Τῷ δ' Μένωϊ μία πρὸς καὶ πρὸς χάρι
 ἐδιδόθη δίκη. τὸν γὰρ τοι Σικελιώτῳ Δι
 νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνθρώπων ὑπὸ τε Δίῳ καὶ
 10 πηγευθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοῆς καταμαρτυρη
 θέντα, παρελθὼν Ἀεΐσιππος ὁ Κύριωαῖος (οἱ
 γὰρ δ' αὐτὸν ἐν πμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον
 τοῖς χρόνῳ) μακρὴ δὲ τῇ χιμαίρᾳ περὶ
 15 δεθέντα, παρέλυσεν τῆς καταδίκης, λέγων
 πολλοῖς αὐτὸν ἦν πτωχὸς ἀμύμων πρὸς ἀρ
 20 γύειον γλυκὺ δαίμον. ἀποστάντες δ' ὁμοῦ
 δικασθεῖς πρὸς τὸ κολασθῆαι ἀρεκνέμεθα
 ἐνθα δὴ ὃ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεγεῖν ἡ ἀκῆσι
 25 καὶ ἰδεῖν. μασίγων τε γὰρ ὁμῶς φόρος ἡκίσει
 καὶ οἰμωγὴ ἦν ἐπὶ τῷ πρὸς ὀφθαλμῶν, κα
 30 στέβου, καὶ κύφωνες, καὶ προχοῖ, καὶ ἡ χιμαίρα
 ἀσπασθεῖς, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάδα πρὸς, ἐκὸς
 ζοῖο τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σκ
 35 τράπαι, πένητες, πλέστοι, πτωχοὶ; καὶ μετ'
 μετὰ πάντες τῶν τετολμημένων. οἷος δ' αὐτῶν
 40 καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτῶν ἰδόντες ὅποσον ἦν ἦν ἔναγ
 χος τελευτῆς τῶν. οἱ δ' ἐνεκαλύψοντο καὶ
 45 ἀπὸς ῥέοντο. ἐξ ἧς καὶ πρὸς ἐλέποιεν, μάλα δὲ
 λοπεπὶς πρὸς καὶ κολακῆς. καὶ ταῦτα
 50 βίον; τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμίβητια ἦν πρὸς
 καὶ ἐδίδου, καὶ διὰ πρὸς ἀνθρώπων πάλιν ἐκ
 55 λαχόντο.
 18. Καὶ μὲν καὶ καὶ οἱ δὲ τὰ μυθολογ
 τὰς ἱερίων, καὶ τὸν Σείουρον, καὶ τὸν Φρύγ
 25 Τελίφου, καὶ πρὸς ἑχόντα, καὶ τὸν γυμνὸν Τε
 λφόν. Ἡρόκλητος δ' οὗτος, ἐκείνῳ γὰρ πρὸς ἐπὶ
 30

ζων ἀγρῶ. διελθόντες δὲ καὶ τέτρες, ἐς τὸ πει-
 ριον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερῆσιον· ἀεισκομένη δὲ
 αὐτόθι τὸν ἡμιθέες † καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν
 ἄμρον ὁμιλον ἥν' νεκρῶν καὶ ἔθνη καὶ φύλα δι-
 αβρωμένους. τὸν μὲν παλαιὸς πναι καὶ εὐρωσιδῶν 5
 τας, καὶ ὡς φησιν Ὀμηρεῖ, ἀμυμνῆς. τὸν δὲ
 νεαλῆς καὶ σωπτεσικότας, καὶ μάλιστα τὸν Αἰ-
 γυπτιῶν αὐτὸν, διὰ τὸ πολυαρκὺς τῆς παι-
 χείας. τὸ μὲν τοι διαγινώσκην ἔχουσαν, ἢ πύ-
 χυ πὺ λῶ ῥάδιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλή- 10
 τοις γινόντο ὁμοιοι, ἥν' ὁσέων γυμνωμένων,
 πλὴν μόρις καὶ διὰ πολλῆ ἀναθέρωσιν αὐ-
 τοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκιντο δὲ ἐπ' ἀλλήλοις ἀ-
 μαυροὶ καὶ ἄσπιοι, καὶ ἐδὲν ἐπ' ἥν' παρ' ἡ-
 μῖν καμῶν φυλάττοντες. ὥς πολλῶν ἐν ταύτῃ 15
 σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, καὶ φοβε-
 ρόν τι καὶ δάκρυον δειδρκότων, καὶ γυμνῆς
 τοὺς ὀδόντας περφαίνοντων, ἢ πόρην περὶ ἐ-
 μαυτὸν, ὃ πνι διακείναιμι τὸν Θεοσίτῳ ὑπὸ
 τῆς καλῆς Νιρέας, ἢ τὸν μεταίτιον Ἰερον ἀπὸ 20
 τῆς Φαίδων βασιλείας, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγην
 ἔχον ὑπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος. ἐδὲν γὰρ ἐπ' ἥν'
 παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμμεν,
 ἀλλ' ὁμοια τὰ ὅσα λῶ, ἄδηναι καὶ ἀνεπί-
 γρηφα, καὶ ὅσα ἐδὲνδς ἐπ' διακείνεται δι- 25
 νάμενα.

9. Τοιγάρτοι ἐκείνα ὁρῶντι, ἔδδει μοι
 δὲ τῶν ἀνθρώπων βίῃ πομπῇ πνι μακρᾷ
 περσοικίναί, χορηγοῖν δὲ καὶ διαλάττειν ἔχουσα
 ἢ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπά- 30
 ταῖς χήματα περσάπτουσα. τὸν μὲν γὰρ λαβῶ-
 σα ἢ τύχη, βασιλικῶς διεσκόασε πάρεχον δὲ
 ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδύουσα, καὶ τῷ κε-
 φαλῷ σέφασα. τὸν δὲ διαδήματι. τὸν δὲ οἰκίαν
 χήμα περσέθηκα, τὸν δὲ πναι, καλὸν δὲ ὀκνῶ 35
 μνησθῆναι, τὸν δὲ ἄμορφο καὶ γλοῖον περσέθη-
 ασι.

64 Μένιππος, ἢ Νεκυομαντεία.

ασε. πανθοδαπὴν γ' οἶμαι δεῖν γινέσθαι τῇ
 δέαν. πολλάκις δ' διὰ μέσης τῆς πομπῆς με-
 τέβητε τὰ ἐνίων χήματα, ἐκ ἑῶσα ἐς τὸ τέ-
 λθ' διαπομπεύσαι, ὡς ἐτάχθη, ἀλλὰ με-
 5 τιμυφίσασα, τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν
 οἰκίαν, καὶ αὐχμαλώτε σκιδὴν ἀνδραβείν, τὸν
 δὲ Μαιάνδειον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομ-
 πείοντα, τὴν Πολυκράτες τυραννίδα μελε-
 νουσε, καὶ μέχρι μὲν πνθ' εἶασε χρεῖας τῶν
 10 χήμασι. ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς πε-
 ρέλθῃ, τὴν καὶ ταῖς ἑκαστῇ ἀποδύς τὴν σκιδ-
 ῶν, καὶ ἀποδυσάμενθ' τὸ χῆμα μὲν τὸ σώμα-
 15 θ', ὥσπερ ἡμεῖς περὶ τῆς, γίγνετο, μηδὲν
 πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ἔτι ἀγνωμοσύνη
 ἐπειδὴν ἀπαίλῃ τὸν κόσμον ὅππασα ἢ πύ-
 ρον αἰχλὸν αἰετὸς, καὶ ἀναγκάσειν, ὥσπερ οἰκίαν
 πνῶν στεροχόμοιοι, καὶ ἐχ' αὖτε πρὸς ὀλίγον
 20 χρεῖαν τοῦ ἀποδιδόντες. οἶμαι δ' καὶ ἐπὶ τῇ
 σκιδῇ πολλάκις ἐωρακέναι τὸν τραγικὸν
 25 ποικίλ' αὖτε τῶν πρὸς τὰς χρεῖας τῆς δ' ἑκά-
 στου, ἄρτι μὲν Κρόνου, ἐνίοτε δ' Πειδάμεν
 γνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας. καὶ ὁ αὐτὸς,
 πύρρον μὲν ἐμπερὶ μάλ' αὖτε στυγρῶς, τὸ
 30 Κέκροσθ' ἢ Ἐρεχθίδας χῆμα μὴ μισθώμενθ'
 25 μὲν ὀλίγον οἰκίαν πρὸς τὴν ποιη-
 κελευσμένη. ἥδη δ' ἔπειτα πέρας ἔχονθ' αὖτε δ' ἑκά-
 35 μαθ', ἀποδυσάμενθ' ἑκαστῇ αὐτῶν τὴν
 χρεῖαν περὶ ἐκείνῳ ἐδίηκε, καὶ τὸ πρὸς τὴν
 ἀποθέμενθ', καὶ καλὰ αὖτε ἀπὸ τῶν ἐμβάτων
 30 πένης καὶ ταπεινὸς περὶ ἔρχετο, ἐκ ἑτ' Ἀγα-
 μέμνων ὁ Ἀβείας, καὶ δ' Κρόνον ὁ Μενόικλος
 ὁ δὲ Πῶλθ' Ἰασηκλῆς Ῥωμίδας ὀνομαζόμε-
 νθ'. ἢ Σάπυρθ' ὁ Θεογείτωνθ' Μαργαρί-
 35 τας, τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων περὶ γυμ-
 νάσθαι, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

10. Φ.Ι.Α. Ἐγὼ μοι δ' Μένιππε, οἱ τὸν
 πολυτελεῖς

Μένιππος, ἢ Νευρομαντεία. 65

πολυελεῖς τέτυες καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑ-
 πὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμμα-
 τα, καὶ ἐν πρῶτοι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδι-
 ωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ Ληρεῖς ὧς ἔτ' ἔτ'. εἰ γὰρ
 θεάσω τὸ Μαυρωλὸν αὐτὸν, λέγω ὅτι καὶ Κάρτα, 5
 ἐκ τῆς τάφου περὶ δόνητον, εὖ οἶδα, ὅτι ἐκ αὐ-
 τῶν γαλῶν, ἔκω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν πα-
 ρέδω πε, λαμβάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν
 νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, τοσούτον ἀπολαύων τῆς μνή-
 με, παρ' ὅσον ἐβάρυνε τὴν πικρὰν ἀχθῆν. 10
 ἐπειδὴ γὰρ ὧς ἔταίρε ὁ Αἰακὸς
 ἀπομεθήσῃ ἐκείνῳ τὸν τόπον, δίδωσι ὅτι τὸ μέγ-
 αλον ἐπὶ πλέον ποδοῖ, ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατα-
 σκεῖν, πρὸς τὸ μέγαν Σωκράτην. πολλῶν δὲ
 οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ θεάσω τὸ παρ' ἡ- 15
 ν βασιλέας καὶ πατέρας, πτωχόνας παρ'
 αὐτοῖς, καὶ ἡτοί τετραπολῆτας ὑπὸ ἀπορίας,
 τὰ πρῶτα διδασκόντας γραμματεία, καὶ ὑπὸ
 τῇ τύχῃ ὑβρίζοντες, καὶ κατὰ κόρηνας παιομέ-
 νους, ὥστε τὸν ἀνδραπόδων τὰ ἀπὸ μότατα Φί- 20
 σπον γυνὴ καὶ Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμεν ἔ-
 κειν ἐμαυτῆς δυνατὸς ἦν. εἰδείχθη δέ μοι
 γυνιδίῳ πνί, μετ' ἑκείνῳ τὰ σοφῶς τὸ
 ποδηλάτων πολλὰς ὅτι καὶ ἄλλας ὡς εἶδεν ἐν
 τειόδοις μελαίτηντας. Ἐέρξας λέγω, καὶ Δα- 25
 κίς, καὶ Πολυκράτης.
 ΠΙ. ΦΙΛ. Ἀποπαθὴν γὰρ τὰ πρὸς τὴν βασι-
 λειαν, καὶ μακρὰ εἶναι ἄπιστα. τίς ὁ Σωκράτης
 περὶ, καὶ Διογένης, καὶ εἰ τις ἄλλος τὸ σοφῶν;
 ΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ ἐκείνους ἐξέριξε δι- 30
 γνων ἀπαντας. συνέσι δὲ αὐτῶν Πλάτωνος
 Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ καὶ εἰ τις ἄλλος ἀλλο-
 τέρους. ἐπὶ μὲν τοῖς ἐπεφύσθη αὐτῶν καὶ διωδή-
 ον τὸ φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλπ-
 ῳ Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδανὰ πάλῳ τῷ 35
 καυεῖ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ὅμοις πρὸς τῶν
 πολυτελεῶν.

πολυτελών. αἰέτων ἢ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμειβόμενων, γὰρ καὶ πέπευ, καὶ τὰ πολλὰ ὕππῳ καὶ κοίμῳ, ἃ δὲ μάλα τραχεῖα καὶ ἀπὸ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὀπιθεύοντες ὥστε ἀνιάδαι τοὺς ἀνδρας καὶ διασκέπειν μετοικεῖν, ἢ φέροντας ἢ Διοχρίμν.

12 ΦΙΛ. Ταυτὴ μὲν ἰκανῶς. τί
ψήφισμα ἔστι, ὅτε ἐν ἀρχῇ ἐλεγε καὶ
10 οὐαί καὶ τῶν πλεσιόνων; ΜΕΝ. Εὖ γε
πέμνησας. εἰ γὰρ οἱ δὲ ὅπως οὐκ ἔτετε λέγει
ἀποθνήσκουσιν, καὶ πολλοὶ ἀπεπληνῆθην τῶν
γε. διαβίβοντες γὰρ καὶ παρ' αὐτοῖς, καὶ
θεσαν οἱ περιάνειες ἐκκλησίαν οὐκ ἔτι τῶν κα
15 συμφορέων. ἰδὼν γὰρ πολλὰς σωθῆσθαι
καὶ ἀμύξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς ἐνθάδε εἰς
αὐτοὺς ὡς τῶν ἐκκλησιαστικῶν. διὰ τὴν μὲν
καὶ ἄλλα, τελευτᾶν ἢ τὸ οὐκ ἔτι τῶν πλεον
ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δει
20 βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδίκ
τέλει ἀνασταίς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγ
Ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

25 **Ε**πειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλὴ-
 30 δρωσι παρὰ τὸν βίον, ἀρπάζοντες
 βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πεν-
 καταφρονοῦντες, δίδου) τῇ βελῇ καὶ
 35 ὀνίμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σῶμα
 αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν
 λων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμθεῖ-
 ἄνω εἰς τὸν βίον, καταλύεσθαι εἰς τοὺς ὅ-
 40 ἄλεις ἂν ἐν τῷ ταύτῳ διαγάζωσιν
 45 δας ἐτῶν πέντε καὶ ἑκατον, ὅνοι δὲ ὄν-
 50 γνόμοι, καὶ ἀχθοφρονοῦντες, καὶ ὑπὸ

पर्याप्त

Μένιππος, ἢ Νεκυμανθεία. 67

τενῆτων ἐλαυδόμυροι. τοῦτε ὕθει ἢ λοιπὸν
 ἔξῃναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν χροῖαν
 Κρανίων Σκελεπίωνος, Νεκυσίδος, φυλῆς Ἀλι-
 βαρπιάδου. τέτε ἀναγνωσθέντι τῇ φησί-
 ματι, ἐπεφύκει μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχέρηδον. 5
 ἦσε ἢ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βει-
 μῶν, καὶ ὑλάκκησεν ὁ Κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐν-
 τελεῇ γίγνεται, καὶ κύεα, τὰ ἀνεγνωσ-
 μόνα.

13. Ταῦτα μὲν Μ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλη- 10
 σίᾳ. ἐγὼ ἢ ἔφρ ἀφίγμῳ ἐνεκα, τῷ Τειρε-
 σίᾳ προσελθὼν ἐκέλευον αὐτὸν τὰ πάντα δι-
 ηγησάμενος εἰπεῖν πρὸς με, πῶς πῶς ἡ-
 γήτο τὸν αἰετον βίον. ὁ ἢ μελάσας, ἔσι δὲ
 τυφλὸν π μερόνπον καὶ ὠχρόν, καὶ λεπτό- 15
 ρωνον, ὃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά
 σε τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐχρήετο,
 ἢ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ ἢ
 δέμεις λέγειν πρὸς σε, ἀπείρη, γὰρ ἀπὸ τῆς
 Ραδαμάνθυ. μηδαμῶς, ἔφην, ὃ παλαιοῖον, 20
 ἀλλ' εἶπε, καὶ μὴ σφιδῆς με σὺ τυφλότε-
 ρον σφιδόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ ἢ, δὴ με ἀπα-
 γαγών, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡ-
 ρίμα προσκύψας πρὸς τὸ ἔς φησὶν, ὁ τῶν ἐ-
 διωτῶν αἰετός βίος καὶ σωφρονέσερος, ὡς 25
 τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τῷ μετεωρολογεῖν,
 καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ὀπσκοπεῖν, καὶ κατα-
 κήσας τῶν σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ
 τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος τῷτό μόνον ἐξ-
 ἀπαυθίσθη δαίμων, ὅπως τὸ παρὸν εὖ δέμε- 30
 ρος, παρεδράμης γλῶν τὰ πολλὰ, καὶ σφί-
 μηδὲν ἐσπεδακώς.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφο-
 διχὸν λήμψα. ἐγὼ ἢ, καὶ γὰρ ἡδὴ ὀφείην,
 ἔφη δὴ ὃ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμεί- 35
 λωμεν, καὶ ἐκ ἀπλημ αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ ἢ
 πρὸς.

68 Χάρων, ἡ Ἐπισκοπὲς.

πρὸς ταῦτα, δάρρει φησὶν ὁ Μένιππε, τὴν
 χεῖρα γὰρ σοι καὶ ἀπελγμονα ὑποδείξω
 Τροπὸν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς πη-
 λείον τῆς ἀμφοτέρωθεν δείξας τῇ χειρὶ π-
 5 ρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλη-
 θείας ἐσρέον φῶς, ἐκείνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν
 Τροφῶνις, ἡ κεῖθεν κατέρχοντο οἱ ὑπὸ Βου-
 πίας. ταύτῃ οὐκ ἄνιθι, καὶ ἐνθὺς ἔστη
 τῆς Ἑλλάδος. ἡ δὲ τοῖς εἰρηνοῦσι ἐ-
 10 καὶ τὸν Μάγον ἀπασάμηντο, χθρὸς πῶς μά-
 δια τῆς σομίας ἀνερπύσας, ἐκ οἷοι, ὅπως
 Λεβαδεία γίγνομαι.

15

Διάλογος λγ'.

Χάρων, ἡ Ἐπισκοπὲς.

20 ἙΡΜΗΣ. ΤΙ' γὰρ ὦ Χάρων; ἡ
 τὸ πορθμεῖον ὑπολιπ-
 δεῦρο ἀνελήλυθα ἐς τὴν παρῶν ἡμέραν,
 πάντῃ εἰωθὸς ὁπλῶν ἐλάττειν τοῖς ἀνὰ πρῶτον
 25 σι; ΧΑΡ. Ἐπεθύμισα ὦ Ἑρμῆ, εἰδὲν ὅπου
 ὅτι τὰ ἐν τῇ βίῳ, καὶ ἀπελγμονα οἱ ἀνθρώ-
 ποι ἐν αὐτῇ ἢ πίνων σερμέντοι, πάντες
 μάλιστά κεκόντες παρ' ἡμᾶς. εἰδὲς γὰρ
 30 τῇ ἀδα κρυπὴ διέπλυνεν. αἰτησάμηντο
 ὡς τῆς ἀδα, καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θεός
 ἐκείνῃ νεανίσκῳ, μίαν ἡμέραν λειπόν-
 τῃ ἐλάττειν, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. καὶ μοι δὴ
 35 ἐς δέον ἐντετυγχέναι σοι. ξεναγήσεις
 εἰς οἷοι ὅπου με ξυμφορῶν, καὶ δείξεις
 σα, ὡς ἀνείδως ἀπαύλα. ἙΡΜ. Οὐ
 λή μοι ὦ πορθμεῖ. ἀπέρχομαι γὰρ πρὸς
 κονησάμηντο

ἡσυχία· τῷ αὖτις Διὶ τῷ ἀνδραποικῶν. ὁ
 δὲ θυμὸς τέθεικα, καὶ δέδια μὴ βροδυνάναίᾳ
 ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ (ἔ), παραδὲς τῷ
 ὄφθ· ἡ ὅθρ τὸν Ἡφαιστον πρῶτον ἐποίησε,
 καὶ μετὰ ταῦτα τῷ ποδὸς ἀπὸ τῆς δεξι- 5
 ῆς βηλῆς, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχοι-
 καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν. ΧΑΡ. Πειρόφει ἔν-
 ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦ-
 ἑταῖρ· καὶ ξύμπλες καὶ (σωδία)λο- 10
 ῶν; καὶ μὴ κἀγὼς εἶχεν, ὃ παῖ
 ἰάας, ἐκείνων γουὶ σε μεμνήσθαι, ὅτι μὴδὲ
 ποτὶ σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἡ πρὸς κω-
 ῖν εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ
 πατρὶ· ἐκταθεῖς, ὥμεις ἔτω καρτε- 15
 ῖς ἔχων. ἡ, εἴ πιναι ὄμνον νεκρὸν εὐροῖς,
 εἴπω παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ
 πρεσβύτης ὢν τὴν δικωπὴν ἔλκων, ἐ-
 ἴπω μόν· ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὶ, ὃ φίλ-
 ῶτον Ἑρμῆδιον, μὴ καταλίπῃς με, πε- 20
 ριγῆσαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἀπανία, ὡς
 καὶ ἰδὼν ἐπανεῖλθοιμι. ὡς μὴ με σὺ
 ῖς, ἔδεν τῶν τυφλῶν διοίσω. καὶ δὲ-
 γὰρ ἐκείνοι σφάλλον· αἰδοῖσθαι νοῖς
 τῷ σκότῳ, ἔτω δὴ καὶ σοὶ πάλιν 25
 ἐλευσθήτω πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δὲς ὃ
 ἄλλω· ἐμοὶ ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χά-
 ριν. ΕΡΜΗΣ. Τουτὶ τὸ πρῶτον πλη-
 ῶν αἶπον καταστήσεται μοι. ὁρῶ γουὶ ἡ-
 τὸν μισθὸν τῆς πειρηγήσεως οὐκ ἀκόν- 30
 ῶν πανάπασις ἡμῶν ἐσόμενον· ὑπερ-
 ῖον δὲ ὅμως. τί γὰρ εἴην καὶ πᾶν
 ὅποτε φίλ· τις ὢν βιάζοιτο; πάν-
 μὲν οὖν σε ἰδεῖν καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς
 ἡγανόν· ὅστις ὃ πορθεῖται. πολλῶν γὰρ εἴην 35
 ἡ διατελεῖν ἡρόοιο. εἴτα ἐμὲ μὲν ἀπο-
 ῖν ἡγεῖσθαι δέήσει, καὶ δὲ πρὸς ἀποδέρντα
 ὑπὸ

70 Χάρων, ἢ Ἐπισκοποὺντες.

ὑπὸ τοῦ Διὸς· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν καλύσει ἐνερ-
γεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν τοῦ Πλά-
τωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκρωθῶντων
πολλῶ χρόνῳ. καὶ ὁ πελώνης Αἰακὸς ἀ-
5 γανακτήσει, μὴδὲ ὁ Βορρὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ
τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδῆς, τῆς δὲ
δὴ σκεπτέον.

2. ΧΑΡ. Ἄυτος δὲ Ἑρμῆς ἐπὶ νῆα
βέλπετον. ἐγὼ δὲ ἐδὲν οἶδα τὴν ὑπὲρ γῆς
10 ἔξελθόντων. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον δὲ Χάρων
ὑψιλήθοντων ἡμῖν ἔδει χρεῖς, ὡς ἀπὸ ἐκεί-
νης πάντῃ ἰδῆς. σοὶ δὲ εἰ μὴ ἐς τὸν ἔργον
ἀνελθεῖν δυνάμεν, ἐκ αὐτῶν ἐκείνων· ἐ-
πεισώμεθα γὰρ ἀνελθεῖν ἀπαντα καθέως. ἐ-
15 πεί δὲ ἐξέμεις οἰδῶλοισι ἀπὸ ξυώντα ὁπεί-
λῃσιν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὡς ἡμῖν ὑ-
ψηλὸν πῶρ· περικοπῶν. ΧΑΡ. Οἶδα
δὲ Ἑρμῆς ἄσπερ εἴθε λαλῶν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς
ἐπὶ δὲ πλέω μιν; ὅπου ταν γὰρ τὸ πνεῦμα κα-
20 ταίρις, πλαγία τῇ ὁθόνη ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῆ-
μα ὑψηλὸν ἀρῇ, τότε ὑμῖς μὴ ὑπὸ ἀγνοίας
καλῶτε τὴν ὁθόνην εἶλαι, ἢ ἐνδυνάμει ὀλί-
γον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τὰ πνέματα.
ἐγὼ δὲ, τὴν ἡσυχίαν ἀγειν παρεκκαλῶμαι
25 ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ οἰδέναί τε βελτίω. καὶ
ταῦτα δὴ καὶ σὺ πρὸς τῆς, ὅπου καλῶς ἔχει
νομίζεις, κυβερνήτης νῆος γὰρ ὢν. ἐγὼ δὲ ὡς
πρὸς ὁπείλῃς νόμῳ, σὺ πᾶσι καθέδῃμαι, πάντῃ
πειθόμενός τε καλῶνός τε σοι. ΕΡΜ. Ὅρθω
30 λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, καὶ ἔ-
ρήσω τὴν ἰσχυρὴν σκοπῶν. ἀρ' οὐκ ὁ Κεύκλος
σὺ ἐπὶ τῇ δὲ, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος,
ἀμφοῖν ὁ Ὀλύμπῳ ὁκνησὶς; καὶ τοὶ ἐφ' αὐ-
λὸν πᾶνεμνήσθω ἐς τὸν Ὀλύμπον ἀπιδόν.
35 συλαμεῖν δὲ π καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σὲ δὲ. ΧΑΡ.
πρὸς τῆς. ὑπεργῆσαι γὰρ ὅσα δυνάμει.

3. ΕΡΜ.

3. ἘΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τὸν
 Λωΐας ἕας, δύο καὶ αὐτὸν ὄντας, ἐπὶ παῖ-
 ας ἐβελήσασαί ποτε τῷ Ὄσαν ἐκ βάθρων ἀ-
 παύσαντας, ὁπθῆναι τῷ Ὀλύμπῳ. εἴτα
 Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανῶς ταύτῃ κλίμα- 5
 ξεν οἰομένους καὶ πρόσβασιν πρὸς τὸν ἕ-
 ρον. ἐκείνῳ μὲν οὐκ τὸ μετρηκίον, ἀταδά-
 γαρ ἦσιν, δίκας ἐπὶ αὐτῷ. νῶϊ, ἔχον
 κακῶς ἢ δειῶν ταῦτα βελδ' οὐκ, τί ἔ-
 οἰκοδομῆμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὁπ- 10
 λινδῶντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχομεν
 ὑψηλοτέρως ἀκρεβέστεραν τὴν σκοπὴν;
 ΑΡ. Καὶ ἴσως σέμεθα ὦ Ἑρμῆ, ὄντες
 θεοὶ, ἀρχόμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσαν;
 ΕΡΜ. Διὰ τίδ' ἐκ αὐτῶν Χάρων; ἢ ἀξιοῖς 15
 αἰετνεστέρας ἢ τοῖν βρεφυλλίοισιν ἐκεί-
 νῃ; καὶ ταῦτα, δεῦς ὑπάρχοντες; ΧΑΡ.
 ἀλλὰ τὸ πρῶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν
 μεγαθυρίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως.
 ὁμοῦ γάρ ἐστι ὦ Χάρων, καὶ ἡκιστα ποιητῆρος. 20
 ἢ ἡννάδας Ὅμηρος ὑπὸ δυοῖν σίχοισιν αὐ-
 τῷ ἡμῖν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν ἕρανόν, ἔτα-
 ῖως σωτηθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἰ σοι
 αὐτὰ τερόσια ἔστι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δι- 25
 ῶν εἶδ' ὅτι, ὅς τὸν πόλον αὐτὸν εἰς ὧν φέ-
 ἀνέχων ἡμᾶς ἀπάντας. ἀκύνεις ἢ ἴσως καὶ
 ἡμῶς ἀδελφεῖ πέει, τῷ Ἡρακλεῖ, ὡς δια-
 τοιό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ
 ἀπαύσσει πρὸς ὀλίγον τῷ ἄλγεος, ὑποθεὶς ἐ-
 πὶ τὸν φορτίον; ΧΑΡ. Ἀκύνω καὶ ταῦτα. εἰ 30
 ἀληθὴ ὅστις, σὺ αὖν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ
 εἴτε. ΕΡΜ. Ἀληθὲς αἶσα ὦ Χάρων. ἢ
 ὅς ἐνεκα σφοδρῶς ἀνδρες ἐφάδιδοντο αὐτῷ;
 ἀναμοχλῶμεν τὴν Ὄσαν πρῶτον, ὅ-
 περ ἡμῖν ὑψηλῶς τὸ ἔπ' ἐστίν, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων 35
 Ὅμηρος.

Ἀυλὰς

72 Χάρων, ἡ Ἐπισκοπένιες.

- Ἄυτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰροσίφυλλον.
 Ὀρεῖς, ὅπως ῥαδίως ἄμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασώμεθα; φέρε οὖν ἀναβάς ἰδὼ, ἡ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἡ ἐποικοδομεῖν ἐπ' δεήσει. παπαλάτω ἐπ' ἐσμέν ἐν τῇ ὑπώλει τῶ ἔργῳ. ἔμιν γὰρ ἦν ἑών, μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φανέ. ἀπὸ δ' τῆς ἐσπέρης, ἔπλεον Ἰτθίαιας Σικελίας ἀπὸ δ' ἦν ἀρκυίων, τὰ ἐπὶ τὰς τῆς Ἰσρε μόναι. κακείθεν ἡ Κρήτη ἔπῃνυ σὺ φῶς. μελακινήτεια ἡμῖν ὦ πορθμεύ, καὶ ἡ Οὔτη ὡς ἔοικεν. εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσι ΧΑΡ. Οὕτω πριῶν, ὅρα μόνον μὴ λεστέρεον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομνησκόντες πῶς τῶ πθανῶ. εἶτα συγκαταρρίφθεν ἡ αὐτῶ, πικρῆς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς πορθώμεν, ξυμβιβέντες ἦν κερνίων. ΕΡΜ. Θάρρει, ἀσφαδῶς γὰρ ἔξει ἄπαντα. μελαπθῶ τῶ Οὔτῳ, ἐπικυλινδρίσω καὶ ὁ Παρνασσὸς ἰδὲ ἐπ' ἀνέμῳ αὐθις, εὖ ἔχει, πάντα ὁρῶ. ὁ νάβαινε ἦδη καὶ σὺ. ΧΑΡ. Ὀρεῖξον ὦ Ἐρμῆ μὴ τῶ χεῖρε. ἔγ' ὅτι μακρὴν με ταύτῃ τῶ μηχανῶν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἴ καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις ὦ Χάρων ἄπαντα, ἐκ ἔνι ἄμφω, καὶ ἀσφαδῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶ. ἄλλ' ἔχε με τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδε μὴ καὶ τῶ ὀλίγηρ ἄλλῃ. εὖ γε ἀνελήλυθας καὶ σὺ. καὶ ἐπείθερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσὸς ὄει, μέαν κατέρθε ἀκρον ἐπλασόμενοι, καθεζόμεθα σὺ δέ μοι ἦδη ἐν κύκλῳ περικλέπων ἐπισκόπων ἄπαντα.
 4. ΧΑΡ. Ὀρεῖ γὰρ πολλῶ καὶ λίμνῳ πνὰ μεγάλῳ περὶ ῥέου, καὶ ὄρη, καὶ ποταμῶν τῶ Κωκυτῆ, καὶ Πυειφλεγέθοντι μέζονας ἀνθρώπους πάνυ σμικρὸς, καὶ πνὰς φωλεῖ αὐτῶν ΕΡΜ. Πόλεις ἐκείναι εἰσιν, ἔς φωλεὺς εἶ νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα ὦ Ἐρμῆ

ὡς ἐδὲν ἡμῖν πέρεσται, ἀλλὰ μάττω τὸν
 Παργασὸν αὐτῇ Κασαλία, καὶ τὴν Οἰτίω, καὶ
 τὰ ἄλλα ὅρη μελεκινήσαιμι. ἘΡΜ. Ὅπ-
 τί; ΧΑΡ. Ὅθεν ἀκρεῖες ἐζωγὴ ἀπὸ τῆς
 ἡλκῆς ἐρῶ, ἐβελόμην δ' ἐ πόλεις, καὶ ὅρη αὐ- 5
 τὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὁρᾶν, ἀλλὰ τὴν
 ἀνθρώπους αὐτὴς, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς, καὶ οἷα λέ-
 γουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐλυσχὼν ἐ-
 λκῆς γελῶντα, καὶ ἦρε με, ὅ, π γελῶν. ἀκρε-
 τὰς γὰρ πνθ' ἠδὲν ἐς ὑπερβολήν. ἘΡΜ. 10
 τίς τὸ τῆς ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δειπνον οἰ-
 καί κληθεὶς ὑπὸ πνθ' αὐτῶν φίλων, ἐς τὴν
 ὑπερλίαν μάλιστ' ἤξω ἔφη. καὶ μεταξὺ λέγον-
 τ' ἀπὸ τῆς τέγης κίραμιν ὀπιπασαῖσα, οὐκ 15
 ἐδ' ὅτε κινήσαντο, ἀπέκλινεν αὐτὴν. ἐγέ-
 λασα οὖν ἐκ ὀπιτελέσαντο τὴν ὑποχρεσιν
 ἡμεῖς δ' καὶ νῦν ὑποκαταβήσεται, ὡς μάλλον
 ἐλέποισι καὶ ἀκρεῖσι. ἘΡΜ. Ἐχ' ἀπὸ
 μας. καὶ τῆτο γ' ἐγὼ ἰάσομαι σοι, καὶ ὅξυ- 20
 λερκίανον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου
 πρὸ καὶ πρὸς τῆτο ἐπὶ τὴν λαβὼν. καὶ πειδαν
 ἔπω τὰ ἐπὶ, μέμνησο μνηκῆς ἀμειβυῖσθαι,
 ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΒ. Λέγε
 μόνον. ἘΡΜ.

Ἀχλὺ δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον ἢ πλὴν 25
 ἐπ' ἡν,

Ὅφρ' ἐν γλώσσῃς ἡμῶν δεδν. ἠδὲ καὶ ἀνδρα.

ΧΑΡ. τί ὅστις; ἘΡΜ. Ἦδη ὁρᾶς;

ΧΑΡ. Ὑποφωτῶς γ. τυφλὸς ὁ Λυγκάδης ἐ-
 κείνθ', ὡς πρὸς ἐμὲ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τῆτο 30
 πρὸς δ' ἰδασκὲ με, καὶ ἀποκλίνει ἐρωτῆσαι. ἀλλὰ
 εὐλαί καὶ τὸν Ὀμηρον καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὡς
 μάθης ἐδ' αὐτὸν ἀμειβῆναι ὅντα με τῶν Ὀμήρου

ἘΡΜ. Καὶ πόθεν αὖ ἔχεις π' αὐτῶν ἐκείνους ἐ-
 λκῆς, ναύτης αἰεὶ καὶ πρὸς αὐτὸν; ΧΑΡ. 35
 Ὅρᾶς, ὀνειδιστικὸν τῆτο ἐς τὴν τῆχρην. ἐγὼ

74 Χάρων, ἡ Ἐπισκοπὴ τῶν ἐκείνων.

- δὲ ὁπότε διεπρήθμενον αὐτὸν ἀποθανόντα,
πολλὰ ῥα φωδιῶντο ἀλκίους, ἐνίων τι μὲν
μνημαὶ καὶ τοὶ χειμῶν ἡμᾶς ὁ μικρὸς τότε
κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἡρξάτο ἀδίνειν ὁ πᾶν αἰ-
5 σίον πᾶν ὁδὸν τοῖς πλεόνσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν
σωτήρα γὰρ τὰς νεφέλας, καὶ ἐπάρχεε τὸν πᾶν
τον, ὡς περ πορρωτέρω πᾶν ἐμβόων τῶν πλεόν-
σαν, καὶ πᾶσας τὰς θυέλλας ἀνέθιψε, καὶ ἀπὸ
πολλὰ κυκλῶν τῶν δαίλασαν ὑπὸ ἧς ἐπᾶν
10 χειμῶν ἀφ᾽ ὧν καὶ γνῶσθαι ἐμπροσθεν, ὁλίγη δὲ
πείρεζε φεν ἡμῶν τῶν ναυῶν. ὅτε περ καὶ ναυί-
σας ἐκείνῃ ἀπ᾽ αἰῶνος ἧς ῥα φωδιῶν τὰ
πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χάρωνος, καὶ ἡ
κλωπ. ΕΡΜ. Οὐ καλεῖται οὐδὲν ἡ
πᾶν ἐν ἐμῇ τῇ δαίμονι ΧΑΡ. μακρὸν
- 15 Ἐπεὶ γὰρ μοι
Τίς γὰρ ὅστις πάχης ἀνῆλθε ἡδὲ τῇ
γὰς τε,
Ἐξοχ. ἀνδρῶν πᾶν κεφαλῇ καὶ εὐρεῖται
20 ὡς.
ΕΡΜ. Μίλων ἐπὶ ὁ δὲ Κρότων ἐκεί-
νης. ἐμπροσθεν δὲ αὐτῶν οἱ Ἐκκλῆες, ὅ-
ταν ταῦρον ἀρόμεν φέρει διὰ τῶν σαδίων με-
σε. ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον αὐτῶν
25 ὁ Ἐρμῆς, ἐπαινοῖεν, ὅς αὐτὸν σοὶ τὸν Μίλω-
να μὲν, ὁλίγον ξυλλαβὼν ἐνθῆσθαι εἰς τὴν
σκαρίδιαν, ὁπότε αὐτὸν ἦεν, πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν
μαχαρίων καὶ ἀνταγωνιστῶν καὶ παλαιῶν
τῶν δαυάτε, μὴ δὲ ξυνοίς ὅπως αὐτὸν ὑπὸ
30 σκελίζει καὶ τα οἰμώξει ἡμῶν δηλαδὴ μεμνη-
μένῃ καὶ στεφάνων τέτων, καὶ τῶν κροῖτε. καὶ
ὁ μὲν φρονεῖ δαυμάτῳ καὶ πρὸς τῇ
ταύρε φορᾷ. πῶς οὐκ οἰσθῶμεν, ὅρα ἐλπί-
αὐτὸν καὶ τεθνήξαι ἀποποιεῖ. ΕΡΜ. Ἦν
35 θεν ἐκείνῃ δαυάτε καὶ μνημονεύειν αὐ-
τῶν ἀμὴν ποσούτη; ΧΑΡ. Ἐὰν τὸν οὐκ ἐ-
μακρὸν

μακρὸν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπῃτ' ἂν
 πλὴν, μὴδὲ ἐμπόδα, ἔχῃ ὅπως ταῦτον ἐπ
 ἔρεσθαι δυνάμειτο.
 5. Σὺ δέ μοι ἐκείνο εἶπε, τίς τ' ἄρ' ὁ δ' 5
 ἄλλοι ὁ στυγερὸς ἀνὴρ; ἔχῃ Ἑλλήνων ὡς εἴκοιεν,
 ἀπὸ γουῶ τῆς σοφῆς. ΕΡΜ. Κύρῃ
 Χάρων ὁ Καμβύσης, ὃς τινὲς ἀρχὴν πάλαι
 Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν.
 10 καὶ Ἀστυείων ἑναγχοῦ ἐτ' ἐκέρχθησε,
 καὶ Βαβυλῶνα παρεσήσατο. καὶ νῦν ἐλασείον
 π' ὅπῃ Λυδῶν εἴκοιεν, ὡς καὶ δελτὸν τὸν Κροῖ-
 σον, ἀρχοὶ ἀπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος τ' ἔ
 π' ὅτε ποτε καὶ κείνός ὄειν; ΕΡΜ. Ἐκείσε
 ἀπόβλεψον ἐς τινὲς μεγάλῃ ἀκρόπολιν τινὲς
 15 τὸν τριπλοῦν τῷ Χ. Σάρδεις ἐκείναι. καὶ
 τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυ-
 σῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθλωαίῳ διαλε-
 γόμενον; βέλαι ἀκίστων ἀνδρῶν, ὃς, π καὶ
 λέγῃσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΡΟΙ.
 20 ὦ ξένε Ἀθλωαῖε εἶδες γάρ με τὸν πλεῖστον,
 καὶ τὸν θησαυρὸς, καὶ ὅσα αἰσθητὰ χρυσός
 ὄειν ἡμῖν, καὶ τινὲς ὁμῶς πολυέλειαν, εἶπε
 μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμο-
 νέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;
 ΕΡΜ. Θαῖρε, ὅθεν ὁ γένος ὁ Χάρων. 25
 ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὁλίγοι μὲν εὐδαιμόνες.
 ἰγὼ δ' ὦν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίπωνα ἡγῆμαι
 εὐδαιμονεστάτους ἡρώδαιτες τῆς ἱερῆς πατ-
 ρίδος. ΧΑΡ. Τῆς ἀργυρεῖς φασὶν εἶναι, τὸς
 αἵμα πρῶτον ἀποθανόντας, ἐπεὶ τινὲς μὴ ἐρεα 30
 ἰσοδωῶτες εἰλκυῖ ἐπὶ τῆς ἀπλῆς ἀχρὶ φρεῖς
 τὸ ἱεράν. ΚΡΟΙ. Ἔγω ἐχέτωσαν ἰτὰ
 πρῶτα ἐκείνοι τῆς εὐδαιμονίας ὁ δ' ἄτερος
 δὲ τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθη-
 ναῖος, ὃς ἐν τε εἶσω, καὶ ἀπὸ θανάτου τῆς 35
 πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἔγω δὲ καὶ θαρμα, ὃς

76 Χάρων, ἢ Ἐπισκοπεύεις.

σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέ πο-
οἶδα Κροῖσι, ἦν δὲ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκηται
βίη. ὁ γὰρ θάνατος ἀκείνης ἐλεγχῶ τῶν
ποιέτων, καὶ τὸ ἄχει πρὸς τὸ τέλος εὐδαί-
5 μόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα ὦ Σόλων,
ὅτι ἡμῶν ἐκ ὀπλέεσθαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον
αὐτὸ ἀξιοῖς γρυεῖναι τῶν πρὸ τῶν ποιέτων
κρίσιν.

6. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσις ἐκ-
πέμπει; ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὅμων φέρουσι;
10 ἘΡΜ. Πλίνθους τὰς Πυθίῳ χερσὶς ἀναλίθι-
σι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολαύ-
μικρὸν ὕστερον. φιλόμαυλιν δ' ἀνὴρ ἐκλόπως.
ΧΑΡ. Ἐκείνο γάρ ὅστις ὁ χρυσὸς τὸ λαμ-
πρὸν, ὁ ἀποσίλβει τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθ-
15 ματι.

νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀπέων ἀεί-
ἘΡΜ. Ἐκείνο ὦ Χάρων τὸ ἀοίδιμον ὄνα-
μα, καὶ περὶ μάχητον. ΧΑΡ. Καὶ μὲν ἔχ-
δρῶ ὁ, π' ἀγαθὸν αὐτῷ φέρουσιν, εἰ μὴ ἄρα
20 τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνοντι οἱ φέροντες αὐτὸ.

ἘΡΜ. Οὐ γὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆ-
το, καὶ ὀπβελαί, καὶ λησθία, καὶ ὀπορκαί, καὶ
φόνοι, καὶ δεισμά, καὶ πλεῖς μακροί, καὶ ἐμπο-
εῖαι, καὶ δεικταί; ΧΑΡ. Διὰ τῆτο ὦ Ἐρ-
25 μῆ, τὸ μὴ πολὺ τῆ χαλκῆ διαφέρων; οἶδα

γὰρ τὸν χαλκόν, ὁβολὸν ὡς οἶδα παρὰ τῶν
καταπλεόντων ἐχέει ἐκλέγων. ἘΡΜ. Ναί.
ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς ὥς ἐ πάνυ σπυ-
δαίει ὑπ' ἀσπῶν. τῆτον δ' ὀλίγον ἐκ πηλ-
30 λῆς τῆ βάθους οἱ μετὰ ματόντες ἀνορύττεται. πλὴν

ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἔστος, ὥσπερ ὁ μόλις δίδω-
ται, καὶ πᾶλλα. ΧΑΡ. Δεινὴν πῖνα λέγεις τῶν
ἀνθρώπων τῶν ἀεελθείων, οἱ πᾶσιν ἐρωί-
ἐρωίον ὡς χρῆ, καὶ βαρέως κλήματι. ἘΡΜ.

35 Ἀλλ' ὦ Σόλων γὰρ ἐκείνῳ ὦ Χάρων ἐρωί-
αὐτῶ φάνει, ὡς ὅστις, καταγελᾷ γὰρ τῆ Κροῖ-
σι

συ καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῆ βαρβαρίας. καὶ μοι δοκεῖν ἔρεσθαι π βέλεσθαι αὐτόν. ἐπαυκίσωμεν οὐκ.

7. Σ Ο Λ. Εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἶμαι γάρ π δεῖσθαι τῶν πλίνθων τέτων τὸν Πύθιον; 5
ΚΡΟΙ. Νη Δί, ἐ γάρ ἔστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδεν τοῖς τόν. Σ Ο Λ. Οὐκ οὐκ μαχέριον οἶμαι τὸν δεδν ἀποφαίνειν, εἰ κλήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθες χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ; Σ Ο Λ. Πολλὴ μοι 10 λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἐν ἧς Λυδίας μέλας ἔλκεται τὸ χρυσόν δέησιν αὐτῷ, ἢν ὀκθυμώσῃ. ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ποῦτο ἂν γλῶσσο χρυσὸς ὅσθ παρ' ἡμῖν; Σ Ο Λ. Εἰπέ μοι, σίδηρ' ἢ φύεται ἐν Λυ- 15 δία; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ π. Σ Ο Λ. Τῆ βελπίονθ' ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρ' χρυσᾶς; Σ Ο Λ. Ἦν ὑποκείμενη μηδὲν ἀθανάτων, μάθους ἂν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα ὦ Σόλων. Σ Ο Λ. Πότερον, ἀμεί- 20 νους οἱ σῶζοντες πνας, ἢ οἱ σῶζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σῶζοντες δηλαδὴ. Σ Ο Λ. Ἄρ' οὐκ ἦν Κῦρ' ὡς λογοποιῶσιν πνες, ὅτῃ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρ' ἀναγκάσθ' ὅτ; 25 ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρ' δηλαδὴ. Σ Ο Λ. Καὶ εἴγε μὴ τῶτον παρὰ σκαδάσαι, οἷον ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτ'. ΚΡΟΙ. Εὐφήμεν ὦ ἄνθρωπε. Σ Ο Λ. Μὴ γλῶσσο μὲν ἔν τῳ ταῦτα. φαίνει ἢ οὐκ ἀμείνω τὸν σί- 30 δηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ δεῖν κελάρης σιδηρᾶς πλίνθες ἀναλιδέναι με, τὸν ἢ χρυσὸν ὁπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; Σ Ο Λ. Οὐδὲ σίδηρος ἐκείνός γε δέησιν. ἀλλ' ὡς ἔχον, ὡς τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε 35 κλῆμα καὶ ἔρμαιον ἔσθ' ἀνατεθεικώς, Φωκίῳ σιν.

70 Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῆνες.

ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελοῖς αὐτοῖς, ἢ πνι πυρὸν
ὑφ' αἰσῆ· τῷ δ' αὖτε ὀλίγον μέλει τῷ
χρυσοπριῶν. ΚΡΟΙ. Αἰεὶ σὺ με τῷ πλε-

5 τῷ περὶ πολεμῆς, καὶ φθογῆς. ἘΡΜ. Οὐ
φέρει ὁ Αὐδός, ὃ Χάρων, τῷ παρρησίαν, καὶ
τῷ ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ
δοκεῖ τὸ πρῶτον. πένης ἀνθρώπου ἔχ' ὑπο-

10 πησάν, τὸ δ' αὖτε πρὸς αὐτὸν ἐλθέειν λέγων
μεμνήσε' δι' οὗ μικρὸν ὑπερονεῖ Σόλων.
ὅταν αὐτὸν δὴ ἀλόγητα ἐπὶ τῷ πυρὸν ὑπο-

15 νησὶ τῆς Μαιναγέης ἀποθανεῖν. ὅρας τῷ
Σκυθίδα τῷ ἐπὶ τῇ ἰσπυ τῇ ἀλκῇ ἐξελαί-
νεσθαι; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ἘΡΜ. Τὰ
μυεῖς ἐκείνη δει, καὶ τῷ κεφαλῇ γε ὑπο-

20 τεμοῦσα τῇ Κύρῃ αὐτῇ ἔς ἀσπὸν ἐμβαλεῖ
πλήρη αἵματι. ὅρας δ' καὶ τὸν ὑδὸν αὐτῇ τὸν
ρεανίπτον; Καμβύσης ἐκείνός δειν. ἔτ' ἔτα-
σιλάσει μὲν τὸν παλῆρα καὶ μυεῖα σφαλεῖς

25 ἔντε Διεύῃ καὶ Αἰθιοπία, τὸν τελευταῖον μα-
νεῖς ἀποθανεῖν, ἀποκρίνας τὸν Ἀπιν ΧΑΡ.
Ὡ πολλὰ γέλωτι. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὸν
περὶ λέγειν ἔτις ὑπερφοροῦντας ἢ ἄλ-

30 8. Εκείνη δ' ἢ τίς δειν ὃ Ἐρμῇ ὁ τῷ
πορφυρὸν ἐφερείδω ἐμπεπορπημύθ, ὃ τὸ διὰ
σημα, ὃ τὸν δολιχόλιον ὁ μάγειρος ἀναδύ-
δωσι τὸν ἰχθυὸν ἀναλεμῶν.

— νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ;
35 — βασιλεὺς δέ τις ἔυχε' ἔτι).

ἘΡΜ. Εὖ γε παρῶδῃς ὃ Χάρων, ἀλλὰ
Πολυκεστῶν

Πολυκράτην ἐρᾷς ἦν Σαμίων πύραυρον ἐυ-
δαίμονα οἰόμενον ἔνδ; ὅτις καὶ ἐπὶ αὐτὸς
ὑπὸ τοῦ περὶ τὸ οἰκίαν Μαμανδίου παρὰ
θεῖς Ὀρεῖτην τὴν σαυράνην, ἀνασκολοπιήσας,
ἄθλιον ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀναρῇ 5
ἦν χροῖον. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπικύματα.
ΧΑΡ. Εὖ γε, ὦ Κλωθοῖ, ἡμεκῶς καὶ αὐτὸς
ὁ βελτίστης, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνε, καὶ ἀνα-
σκολοπιᾷς, αἷς εἰσὶν αἱ ἀνθρώποι ὄντες. ἐν το-
σούτῳ ὅτι παρὰ τὸν αὐτὸν, ὅς ἐστιν ἀπὸ ὑψηλοτέρου ἀλ- 10
γυρότερον καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν, ἐγὼ δὲ μελάσσομαι
πότε γυναικας αὐτῆς ἔχουσιν γυνῶν ἐν τῷ
καφιδῷ, μήτε πόρουεῖν, μήτε πύραυρον, ἢ
καλὴν χρυσὴν κομίζουσας.

ΕΡΜ. Καὶ ἡ μὲν τέτων δὲ ἐξεί. 15
τῶν δὲ πλεονῶν ὡς Χάρων ἐρᾷς, τὸν πλέοντας
αὐτῆς, καὶ πολεμῶντας, τὰς δικαζομένης, καὶ
παυροτέρους, καὶ δυνεῖς ὄντας, καὶ περὶ τὰς
πύρας; ΧΑΡ. Ὅρα ποικίλῃ πνὰ πύ-
ρας, καὶ μεσὸν παρέχῃ τὸν βίον, καὶ τὰς πό-
λεις γε αὐτῶν εὐκλείας τοῖς ἀμύνηςιν, ἐν οἷς 20

ἄλλαι αὖτε ἰσχυρὰ κέντρον ἔχει, καὶ τὴν πλησίον
κεντρεῖ. ὀλίγοι δὲ πνευ αὖτε σφῆκας ἀγνε-
σι, καὶ ὅτεσι τὸν ὑπὸ δέξερτον. ὁ δὲ περὶ
τὸν αὐτὸν ἐκ τὰς παρὰ τὸν ὅχλον, τί- 25
νες εἰσὶν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες ὦ Χάρων, καὶ

δείματα, καὶ ἀνομοί, καὶ ἡδοναί, καὶ φυλαγε-
ναι, καὶ ὄργαι, καὶ μῆτις, καὶ τὰ τοιαῦτα. τέτων
δὲ ἡ ἀγναια μὲν καὶ τὰ ἔωσαν αὐτῶν αὐτοῖς, καὶ
ἔωσαν αὐτῶν αὐτῶν. καὶ τὸ μῆτις, καὶ ἡ 30

ὄργη, καὶ ἡ πλοτυπία, καὶ ἡ ἀμύνη, καὶ ἡ ἀπορία, καὶ
φυλαγενοί, ὁ δὲ ὅς ἐστιν ὁ ἐλπίδες ὑπερῶν
περίομοι, ὁ μὲν ἐμπόσιον, ἐκ πλήθους, ἐν οἷς καὶ
ἡ ἀπορία ποιεῖν ποιεῖ. αἱ δὲ ἐλπίδες ὑπὲρ κε-
φαλῆς αἰωρεῖσθαι, ὅπου ἂν μάλιστα οἴηται 35
τῆς ὀπλήσεως αὐτῆς, ἀναπλάσθαι αὐτὴν,

80 Χάρων, ἢ Ἐπισκοπὲν ἔες.

- κεχρημένας αὐτοῦ ὑπολιπεῖσαι, ὅθεν καὶ τὸ
 Τάριλλον καὶ τὸ πῶλον ἔρας ὑπὸ τῶν ὀδῶν
 10. ἡ δ' ἀπενήτης, καὶ ὁ φῆμι καὶ μοῖρας ἀν
 ἐπικλωθεύσας ἐλάσῃ τὸν ἀτρεχλίων, ἀφ' ἧς
 5 τῆσδαι ξυμβέβηκεν ἀπαύτας ἐκ λεπτόν νημά
 των. ὅρας καθάπερ ἀράχνη ἀπὸν καλαδαίνοντα
 ἐφ' ἧς ἀπὸ τῶν ἀτρεχλίων. ΧΑΡ. Ὅρα
 πάνυ λεπτόν ἐκασὶν νῆμα ἐπιπεπλεγμένον
 τὰ πολλὰ. τῆτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δ' ἄλλῳ
 10 ἘΡΜ. Εἰκότως δ' Πορθμεῦ, εἰμαρται γὰρ
 κείνῳ μὲν ὑπὸ τέτῳ φονάθῃναι, τέτῳ δ' ὑπὸ
 ἄλλῳ. καὶ κληρονομήσαι γὰρ τῆτον μὲν ἐκείνῳ
 ὅτε ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκείνον δ'
 αὖ, τέτῳ. τοῖονδε γάρ πῃ ἡ ἐπιπλοκή δυνάσθῃ.
 15 ὅρας δ' οὐκ ὑπὸ λεπτῷ κρεμασμένῳ ἀπαύτας
 καὶ ἔτ' μὲν ἀναπαύειν ἀνω μέλειος ὅδε, καὶ
 μὲν μικρόν καλαπιδίων ὑπορράγνῃ. τῷ λίαν
 ἐπιδὼν μηκέτι ἀνέχῃ πρὸς τὸ βάρος, με
 20 γαν τὸν φόρον ἐργάσει. ἔτ' δ' ὀλίγον ἀπὸ
 γῆς αἰωρέμεν, ἡ καὶ πῆσιν ἀφορητὴ κῶ
 σιται, μόγις καὶ τοῖς γέπουσιν ἐξακκαθένῃ
 τῷ πῶμα. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα
 δ' Ἐρμῆ.

10. ἘΡΜ. Καὶ μὲν ἔδ' εἰπεῖν ἔχεις
 25 ἂν καὶ τὴν ἀξίαν ὅπως ὅδε καλαγέλασα δ'
 Χάρων. καὶ μέλιστα αἱ ἄγαν σπυδαὶ αὐτῶν,
 καὶ τὸ μελίστυ τῶν ἐλπίδων οἵ γε δαί, ἀναρ
 πύσας γιγνομένης ὑπὸ τῷ βελπίσῃ θανάτῳ.
 ἄγγελοι δ' αὐτῷ, καὶ ὑπερέταί μάλα πολλοὶ
 30 ὡς ὅρας, ἡ πάλαι καὶ πυρετοί, καὶ φθόροι, καὶ πε
 πνόμενοι, καὶ ξίφῃ, καὶ λησῆσια, καὶ κῶνεια, καὶ
 δικασαί, καὶ πύραννοι, καὶ τέτων ὑδὲν ὁ
 λως αὐτοῦ ἐστέρεχθαι, ἐς ἂν ἐν περὶ πῶσιν.
 ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀπιοτοῖ, καὶ αἱ,
 35 αἱ, καὶ ὅμοι μοι. εἰ δ' ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνε
 ρόωσι ὅπῃ θνητοὶ τέ εἰσιν ἀντοί, καὶ ὀλίγον
 τῶν

τὸν χρόνον ὁπδημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπία-
 σιν, ὡς περ εἶπεν ὁ θεὸς, πάντα ὑπὲρ γῆς
 ἀφέντες, ζῶντες ἂν σφραγίστην, καὶ ἡ πόλις
 ἡνιωμένη ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲς ἐλπίσαν-
 τες χρῆσθαι τοῖς παρῆσιν, ἐπιδιδόντες ὅτις 5
 ἐν ὑπέρβου καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, περὶ τῆς
 πυρετῆς, ἡ τῇ φθόγῃ, ἀγανακτῶσι πρὸς τὴν ἀ-
 γῶν, καὶ ποιεῖν προσδοκῶσιν ἀποσπασθῆναι
 αὐτῶν. ἡ γὰρ ἡδὲ ἂν ποιήσῃ ἐκείνῃ, ὅς τ'
 οἰκίαν ἀπερὶ οἰκοδομήσῃ, καὶ τὰς ἐργάτας 10
 ὁπαστέρων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὲν, "ἔξει τέλῃ
 αὐτῷ, ὁ δὲ, ἄρτι ὁπθεῖς τὸν ὄροφον, ἀπὸ
 τῷ κληρονομῶ καλαλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς,
 αὐτὸς μὴ δὲ διπνήσας ἀθλῇ ἐν αὐτῇ; ἐκεῖ-
 νῷ μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτε- 15
 κεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους διὰ τῆς ἐστῶν,
 καὶ τέκνομα τῷ πατρὶ πθέμεν, εἰ ἡπίστα-
 το ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ὁ παῖς τεθνήσκειται,
 ἔρεα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ ἡμετέρῳ;
 ἀλλὰ τὸ αἶπον, ὅτι τὸν μὲν ἐν πυρὶ καὶ 20
 ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρεα, τὸν τῷ ἀθλητῇ
 παλῆστῃ, τῷ Ὀλύμπῳ νενικηκότῃ τὸν γεί-
 τονα ἢ τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον ἔχον ὄρεα,
 ἔρεα οἶδεν ἂν οἷας αὐτῷ κέρους ἐκρέματο.
 καὶ μὲν γὰρ πρὶς τῶν ὄρων διαφερομένης ὄρεας 25
 ὅσοι εἰσὶ, καὶ καὶ ξυμπεριέχουσιν τὰ χρήματα,
 ἢ τα πρὶν ἀπολαύσαι αὐτῶν καλεμένης, ὅς
 ἂν εἶπον, ἐπὶ τῶν ἀγέλων ἢ καὶ ὑπερβίων;
 ΧΑΡ. Ὅρα πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν
 ἐν ὁρῶν, τί τὸ ἡδὲ αὐτοῖς παρὰ τὸ εἶον, ἡ γὰρ 30
 ἐκείνῳ ὄρεα, ἢ σερύμενοι ἀγανακτῶσιν.

II. ΕΡΜ. Ἦν γοῦν καὶ βασιλέας ἰ-
 δη πρὸς αὐτῶν, οἷον ἐν δαίμονες αἱ εἰς δόκῃ-
 σιν, ἔξω τῷ ἀβέβαιον, καὶ ὡς φῆς, ἀμφιβόλε-
 τῆς τύχης, πλείων τῶν ἡδῶν τὰ ἀνιερῶν. ἐν- 35
 ρῆσει περὶ τῶν αὐτῶν, φέρεται καὶ παρὰ τὰς

82 Χάρων, ἢ Ἐπισκοπεῖς.

- καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὄργας, καὶ κα-
λακίας. τέτοις γὰρ ἅπαντες ζώουσιν. ἐπὶ
πένθῃ, καὶ νόσους, καὶ πᾶσιν, ἐξ ἰσχυρίας δι-
πλαθὲ ἀρχοῦσα αὐτοῦ, ὅπερ ἢ τὰ τέτων πο-
5 νησὶ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τοῦ ἰδωτοῦ
ἂν εἴη. ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοὶ ὦ Ἐρ-
μῆ εἰπεῖν, ὅπνι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄν-
θρωποι, καὶ ὁ βίῃ ἅπας αὐτοῦ. ἦδη ποτὶ
πομφόλυγας ἐν ὕδασι ἐδεάσθω ὑπὸ κρηνῶ πνι-
10 κατὰ ῥάχοντες ἀνισαυρίας, τὰς φυσαλλίδας
λέγω, ἀφ' ὧν ζυωαγείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων
ποίνῳ εἰ μὴ πνιες μικροί εἰσι, καὶ αὐτὰς
ἐκτραγῆσαι, ἀπέσβηθ'. αἰεὶ ἐπὶ πλείον διαρ-
κῆσι, καὶ περὶ ὁμοιωσὺν αὐταῖς τοῦ ἄλλων, αὐταῖς
15 ὑπερφυσάμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον ἄρην. εἴ τι
μὲν τοι καὶ κεῖναι πάντως ἐξεργάσθων ποιε-
ς γὰρ οἶόν τε ἄλλως γινέσθαι. τὸ δὲ ἐν ὁ ἄν-
θρώπων βίῃ. ἅπαντες ὑπὸ πνέματι ἐμ-
πεφυστωμένοι, οἱ μὴ μείζους, οἱ δὲ ἐλάττω, καὶ
20 οἱ μὲν ὀλιγαχρόνιον ἔχουσιν, καὶ ἀκύμωρον τὸ
φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τὰ ζυσιῶναι ἐπαύσαν-
το. πᾶσι δ' οὕτως ἀπαράχτωται ἀναγκάσιον.
ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ, σὺ Ὀμήρῳ ἐκείνους
ὦ Χάρων, ὅς φύλλοις τὴν γῆν αὐτοῦ ὁμοιοῖ.
25 12. ΧΑΡ. Καὶ ποιεῖται ὅντις, ὦ Ἐρμῆ,
ὄρα ὅς οἷα παῖδες, καὶ ὡς φιλοτιμωῦν περὶ ἀλ-
λῆλους ἀρχῶν πνιες, καὶ πνιες, καὶ κρήσεων ἀ-
μυλλωμένοι, ἅπας ἅπαντα καὶ αὐτοῦ πνιες αὐ-
τοῦ, δέηται ἕνα ὁβολὸν ἔχοντας, ἦκεν παρ'
30 ἡμᾶς. βύλει οὖν ἐπεί τοι ἐφ' ὕψι καὶ ἐσθλῶν,
ἀγαθοήσας παμμέγεθες, παραινέσω αὐτοῖς,
ἀπέχεσθαι μὲν τοῦ μαλαίων πόνων, ζῶν ἢ, καὶ
τὸν δαίμονα περὶ ὀρθοῦ μὴ ἔχοντας, λέγων
ὦ ματάμαι, τί ἐσθλὰ δαίμονα περὶ τοῦ παρ'
35 παύσαντε, καὶ μνηστέρας. εἰ γὰρ ἐς αἰὲν βλάσται
ἐδὲν τῶν ἐστῶν δαίμονων αἰεὶ διόνειν. ἐπὶ
αἰ.

ἀν' ἀπάρτοι τις αὐτῶν τῇ ζωῇ αὐτῶν ἀποθανόν.
 ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν
 οἰκίαν δ' καὶ τὰ ἀγροὺς, καὶ τὸ χρυσίον αἰεὶ ἄλλων
 εἶναι, καὶ μετὰ βλάβην τῆς δεσποτίας. εἰ ταῦτα,
 καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπιχρᾶς ἐμετόσας αὐ- 5
 τῶν, ἐκ αὐτῶν οἶσι μέγα ἀφ' ἡθελῶσαι τὸν βίον,
 καὶ σφωρακτέρας αὐτῶν γινώσκουσι παρὰ πολὺ;
 ΕΡΜ. ὦ μακροί, ἐκ οἶδα ὅπως αὐτὸς
 ἢ ἀγνοεῖ, καὶ ἢ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς
 μὴ δ' αὖν στυγὰρ ἐπιδανοιχθῆναι αὐτοῖς 10
 καὶ ὧτα, ποσῶτα κερῶ ἐβούλ' αὐτὰ, οἷον τῶν
 Οὐρανῶς τὸς ἐταίρους εἰδέναι. ἴδει τῆς Σει-
 ρήνων ἀπορροσέως· πόθεν οὖν αὖν ἐκείνοι δυ-
 τηθεῖεν ἀλῆσαι, ἢν καὶ οὐ κενεργῶς διαρρα-
 γῆς; ὅθεν γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη θυῖα, τῶ- 15
 πο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ'
 εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι καὶ παραδεξιγυμνοὶ τὸν κη-
 ρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλι-
 νάμενοι, ὅθεν δεδουλότες ἐς τὰ πρὸς γυμνασία, καὶ
 κατεγνακότες οἶα ὄναι. ΧΑΡ. Οὐκ ἐν ἐκεί- 20
 νοῖς γινώσκουσιν αὐτῶν; ΕΡΜ. Περὶ τὸν
 ἥτορ λέγειν πρὸς αὐτοὺς αἰῶσιν. ὁρᾷς ὅπως
 ἀποστάντες τῶν πολλῶν, κατὰ γλῶσσι τῶν γυ-
 γνηδόνων, καὶ ὑδαμῇ ὑδαμῶς ἀρέσκον αὐ-
 τοῖς, ὅμα δ' ἡλοὶ εἰσι δρασμον ἡδὴ κελεύον. 25
 τίς παρ' ὑμῶν ἀπὸ τῶν εἰς; καὶ γὰρ καὶ μισῶνται
 ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖ γε
 ὅ γινώσκουσιν. πλὴν παρ' ὀλίγοι εἰσιν ὅτι Ἑρμῇ.
 ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ εἶποι ἀλλὰ καλίστως ἡδὴ.
 13. ΧΑΡ. Ἐν ἐπ' ἐπιδουῶν εἰδέναι ὅτι 30
 Ἑρμῇ, καὶ μοι δείξας αὐτὰ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν
 σφειήνησιν πεποικηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σω-
 ματων, ἵνα καλὸς ὀρῇσσι, θεάταθαι. ΕΡΜ.
 Ἥλια δ' Χαρίων, καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ τὰς καλῶς
 τὰ τοιαῦτα πλὴν τὰ πρὸς τῶν πόλεων ἐκεί- 35
 να τὰ χαρμῶνα ὁρᾷς, καὶ τὰς σήλας, καὶ πν-
 ερμίδας;

84 Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῆνες.

ραμίδας; ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ
 σωμαλοφυλάκιά ὄντι. ΧΑΡ. Τί οὐκ ἐκείνοι
 στεφανῶσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσιν μύρρον; οἱ δὲ,
 καὶ πυρρὴν νήσαντες, περὶ τῶν χαμάτων, καὶ βό-
 5 θρον πνὰ δρυζάντες, καί τ' αὐτὰ τὰ πολυ-
 τῆν δειπνα, καὶ εἰς τὰ δρύσμαλα οἶνον, καὶ με-
 λίκραλον, ὡς γυνεῖς εἰχῆσαι, ἐσχύουσιν. ΕΡΜ.
 Οὐκ οἶδα ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πορρὲς τῶν
 ἐν αἵδε. πέπυσάκασι δ' οὐκ τὰς ψυχὰς ἀ-
 10 ναπιμπομῆρας κἀποθεν, δειπνεῖν μὲν ὡς οἷον
 πεπιπνομῆρας τῶν κνίσαν, καὶ τὸν καπνὸν,
 πίνειν ὅτι ἀπὸ τῶ βόθρου τὸ μελίκραλον. ΧΑΡ.
 Ἐκείνους ἐπὶ πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὦν τὰ κρακία ξη-
 ρόταλα; καὶ περὶ γυοῖος εἰμὶ σοὶ λέγων ταῦ-
 15 τα, ὁσημίραι κατὰ γονί. αὐτὲς, οἶδ' ἔν ἐι δύ-
 ναντ' ἂν ἐπ' ἀκελθεῖν ἄπαξ, ὑποχθόνιοι γε-
 νόμενοι. ἐπεὶ τοὶ καὶ πατρίλοισι ἂν ὦ Ἑρμῆ
 παχον, ἔκ. ὀλίγα πρῶτα γυμῶν, ἔχων, εἰ ἔδει
 μυησάσθαι μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς ἀνὰ
 20 γυνεῖ πομῆρας. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, ἢ καὶ
 ὀδύς ἡλίκοις ὄρεσι διακίλει τὰ νεκρῶν, καὶ
 τὰ ζώντων πρῶτα γυμῶν, καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῶν
 ὄντι. καὶ ὅτι

Καίτθαν' ὅμως, ὅ, τ' ἀπυμῶν ἀνὴρ ὅς
 25 ἔλαχε τύμβου.

Ἐνδ' ἰὴ πμῆ Ἰρῶν κρείωντ' Ἀγα-
 μέμνων.

Ὅρσιν δ' ἴσος θέπδ' ὅ παῖς ἡνὶκάμοιο.
 Πάντες δ' εἰσὶν ὅμως νεκρῶν ἀμύμνω
 30 κέρων.

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, καὶ ἀσφοδολὸν λη-
 μῶν.

ΕΡΜ. Ἠγάκεις, ὡς πολὺν πρὸ Ὀμηροῦ
 ἐπαλλεῖς. ὅτι, ἐπὶ τῶν ἀνέμνησας με, δέλω

35 σοὶ δεῖξαι τὸ τῶ Ἀχιλλέως τάφον. ὅρας τ' ὅτι
 τῶ Ἰθάκῃ; Σίγρον μὲν ἐκείνο τὸ Τρωϊκόν. ἀντ'
 Τικρὸν

πικρὸν
 ΧΑ
 Ι
 μοι,
 δαν
 Κλε
 μέμ
 λων
 τὸ σ
 Πορ
 λοιπ
 Βα
 τὸν
 ζήπ
 καὶ
 λισ
 τὸν
 ἐπὶ
 μόν
 θνή
 θρα
 λοι
 κα
 Ὅ

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῆνες. 85

πικρὸν δὲ ὁ Αἴας τίθει πρὸς ἐν τῷ Ῥοιείῳ·
ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι ὦ Ἑρμῆ οἱ τάφοι.

14. Τὰς πόλεις, τὰς ὀπισήμους ἥδη δειξόν-
μοι, αἷς χάτω ἀκούω, τὴν Νῆον τὴν Σαρ-
δαναπάλα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκλήας, καὶ
Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτὴν πολλὰς γὰρ
μνησθῆναι διαπορθμύσας ἐκείθε, ὥς δὲ καὶ ὁ-
λων ἐστὶ μὴ ᾗ νεωλεῖσαι, μὴ ᾗ διαφύξαι
τὸ σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῆον μὲν ὦ
Πορθμεῦ ἀπόλωλεν ἥδη, καὶ ἐδὲν ἵχνη ἐπὶ 10
λοιπὸν αὐτῆς, ὅτι ἂν εἶπες ὅπως ποῖς ἔστι·
Βαβυλῶν δὲ σοι ἐκείνη ὄσιν, ἢ εὐπυργῶ, ἢ
τὸν μέγαν πεῖθον. ἢ μεταπολεῖ καὶ αὐτὴ
ζητηθῆσθαι μὲν, ὥσπερ ἢ Νῆον. Μυκλήας δὲ
καὶ Κλεωνάς αἰχμαῖομαι δεῖξαι σοι, καὶ μά- 25
χισα τὸ Ἰλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὐ οἷον ὅτι
τὸν Ὀμηρον καλεῖσθαι ὅτι τῇ μεγαληγορίᾳ τῇ
ἐπὶ τῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλα μὲν ἦσαν ἐυδαί-
μονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὐταί. ἀπο-
θνήσκου γὰρ ὦ Πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἂν 20
θρῆνοι. καὶ τὸ παροδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὁ-
λοι. Ἰνάχου ἔν ἐδὲ τάφῳ ἐν Ἀργεὶ ἐπὶ
καταλείπει. ΧΑΡ. Παπαὶ τῇ ἐπαίνω
Ὀμῆρε, καὶ τῇ ὀνομάτων,

— Ἰλιον ἱερῶν, 25

καὶ — ἐυδαίμονας,

καὶ — ἐυκλῆιδας Κλεωνάι.

15. Ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον, τίνας εἰσὶν οἱ
πολεμῆντες ἐκεῖνοι, ἢ ὅτι πρὸς τὴν ἀμύλην φε-
νόμενοι; ΕΡΜ. Ἀργεῖς ὁρᾷς ὦ Χάρων,
καὶ Λακεδαιμονίαι, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον 30
στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ὀπγυρόντα τὸ
τρέπαιον τῷ αὐτῷ αἵματι. ΧΑΡ. Ὑπὲρ
πρὸς αὐτοῖς ὦ Ἑρμῆ ὁ πόλεμος; ΕΡΜ.
Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχοντο. ΧΑΡ. 35
ὦ τῆς ἀνείας, οἷον ἐκ ἰσότητος ὅτι καὶ ὁλοι
τῶν.

86 Χάρων, ἢ Ἐπίσκοπος Ἑνίης.

τὴν Πελοπόννησον ἔχουσας αὐτῆς κλήσων Ἰμμά-
 ρις αὖ ποδῶν λαβόμεν τὸπον παρὰ τῆς Αἰ-
 ακῆς. τὸ δὲ πῶς τὸ τοῦ ἄλλοτε ἄνθρωποι ἡμερῶν
 5 σκῆσι, πολλὰς ἐν βάθρων τὸ τρέπαιον ἀνα-
 10 σπασάντες τὰ ἀρόστῳ. ΕΡΜ. Οὐκ ἔστι τὰ
 ταῖς αἰ. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἡδὺ, καὶ κατὰ
 εὐθετήσαντες αὐτὴς τὰ ὄρη, ἀπὸ μακρῶν
 μῦθα, ἐγὼ δὲ κατὰ ἐσάλλω, σὺ δὲ ἐπὶ τὸ πορθ-
 μείον, ἡξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νε-
 15 κροστολῶν. ΧΑΡ. Εὖ γε ἐποίησας ὦ Ἑρμῆ.
 20 αὐτῆς αἰετὶ ἀναγεγέρψῃ. ὠνάμην δὲ π-
 25 ρα τῆς ἀποδύμας. οἷόν ἐστι τὰ ἑστῶτα
 30 κοδωνιμόνων ἀνθρώπων περὶ χυμαῖα, βασιλεῖς,
 35 πλίνθοι χυσαῖ, ἐκ τῶν μῦθαι, μάχαι. Χάρων
 40 ὅς ἐστις λόγος.

20 Τέλος τῆς βιβλίου πρώτου.

15 ΛΟΥ.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ⁵

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

10

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διάλογος α.

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου· ἦτοι

15

Βίος Λακκιανῶ.

 Πρὸς μὲν ἐπεπαύμιον εἰς τὰ διδά-
σκαλῆα τοῖσι τῷ ἡδὴ τῷ ἡλικίαν τῷ 20
σιβῷ ὧν ὁ τῷ πατρὶ ἐσκοπεῖτο μὲν
τῷ φίλων ὁ, π καὶ διδάξαι ὁ με.
τοῖς πλείοσις ἐν ἑδῶξε παιδεία μὲν, καὶ πόνη
πολλῶ, καὶ χρόνῳ μακρῶ, καὶ δαπάνῃς ἐσμενερῶς,
καὶ πύχῃ δεινῶ λαμπερῶς. τὰ τῷ ἡμετέρῳ, 25
μικρῶ τῷ ἑῷ, καὶ ταχεῖαν πρὸς τῷ ἐπικειαν
ἀπαιτεῖν. εἰ δὲ πρὸς τέχνῳ τῷ βασιλεύων
τότων ἐκμαῖοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς αὖ
αὐτὸς ἔχεν τὰ ἀρχαῖα τῷ τῷ τῷ τέχνης,
καὶ μηκέτι οἰκίστῳ ἑῷ, πηλικῶ τῷ ὧν. ἐκ, 30
εἰς μισθῶν τῷ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ὑπο-
φέρειν αἰετὸ μὲν ὡς. Δάπτειν ἐν σκή-
φῳ ἀρχὴ πρὸς τῷ, τίς αἰετῶ τῷ τεχνῶν, καὶ
ράσῃ ἐκμαθεῖν καὶ ἀνδρείῃ ἐλδοθέρῳ πρὸς πρὸς,
καὶ πρὸς χεῖρα ἔχουσα τῷ χορηγίαν, καὶ 35
διάρκῃ τῷ πρὸς. ἄλλα πόνησι δὲ μὲν ἐπαι-
νεῖν τῷ.

νῦν τῷ, ὡς ἔχαστος γνώμης ἡ ἐμπειρία ἔχον,
 ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀποδόν, (παρὴν γὰρ ἡ
 πρὸς μητρὸς θεῖα, αἰεὶ ἐρμολύφῃ)
 δοκῶν, καὶ λιθοξόῳ ἐν τοῖς μέλισσιν ἐμφανί-
 5 μοις) ὁ δέ μιν, εἶπεν, ὁμῶς τέχνῳ ἐπι-
 κρεθῆναι, σὺ παρόντῳ. ἡμᾶ τῷτον ἄγε, δει-
 ξας ἐμὲ, καὶ διδάσκει παραλαβὼν λίθων ἐργά-
 τῳ ἀγαθὸν εἶναι καὶ ἱσχυρῶς, καὶ ἐρμολύ-
 φῃ. δῶκα γὰρ καὶ τῷτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα,
 10 ἔχων δεξιῶς. ἐτεκμαίρετο γὰρ ταῖς ἐν τῷ κηρῷ
 παιδῶν. ὁπότε γὰρ ἀφελείῳ ὑπὸ τοῦ διδά-
 σκαλῶν, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵπ-
 πους, ἢ καὶ νῆ Διὶ ἀνθρώπους, ἀνέπλαστον, ἐν-
 κότως, ὡς ἐδόκεν τῷ πατρί. ἐφ' οἷς ὅρα μὲν
 15 ὅτι διδάσκαλῶν πληγὰς ἐλάμβανον. τότε γὰρ
 ἔπαινον εἰς τὴν ἐρυθραν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ
 χρῆσθαι εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν
 βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης
 20 γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα δ' ἐν ὀπιπῇ εἰ-
 δόκει ἡμέρη τέχνης ἐν ἀρχαῖς, καὶ γὰρ παρεδ-
 δόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Διὶ ὁ σφόδρα τῷ
 πατρί. ἀχθόμενον. ἡμᾶ μοι καὶ παιδῶν
 25 πᾶσι ἀτρεπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοῦ ἡλι-
 κιώτατος ἐπιδείξεν, εἰ φαινοίμην θεὸς δ' ἡ γλυ-
 φων, καὶ ἀγαθὰ πᾶσι μακρὰ κατὰ σκευὰ ἔχων
 ἐμῶν τῶν καὶ καίνοις, οἷς ἀρρομέμην. καὶ τὸ τε
 30 πρῶτον ἐκείνο, καὶ ἱσχυρῶς τοῖς ἀρχομένοις
 ἐγγίγναι. ἐγκοπία γὰρ πᾶσι μοι δὲς ὁ θεὸς
 ἐκέλευσε μοι ἡρέμα καθικέειν πλακὸς, ἐν
 30 μίσθῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν.

ὅτι τινὲς οἰκίαν ἀφικνεῖμαι σωεχὲς ἀνολο-
 ζων, καὶ δακρύων καὶ ὀφθαλμοῦς ὑπόπλεως, καὶ
 διηγῆμαι τινὲς στυγίᾳ, καὶ τὰς μύλωνας
 ἐδούκνουν, καὶ κατηύρουν πολλὴν πναὶ μότη-
 τα, περὶ οἷς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἐδρουν, 5
 καὶ αὐτὸν ὑπεβλάβαινον καὶ τινὲς τέχνῳ. ἀ-
 νακταμένης δὲ τῆς μηδὸς, καὶ πολλὰ καὶ
 ἀδελφῶν λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κα-
 τέλαρτον, ἐπ' ἐν δακρυς, καὶ τινὲς νύχθ' ὅλῳ
 ἐκόντων. Μέχρι μὲν δὲ τούτων, γλαύσιμα, καὶ 10
 μερμηκώδη τὰ εἰρημνῶα. τὰ καὶ ταῦτα δὲ,
 ἐκίπ' ἐν ταφείνῃ, ὡς Ἄνδρες, ἀκυσταί, ἀ-
 λλά καὶ πόνοι φιληκόντων ἀκροατῶν δεινῶα. ἴ-
 να γὰρ καὶ Ὀμηρον εἶπω,

— θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνερθ', 15

Ἀμβροσίῳ δια νύκτα, —

ἐπαργῆς ἔως, ὥστε μηδὲν ἀπαλείπεσθαι τῆς
 ἀληθείας. ἐπ' γὰρ καὶ μὲν πᾶσι χρόνον τὰ δὲ
 ἡμέματά μοι καὶ φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς 20
 παραμυθεῖ, καὶ ἡ φωνὴ καὶ ἀκροατῶν ἐναυλῶ.
 ἔτω σαφὴ πάντα λόγῳ.

2. Δύο γυναικες λαβόμεναι ταῖν χερσίν
 ἄλλῃν με πρὸς ἐαυτὴν ἐκείνην. μάλα βιαίως,
 καὶ καρτερῶς· μικρὴ γὰρ με διεσπάσαντο πρὸς 25
 ἀμύληας φιλοπυμνῶα καὶ γὰρ ἄρπ μὲν ἂν ἡ
 ἑτέρα ἐπικράτει, καὶ πρὸς μικρὸν ὅλον εἶχε
 με. ἄρπ δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχό-
 μῳ. ἐβόων δὲ πρὸς ἀμύληας ἐκείνην. ἡ μὲν
 ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκλῆσθαι βύλοιτο. ἡ δὲ ὡς 30
 μάτῳ καὶ ἀμύληας ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἑρρατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὴ καὶ κόμῳ,
 καὶ χεῖρε πύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν
 ἑσπῆτα, πλάγῃ καὶ ἀνέμῳ, οἷον ἦν ὁ θεῖος,
 ἐπότε ξέοι καὶ λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα ἐν- 35
 πρὸς πᾶσι, καὶ τὸ ἡμέμα ἐν πρὸς, καὶ κόμῳ
 τινὲς

τινὶ ἀναβολῇ. τέλει δὲ ἐκ ἐφ' ἑαυτοῦ μοι δια-
 ζεν ὁποῖα βυλοῖ μιν ζωεῖναι αὐτῶν.

3. Περίερα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρ-
 δης ἐλέξεν. ἐγὼ, φίλε παῖ, ἐμμογλυφικὴν τι-
 5 χην εἰμί, καὶ χθές ἤρξα μανθάνειν, οἰκεία τι-
 σοι, καὶ συγχυῖς αἰκοθεν. ὁ τε, γὰρ πάππ-
 ος, εἰπὼσα τένομα τῷ μηδ' ἀπατοῦτο, λιθ-
 ξότο καὶ, καὶ τὴν δαίω ἀμοφίαν, καὶ μέλας
 δουλιμῶτον δὲ ὑμῶν. εἰ δὲ δέλοισι λήρωνι μ-
 10 καὶ φαιλάων τῶν ὧν ταύτης ἀπέχεται.
 δείξασα τὴν ἑτέραν, ἐπαθεῖς καὶ ζωοικ-
 ἔμοι, πρῶτα μὲν δρέψῃ χυτικῶς, καὶ τοῦ ὧν
 ἔξεις καρτερὸς, φθόνου δὲ παλὸς ἀμύτρετο
 ση. καὶ ἡ ποτε ἀπει ἐπὶ τὴν ἀμφοδιπὴν, καὶ
 15 παρὶδαι, καὶ τοῦ οἰκείας κατὰ μιν. ἔδιδε
 λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. μὴ μου-
 χθῆς δὲ τῷ σώματι τοῦ ἐυτελέος, μὴ δὲ τῷ
 εὐδῆτο τοῦ πινάρεν. ἀπὸ γὰρ ἡτοῦ τοκέων
 μάμμου, καὶ φειδίας ἐκείνου, ἔδειξε τι-
 20 δία, καὶ Πολύκλειτο τῇν Ἡρακλεράσας
 καὶ Μύραν ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέας ἐθαυράδ-
 φεροσκυῶν γὰρ ἐποι μετ' ἡτοῦ δαίμωνος
 τέτων εἰς ἡρόιο, πῶς μὲν καλὸς αὐτὸς παρ-
 πᾶσιν ἀνθρώποις ἦν οἷο. ἐπλωτὴν δὲ καὶ πᾶσι
 25 ἐποδείξε, καὶ ἐλδοπτον δὲ ἀποφανέας καὶ τῇ
 γρίδα. ταῦτα καὶ ἐπ' τέτων πλείονα ἀπο-
 πλάσας, καὶ βαρβαρίζουσιν ἀμφοδιπὴν
 τέχνῃ, μέλας δὲ σπερδῇ ζωοίερασ, καὶ πῖν-
 ραι περὶ μὲν. ἀμ' ἔκαστ' ἐμνήμηται. τὰ πλεί-
 30 οὖν ἡτοῦ μετ' ἐμνήμην δέφυξο. ὅτι οὐδὲ
 α. Ἐπεὶ δὲ ἐν ἐπαύσει, ὅρα καὶ ἡ ἐπὶ
 ὧν πᾶς. Ἐγὼ δὲ, ὅτε τέκνον, καὶ δαίμα ἐπὶ
 ἡδὴ ζωοίερας σοι, καὶ γυναικί, εἰ καὶ μηδὲ
 εἰς τέλει με πεπείσθαι. ἡλικία μὲν ἐν τῷ
 35 ἀγαθὰ ποιεῖν λιθοξότο χυόμμου, αὐτὴν πο-
 εῖρηκαν. ἔδιδε γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔση, τι-
 σὼμα

σήματα πορῶν, καὶν τέτρω τλήν ἅπασαν ἐλπί-
 α τῆ βίης τεθειμῆθ'. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν
 ὀλίγα καὶ ἀλγυρῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γυνώ-
 μω, ἐντελής δ' τλήν πρὸς σόδον, ἔτε φίλοις
 ἐπιδικασίμθ'. ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς 5
 πολίταις ζηλωτός, ὅμ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης,
 καὶ ἥν' ἐκ τῆ πολλῆ δόμης εἶς, αἰεὶ τὸν πρῶ-
 ντα ὑποσηΐσων, καὶ τὸν λέγειν διωκάμενον
 περὶ πείων, λαβὼν βίον ζῶν, καὶ τῆ κρείττονθ'
 ἡμιον ὢν. εἰδὲ καὶ φειδίας ἢ Πολύκλειτθ' 10
 ἥσοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ὀξεργασίαι, τλήν
 μὲν τέχνῃ ἅπαντες ἐπαινέσον, ἐκ ἑστὶ δὲ
 καὶ ἥν' ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, ἔυξαι' ἄν
 τι ἔμοιθ' ἡμέας, οἷθ' γὰρ ἂν ἦς, βάνασθ'
 καὶ χειρὶν ἄξ, καὶ ἀποχειροβίωθ' νομιθήσῃ. 15
 τλήν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ὅπ-
 ρειζω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ περὶ ζῆς θαυ-
 μαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσι καὶ πάν-
 των, ὡς εἰπείν, ἐμπεσον ἀποφάνεσθαι, καὶ τλήν
 ψυχὴν ὅτ' σοι κυριώτατον ὅτι, κατὰ κοσμήσῃ 20
 πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, (σωφροσύνη,
 δικαιοσύνη, ἐντελεία, πραότης, ἐπιφειά, (σω-
 φειά, καρτερία, τὰ πῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ περὶ
 τὰ σεμνότατα ὁρμῇ. ταῦτα γὰρ ὅτιν' ὁ τῆς
 ψυχῆς ἀκέραιθ' ὡς ἀληθῶς κόσμθ'. λήσῃ 25
 καὶ σε ἔτε παλαιὸν ἔδεν, ἔτε νῦν ἡμέας
 δέον, ὅμ' αὖ καὶ τὰ δέοντα περόψῃ μετ' ἐμῆ.
 καὶ ὅλως, ἅπαντα ὅποσα ὅτι πάτε δεῖα, τὰτ'
 ἀνθρώπινα, ἐκ εἰς μακρὸν σε διδάξομαι. καὶ
 ὁ νῦν πένης, ὁ τῆ δεινθ', ὁ βυλαδυσίμωρος π 30
 περὶ ἀλγυρῆς ἔτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι
 (ελωπὶς, καὶ ἐπιφθονθ' ἔσῃ. πτωχὸς μὲν, καὶ
 ἐπαινέμενθ'. καὶ ἐπὶ τοῖς αἰετοῖς ἐνδεκίμωρ,
 καὶ ὑπὸ πῶν γῆς καὶ πλείω πρῶτον ὅλων ὑπο-
 βλεπόμενθ'. εἰδῆτα μὲν τοιαύτῃ ἀμπεχό- 35
 μενθ', (δείξασθαι τλήν ἑαυτῆς, πάντ' ὅτ' λαμ-
 περὶν

- πρὸν ἐφόρει) ἀρχῆς ὅ καὶ πρὸς δέας ἀξιόμ
 νθ. καὶ περὶ ἀποδημίας, ὅ δ' ἐπὶ τῆς ἀλλ
 δαπῆς ἀγνώως, ὅ δ' ἀφανῆς ἔση. τοιαῦτά σ
 πειθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρῶν
 5 ἔχας θ, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τ
 δακτύλῳ, ἔτθ ἐκείνθ, λέγων. ἂν δ
 πρὸς δέας ἀξιόν ἦ, καὶ τὸ φίλος, ἦ καὶ τὴν π
 λιν ὅλῳ καταλαμβάνη, εἰς σε πάντες ἀπ
 βλέπον. καὶ περὶ λέγων τύχης, καὶ χη
 10 τες οἱ πολλοὶ ἀκέσων, θαυμάζοντες, καὶ ὡ
 δαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς διωάμεως,
 τὸν πατέρα τῆς εὐπορίας. ὁ δὲ λέγῃσιν, ὅ
 ἀρ. ἀθάνατοι γίγνομαι πνες ὅς ἀνθρώπων
 τὸ σὸι πεποιήσω, καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ
 15 βίε ἀπέλθης, ἔποτε παύσῃ σωὼν τοῖς π
 παιδὶ δούλοισ, καὶ προσμιλῶν τοῖς ἀέροις.
 ῥας τὸν Δημοδῆν ἐκείνον, πνθ ὅδ' ὄντα
 ἐγὼ ἠλίκον ἐποίησα; ὅρας τὸν Αἰχίνῳ,
 τυμπανησείας ὅς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν
 20 ἐμὲ φίλιππθ ἐθερέπιδεν; ὁ δὲ Σωκρά
 τῆς, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐρμογλυφικῇ ταύτ
 τρεφείς, ἐπὶ δὴ τάχιστα ὤρῃκε τὸ κρείηθ
 καὶ δρεπιδόσας παρ' αὐτῆς ὑπομόλησεν αὐ
 ἐμὲ, ἀκέρως ὡς πρὸ πάντων ἀδελφῶν; ἀφείδ
 25 αὐτὸν τηλικύτους, καὶ τοῖς τοῖς ἀνδρας, κα
 πρὸς δέας λαμπράς, καὶ λόγοις σεμνὰς, καὶ χῆμα
 εὐπρεπὲς, καὶ πμῶ, καὶ δόξαν, καὶ ἐπαινο
 καὶ πρὸς δέας, καὶ δωάμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ
 ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ σωίσει
 30 δαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τ' πναρὸν ἐνδύσθαι, κα
 χῆμα δειλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, κα
 γλυφεία, καὶ κοπέας, καὶ κολαπήρες ἐν τοῖς
 χερσὶν ἔχεις, καὶ τῶ νενδύκως εἰς τὸ ἔργον, κα
 μαιπείης, καὶ χαμαίζηλθ, καὶ πάντα τρεπ
 35 ταπηνός. ἀνακύπτων ὅ ὅδε ποτε ὅδε ἀνδρῶ
 δες, ὅδε ἐλδύθειον, ὅδε ἐπινούων, ὅδε τα

ἔργα, ὅπως ἔυρυθμα, καὶ εὐαχήμενα ἔσαι σοι,
 περὶ ὧν, ὅπως ἢ αὐτὸς ἔυρυθμός τ', καὶ κόσμος
 τῆς, ἥκιστα περὶ ἐν πικρῶς, ἀλλ' ἀπμότερον
 τῶν σεαυτὸν λίθων.

5. Ταῦτα ἔπλεγέσης αὐτῆς, ἔπειμεί 5
 καὶ ἐγὼ τὸ τέλθ' ἡν' λόγων, ἀνασὰς ἀπε-
 ανάμνω, καὶ τὴν ἀμορφοὺν ἐκείνην, καὶ ἔργα-
 κὴν ἀπλιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παι-
 ρίδα μάλ' αἰγυθῶς, καὶ μάλιστα, ἐπεὶ μοι,
 καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅπ' πληγὰς 10
 οὐδὲς ἔκ' ὀλίγας ἀρχομένη μοι χθὲς ἐνεπρί-
 λατο. ἡ δ' ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡ-
 ἀνάκη, καὶ τὸ χεῖρε (ὡς κρότει, καὶ πρὸ ὁ-
 ὄντας ἐπέειπε. τέλθ' ἢ, ὡς περὶ τὴν Νιό-
 κην ἀκόμην, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέ- 15
 λητο. εἰ δ' ὡς ἔδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπισήσηται
 ταυματοποιοὶ γοοὶ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς
 αὐτὴν ἀπιδέσκα, τοιγαροῦν ἀμείφομαί σε, ἔφη,
 τῆς δ' τῆς διχαιοσύνης, ὅπ' καθῶς πῶς δὴ κην
 ἀλίκας, καὶ ἐλθὲ ἡδὴ, ἐπίβηθι τέττε τὸ ὀχί- 20
 ματ' (δείξασά τι ὄχημα ὑποπνέων ἱππῶν
 ὡν, τὴν Πηγάσφ' εὐοικότων) ὅπως ἰδῆς οἶα
 καὶ ἡλίκας μὴ ἀκολυθῆσαι ἐμοὶ ἀγνοήσιν ἑ-
 σπες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἔλαιωε, καὶ
 ἐπὶ τοῦ ὀχί. ἀρθεῖς δ' εἰς ὕψθ', ἐγὼ ἐπεσκόπην 25
 ἀπὸ τῆς ἑω ἀρξάμενθ' ἄχρι πρὸς ἐσπέραν,
 ὅλεις καὶ ἔθνη. καὶ δῆμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλε-
 θ' ἀποσπείρων π' εἰς τὴν γῆν. ἔκ' ἐπὶ μὲν
 τοι μέμνημαι ὅ, π' τὸ σπειρόμενον ἐκείνο ἦν,
 καὶ τὴν τῆτο μόνον, ὅπ' ἔχ' ἔτ' ἀφορῶντες οἱ 30
 ἀνθρώποι ἐπὶ νουῖ, καὶ μετ' εὐρημίας, καθ' ἕς
 ἀννοοῖ μιν τῇ πῆσσει, παρέπεμπον. δείξασα δὲ
 μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μετ' οἷς ἐπαινεῖσιν ἐκείνοις,
 ἀπαρήγαγόν αὐτῆς, ἔκ' ἐπ' αὐτὴν τὴν ἐδῆτα
 ἐκείνην ἐνδεδυκότα ἦν εἶχον ἀφιπτάμενθ' 35
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκω εὐπάρυφός τις ἐπαρήκειν.

καὶ δὴ α-

καταλαβῆσαι ἔν κ' ἢ πατέρα ἐσῶτα, κ' πατέρα
γονίᾳ, ἐδείκνυνεν αὐτῷ ἐκείνην ἢ ἐδῆτα, κ' ἔμ
οἶτο ἢ κοιμῶ. κ' π' κ' ὑπόμενησεν, οἶα μικρ
δὲν περὶ ἐμῶ ἐβλάδ' αὐτο.

6. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔπ' ὧ
5 ἐμοὶ δοκεῖ ἐκλαραχθεῖς πρὸς τ' τ' πληθὺν φ
σον. μετὰ ξυῖ ἢ λέγοντι, Ἡράκλεις ἔφη τις,
μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, κ' διχαδικόν. εἴτ' ἄμ
ὑπέκρινε, Χίμαιραν δὲ ὄνειρος, ὅτε μήκισαί εἰ
αἱ νύκτες, ἢ τάχα περὶ ἑσπερῶ, ὡς περὶ ὅ
10 ρακλῆς κ' αὐτὸς ὅσι. τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐτῷ
ρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, κ' μνησθῆναι παι
κῆς τυκλός, κ' ὄνειρων παλαιῶν κ' ἡδὴ γεγε
κότων; ἔωλος γ' ἔψυχρον λγία. μὴ ὄνειρων
15 νῶν ἡμᾶς ὑποκρίσας πνας ὑπέληφεν; ἐκ
γὰρ θέ. ἔδ' ἔγ' ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγέμεντο
ἐνύπνιον, ὡς ἐδὲκ αὐτῷ, κ' ἐν τῇ παρῶα οἰκί
κ' τὰ ἄμ' α, ἴτε γ' ἔχ' ὑποκρίσας τ' ὅψιν, ἔ
ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διδῶν, κ' ταῦ
ἐν τῷ πολέμῳ, κ' ἀπογνώσῃ πρὸς γμά
20 πειρῶτων πολέμιων, ἀλλὰ π' κ' χρήσιμον
χεν ἢ διήγησις. κ' σόινω καὶ γ' τὸν ὄνει
διηγησάμενος ἐκείνῃ ἐνεκα, ὅπως οἱ νέοι π
τὰ βγῆναι βέπων, κ' παιδείας ἔχων, κ' μά
25 σα, εἴ τις ἀντ' ὑποπνίας ἐθίγοι κακῶ. κ' πρὸς
ἢ π' ἀποκλίνῃ, φύσιν ἐκ ἀχρονῇ διαφθείρα
ὅπρ' ὀρώσῃ, ἔν οἱ δ' ὅπ' κακῶν ἀκρίσας
μύθος, ἵνα νὸν ἐαυτῷ πρὸς δειγμα ἐμὲ πειρ
σάμεντο, ἐννοῶν οἶτο μ' ὦν, πρὸς τὰ κέλλι
30 ὥρμησα, κ' παιδείας ἐπεθύμητα, μηδὲν
δειλιάσας πρὸς τ' πνίαν τ' τότ', οἶτο, ἢ π
ὁμᾶς ἐπαγγέλυθα, εἰ κ' μηδὲν ἄμ' α, ἐδ
γ' ἐν τ' λιθογλυφῶν ἀδῶντες.

Διάλογος β'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

5

ΕΥΣ. ΜΗκέπ πονθρεύετε ὦ θεοί,
μὴ δὲ χτὶ γωνίας συσσεφό-
μοι, πρὸς ἑς ἀμύηλοις κοινολογῶδε, ἀγανα-
κῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιον μετέχουσιν ἡμῶν τῆ
συμπόσιου. ὅλα ἐπεὶ περ ἀποδέδοται ὅτι
τῶν Ἐκκλησίαι, λεγέτω, ἕας ὅτι εἰς τὸ φανε-
ρὸν, τὰ δοκοῦντά ηἱ, καὶ κατηγορεῖτω. αὐτὸ δὲ
κέρυτρε ὦ Ἑρμῆ τὸ κέρυγμα, τὸ ἐκ νόμου.
Ρ Μ. Ἀκουε, σῖμα. τίς ἀγορεύειν βέλεται
τῶν τῆεων θεῶν, οἷς ὄξεσιν; ἢ ἡ σκέψις
ἐκ τῶν μετὰ κων καὶ ξένων. Μ Ω Μ. Ἐγὼ δὲ
ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπιτρέψαις εἰπεῖν.
ΕΥΣ. Τὸ κέρυγμα ἡδὴ ἐφίησιν. ὥστε ἑ-
νὴν ἐμὲ δεήσει. Μ Ω Μ. Φημί τοίνυν δὲν
εἰπεῖν ἐνίκας ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀποχρηθεὺς ὄξ
ἀν-
άτων αὐτοῦ γέγονῃσιν, ἀμὲρ εἰ μὴ καὶ τὰς
πολεμέας, καὶ δευροπορίας αὐτοῦ ἰσοτίμοις ἡμῶν
ποφάνουσιν, ἔδεν μίγα, ἔδεν νεανικὰν οἶονται
γὰρ ζεῖν. ἀξιώ ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας
εἰπεῖν. ἔδεν γὰρ ἂν ὁμοῦς δουαίμην
ἡμῶν, πάντες μετὰ πᾶσιν ὥς ἐλπίθερος εἰμι τῶν
ἡμῶν, καὶ ἔδεν ἂν κατασπαράσσωμαι ἡμῶν
ἡμῶν γυνοῦσιν. διελέγω γὰρ ἀπαρτὰ, καὶ
γὰρ τὰ δοκῶντά μοι εἰς τὸ φανερόν, ἔδεν δε-
πνᾶ, ἔδεν ὡς αἰδῶς ὁπληκῶ πᾶσι τῶν
ἡμῶν, ὥστε καὶ ἐπαχθεὶς δοκῶ τοῖς πολλοῖς,
κυκοφαντικὸς τῶν φύσιν, δημόσιος τις κα-
ταρτὴ. ὡς αὐτὸν ἐπονομαζόμενον: πλὴν
ἐπεὶ περ ὄξεσι, καὶ κέρυγμα, καὶ σὺ, ὦ
Ζεῦ, ἐδίδως μετ' ὄξεσιν εἰπεῖν, ἔδεν ὡς ἑ-
λάμην

10

15

20

25

30

35

- λάμβαν' ἐρῶ. πολλοὶ γάρ φημι ἐκ ἀγαπῶν
 τες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν τῇ αὐτῇ ἡμῖν ἐκ
 ἐδελων, καὶ ἐνωχύν' ἐπίσης, καὶ ταῦτα, διὰ
 τοὺς ἑξ ἡμισείας ὄντες, ἐπὶ καὶ τοὺς ὑπερέτα
 5 καὶ διασώτας τοὺς αὐτῇ ἀνύγαγον ἐς
 ἕρανδον, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης δι-
 νομάς τε νέμιον, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν,
 καταβδόντες ἡμῖν τὸ μετόικιον. Ζ Ε Τ Σ
 Μηδὲν αἰνιγματωδῶς ὡς Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς
 10 καὶ διαρρήδην λέγε, προσεθίς καὶ τῆνομα
 νῦν γὰρ ἐς τὸ μέτρον ἀπέρριπται σοι ὁ λόγος
 ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοις ἄλλοις
 τοῖς λεγομένοις. καὶ ὅς παρρησιασθῇ ὄντα, μη-
 δὲν ὀκνεῖν λέγειν.
- 15 2. Μ Ω Μ. Εὖ γε ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παρ-
 ῖναις με πρὸς τὴν παρρησίαν. ποιεῖς γὰρ
 το βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον
 ὥς ἐρῶ καὶ τῆνομα. ὁ γὰρ τοι ἡναιότατος
 Διόνυσος ἡμῶνθρωπος ὢν, ἐδὲ Ἑλλήνων
 20 ἴσθην, ἀλλὰ Συροφοίνικος πνέει ἐμπόρου
 Κάδμου θυγατρὶδός, ἐποίησε ἡξιώθη τῆς
 θανάσιος, οἱ μὲν αὐτὸς ὅστις ἐ λέγω, ἐ-
 τὴν μήτραν, ἕτε τὴν μήλιν, ἕτε τὸ βα-
 ρύσμα. πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ
 25 γυναικεῖ τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκράτου
 ὡθέν ἀποπνέων. ὁ δ' ἔτι, καὶ ὀλην φατείαν εἰς
 ποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χρῶν ἐπαγόμενος
 ρεσι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σ-
 ληνόν, καὶ Σαλῦρος ἀρχοίλους πναῖς, καὶ αἰπό-
 30 τες πολλὰς, σκιρτήσικες ἀνθρώπους, καὶ τὰς με-
 φὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲν, κέρατα ἔχων, καὶ
 ὅσον ἑξ ἡμισείας ἐς τὸ χεῖρω αἰγὶ εἰκῶς, καὶ
 ἡμίονον βαθὺ καθεμύθ, ὀλίγον τρέφυ δια-
 ρον ὅστις. ὁ δ' ἔτι, φθακερὸς γέρον. σιμὸς τ-
 35 ρῖνα, ἐπὶ ὅντι τὰ πολλὰ ὀχέμενος. Λυδὸς
 τ. οἱ δ' Σάπυρος, ὅστις τὰ ὅσα καὶ αὐτὸς
 φθακερὸς

- γὰρ τοὶ ἀρχαῖοι ἦσαν τοῖς τῶν παρὰ νομῶν
 καὶ τῶν αἰτίων τῶ νοθὰ θέναι ἡμῶν τὸ ξυ
 δεῖον σὺ δὲ Ζεῦ παρέχεις, θνητὰς ἐπιμνη
 μνῶν καὶ κελῶν παρ' αὐτὰς ἐν ἀλλοῖς ἀλλ
 5 οὐκ ἔστι. ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μὴ σὲ κελῶν
 σὴ τις ξυλλαβὼν, ὅποτε ἀν' ταῦτο ἦς, ἢ
 χρυσοχρῶν τις κελῶν ἢ χρυσὸν ὄντα.
 ἀντὶ Διὸς, ἢ ὁρμῶν, ἢ φέλλιον, ἢ ἐλλόσιον
 μὴν ἦν. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γὰρ
 10 ἔργον ἢ ἡμῶν τέτων. ἢ γὰρ ἀν' ἀλλ
 εἰποιμι. καὶ τὸ πρῶτον γλοιστάσιον ὅτι
 ὅπου ἐν πρῶτῳ ἀκούσῃ. ὅπου ὁ Ἑκκλη
 μὴν δεῖς ἀπεδείχθῃ, ὁ δὲ Ἐυρυθέας ἐκ
 πατρὸς ἀπὸ τέθνηκε. καὶ πλοιστῶν Ἑκκλη
 νεὺς, οἰκίτε ὄντῃ, καὶ Ἐυρυθέας τῶ
 15 δεῖν τε αὐτῶν. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διὸς
 σὺ μὲν, δεῖς. οἱ δὲ ἀνέφιοι αὐτῶν, ἢ Περ
 θείας, ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λεάρχῃ, ἀνθρώπων
 ἀπάντων ἡχοῦ ἀιμορέτας. ἀφ' ὧν ἢ ἀπὸ
 20 σὺ δὲ Ζεῦ ἀνέγνωσας τοῖς τοῖς τοῖς τῶν
 καὶ ὅπου τῶν θνητῶν ἐτρεῖται ἀπὸ τῶν
 μὴν τε σὲ, καὶ ἐχ' ἀρρένετε μόνον, ἀλλ' ὅ
 αἰχρῶν, καὶ αἱ θήλειαι δεῖαι. τίς γὰρ ἐκ οἷ
 τὸν Ἀσχίσω, καὶ τὸν Τιθανδῶν, καὶ τὸν Ἐ
 25 θυμῶνα, καὶ τὸν Ἰάσωνα, καὶ τὸν Ἄμω
 ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσειν μοι δοκῶ. μακρὸν
 ἀν' τὸ διελέγχειν ἡρόδοτο.
 4. ΖΕΥΣ. Μὴ δὲν πρὶ τῶ Γαυμῶν
 ὁ Μῶμε εἴπῃς. Ἐμετὰ γὰρ εἰς αὐτῶν
 30 μὴρῶν, ὁρῶντας εἰς τὸ ἡρόδοτο. ΜΩ
 Ουκοῦν μὴ ἢ πρὶ τῶ αἰετῶ εἴπω, ὅπου
 ἔστῃ ὅτι πρὶ ἡρατῶ ὅτι, ὅπου τῶ βασι
 σκήτῃ καὶ ἡρόδοτο, καὶ μόνον ὅτι τῶ
 κεφῶν σὲ ἡρόδοτο, δεῖς ἢ ἡρόδοτο, ἢ
 35 τῶν τῶ Γαυμῶν ἐν τῶ ἡρόδοτο, ἀλλ'
 Ἀπίς γὰρ ὁ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σα
 βᾶς.

ἡμῶν ἐπισκεκληθήσῃς ἔτοι; ἢ
 Μίθρης ἐκείνῃ ὁ Μῆδῃ, ὁ τὸν χάνδω,
 αἰ τὴν πάρεχ, ἔδ' ἐκκλῶίζων τῇ φωνῇ.
 ἔσε ἔδ' ἡμῶν παρῆπης, ξλῶνσι. τοιγαροῦν
 Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐ-
 τῶν, μακρῶς ἡμῶν χαίρει εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπα-
 ναλίζουσι, καὶ θεὸς χειρονοῦσιν, ὅς ἂν ἐθελή-
 οισι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν περ καὶ Ζάμορξις
 ἔβλος ὢν, παρενεγέρθη, ἔκ οἱδ' ὅπως διδρα-
 ῶν. καὶ τοὶ ταῦτα πάντα, ὧς θεοὶ, μέγιστα.
 καὶ ὅς κωοπερόσωπε, καὶ (κωοδόσιν ἐσθλῶς
 αἰγύπτιε, τίς εἰ ὧς βέλπτε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς
 Ὀύλακλῶν; τίς βελόμωθ, καὶ ὁ Μεμοφίτης
 τῷ ταῦρῃ, ὁ ποικίλῃ, περοκωῆται, καὶ
 χρᾶ, καὶ περοφῆται ἔχει; αἰχμῶμαι ὅς ἴδῃς,
 καὶ πηθήκους εἰπείν, καὶ τράχους, καὶ ἄλλα
 πολλῶν γελοῖότερα, ἔκ οἱδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυθῆναι ἐς τὸν ἕρανόν. ἂν εἰμὶς ὧς θεοὶ,
 πῶς ἀνέχεσθαι ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μάλλον
 ἡμῶν περοκωῆματα; ἢ σὺ ὧς Ζεῦ, πῶς φέ-
 ρεις, ἐπειδὴν κείνῃ κέραια φύσασί σοι; Ζ Ε Τ
 Αἰχρῶς ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ περ ἡμῶν
 Αἰγυπτίων. ὁμῶς δ' ἐν ὧς Μῶμε, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν, αἰνίγματ' ἔστι, καὶ ἐπ' αὐτῶν χρη καὶ ἀγα-
 λᾶν ἀμύνηλον ὄντα. Μ Ω Μ. Πάνυ γὰρ μυ-
 στήριον ὧς Ζεῦ δέξῃ ἡμῶν, ὡς εἰδέναι, θεὸς μὲν,
 καὶ θεὸς κωοκαράλεις δὲ, τὸς κωοκαρά-
 λους.

5. Ζ Ε Τ Σ. Ἐὰ φημὶ τὰ περ ἡμῶν Αἰ-
 γυπτίων, ἀμῶς γὰρ περὶ τέτων ἐποκεφόμῃα
 πρὸ χαλῆς. σὺ ὅς τὸς ἄλλους λέγε. Μ Ω Μ.
 Τὸν Τροφώνιον, ὧς Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με δπο-
 τνίγει, τὸν Ἀμφίλοχον ὅς ἐναγῶς ἀνθρώ-
 πο, καὶ μηδ' αἰεὶ ὑδὲ ὢν, δεσποτῶν ὁ γλυ-
 πῶθ' ἐν Κιλικίᾳ, φάσθ' αὖθις τὰ πολλὰ καὶ
 γρηθῶν τῶν δυοῖν ὁβλοῖν ἔνεχε, τοιγαροῦν

ἐκ ἔπ' οὐδ' Ἀπολλων εὐδοκίμεις, ἀλλὰ ἔδ
 πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοδῆϊ, ὅς
 ἐλαίῳ περικυβή, καὶ σεφάκις ἔχη, καὶ γρή
 ἀνδρὸς ἐντολήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἦδη κα
 5 ὁ Πολυδάμαντος τῷ ἀθλητῷ ἀνδρείας ἰᾶτα
 τὸν πυρρόπουντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεῶν
 γῆρας ἐν Θάσῳ, καὶ Ἐκίοις δύσιν ἐν Ἰλίου
 καὶ Πρωτεσιλάῳ κατὰ Πικρὺ ἐν Χερρόνῳ
 ἀφ' ἑλ' ἐν ποσέτοι γερόναμιν, ἐπιδέδω
 10 μάλλον ἢ ἐμπορία, καὶ ἱεροσυλία· καὶ ὅλοι
 καὶ ἀπερογήκασιν ἡμῶν εὐποιεῖνες. καὶ ταῦ
 τα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράφον
 ἐγὼ δ' καὶ ἕτερα ὀνόμαζα πολλὰ ἦδη ἀκίαν
 ἔστε ἀκίαν τινῶν παρ' ἡμῶν, ἔτε (ὕψηναι ὅλα
 15 δυνάμειν, πάντες, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅπ' τέτοις γ
 λῶ. ἢ περὶ γὰρ ὅτιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετῇ
 καὶ φύσιν, καὶ ἐιμαρμένη, καὶ τύχῃ, ἀνυπόστατα
 καὶ κινὰ περὶ γυμνάτων ὀνόμαζα, ὑπὸ βλακῶ
 ἀνθρώπων καὶ φιλοσόφων ἐπινοηθέντα, καὶ ὁ μὲν
 20 αὐτοσχέδια ὄντα, ἔτα τὸ ἀνοήτους πέπτεκεν
 ὥστε εὐδὲς ἡμῶν, εὐδὲ δύειν βέλε, εἰδὼς ὅ
 καὶ μυσίας ἐκείνομας παρεσήσῃ, ὁ μὲν τλ
 τύχην περὶ ἔξασαν τὰ μεμνησμένα, καὶ ἂ ἐ
 ἀρχῆς ἐκείνῳ ἐπεκλώσῃ. ἠδέως ἂν ἐν ἐργ
 25 μὲν σὺ Ζεῦ, εἴ περ εἴδες ἢ ἀρετῶν, ἢ φ
 σιν, ἢ ἐιμαρμένην. ὅπ' μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκίαν
 ἐκ ταῖς τῶν φιλοσόφων διαβίβας, οἶδα, εἴ μ
 καὶ κωφός τις εἴ ὡς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαίει
 πολλὰ ἔπ' ἔχων εἰπεῖν, καὶ ἀπαύσω τ' λόγον
 30 ὁρῶ γὰρ τοῦ πολλὰς ἀχθουμένης μοι κέρου
 αὐεῖσθοντας, ἐκείνης μάστιγι, ὧν κατὰ τὰ
 παρρησία τ' λόγων. πέρας γὰρ εἰ ἐθέλεις
 Ζεῦ, Ψήφισμά τι περὶ τέτων ἀναγνώσμαι
 εἴ ἐν γυμνασμίᾳ. Ζ Ε Τ Σ. Ἀνάγνωσ
 35 ἢ παρὰ γὰρ ἀλόγως ἡπόσσω, καὶ εἴ τι παρὰ
 αὐτῶν ἐπιχέειν, ὡς μὴ ἐπιπλήξον ἂν γίγνηται.
 Ψήφισμα

Ψήρισμα.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

6. Ἐκκλησίας ἐνόμμε ἀγαθής, ἐβδό-
 μη ἰσαμύνης, ὁ Ζῶς ἐπερυσάνδρε,
 καὶ περὶ δὲ Πόσιδων, ἐπεσάτει Ἀπόλλων,
 ἡραμμάτρε Μῶμῳ τῆς τυκίδος, καὶ ὁ ὕπνῳ
 τῷ γνώμῳ εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ ἦν ἔξ- 10
 των ἑμὸν Ἑλλήνες, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, ἡ-
 δαμῶς ἀξιοὶ ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολι-
 τείας παρεγγραφέντες, ἐκ οἷοι ὅπως καὶ θεοὶ
 δόξαντες, ἐμπεπλήκασιν μὲν τὸν ἕρανδον, ὡς
 μετὸν εἶναι τὸ Συμπόσιον ὅχλῳ παραχάδεις πο- 15
 λυγλώσων πνῶν, καὶ ξυγκλύδων, ὅπλῃλοιπε
 ὅς ἡ ἀμύροια, καὶ τὸ νεκίον, ὥς μιν αἶς ἦδη
 τῷ κοίμῳ εἶναι, διὰ τὸ πληθῆναι ἦν π-
 νόνητον, οἱ δὲ ὑπὸ ἀνταθείας παρωσάμφοι τοῦ
 πηλαιῆς, καὶ ἀληθεῖς θεὸς περὶ δέας ἡξιώ-
 κασιν ἑαυτοὺς παρὰ πόνῃα τὰ πάτρια, καὶ ἐν 20
 τῇ γῇ περὶ μᾶλλον θεῶν, δεδόχθω τῇ βε-
 λῇ, καὶ τῷ δῆμῳ ξυλλεγμένῳ καὶ ἐκκλησίαν
 ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ ῥοπᾶς χρημείνας, ἐλέ-
 σθαι ὅς ἐπιγνώμονας τρεῖς θεὸς ἐπὶ αἶ, τρεῖς
 μὲν, ἐκ τῆς πηλαιᾶς βελῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ, 25
 τέταρτος δὲ ἐκ τῆς δώδεκας. καὶ ἐν αὐτοῖς, ὅς
 Δία. τέταρτος δὲ τοῦ ἐπιγνώμονας, αὐτὸς καὶ
 καθέζεσθαι ὁμόσας τὸν νόμιμον ὄρχον, τῷ
 Σπύρῳ. τὸν Ἑρμῶν δὲ, κηρύξασθαι ξυμπα- 30
 γεῖν ἀπαντας, ὅσι ἀξιῶσι ξωλῆν εἰς τὸ
 Συνέδειον. τὸς δὲ ἡκὺν μάρτυρας ἐπαρμόνους
 ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τῶν λόγων. τὸν τευθεῖν
 δὲ, οἱ καὶ, παρίτωσαν καθ' ἑνα, οἱ δὲ, ἐπι-
 γνώμονες ἐξελάσσοντες, ἡ θεὸς εἶναι ἀποφανῶν, ἡ 35
 καὶ ἀπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερά ἡεῖα, καὶ τὰς

- ἴσῃς τὰς περιουσίας. ὡς δὲ περὶ ἀλλῶν
 ἀδελφίμων, καὶ ἅπασι ὑπὸ τοῦ ἁγίου ὁπγινωμόνων ἐκ
 κειθέντων ὁπτεαίνων τῷ ἔργῳ, ἐς τὸν τάρτα-
 ρον ἐμπεσεῖν τῆτον. ἐργάζεσθαι ἢ τὰ αὐτοῦ
 5 ἔχουσιν· καὶ μήτε τιτὼ Ἀθλωῶν ἰσθῆναι, μήτε
 τὸν Ἀσκληπὸν χρησιμεύειν, μήτε τὸν Ἀ-
 πόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν πᾶσι
 λοξάμενον, μάντιν, ἢ καθαροδόν, ἢ ἰατρὸν
 (ἢ). τοῖς δὲ φιλοσόφοις περιεπῆν, μὴ ἀνα-
 10 πλάττειν καὶ ὀνόματα, μὴ ἢ ληρεῖν περὶ
 ἐκείνων. ὁπόσοι ἢ ἡδὴ ναῶν ἢ θυσιῶν ἢ
 ξιῶθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλ-
 ματα, ἐντεθῆναι ἢ ἡ Διὸς, ἢ Ἡέρας, ἢ Ἀ-
 πόλλωνος, ἢ τοῦ ἁγίου ἄλλων πνός, ἐκείνοις ἢ, τὰ
 15 φον χάσσει τιτὼ πόλιν, καὶ σήλῳ ἐπιστῆσαι
 ἀντὶ βωμῶν. ἢν δὲ περὶ παρακῆση τῷ κη-
 ρύματι, καὶ μὴ ἐβελήσῃ ἐπὶ τοῦ ὁπγινω-
 μονας ἐλθεῖν, ἐρήμῳ αὐτῷ καταδαιτησάντων.
 ΖΕΥΣ. Τῦτο μὲν ἡμῖν τὸ Ψήφισμα δι-
 20 καὶ τάλον ὃ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνατεννά-
 τω τὴν χεῖρα. μᾶλλον ἢ ἔτω γινέσθω.
 πλείους γὰρ οἶδ' ὁπ ἔσονται, οἱ μὴ χειροτονήσου-
 ντες. ἀλλὰ νῦν μὲν, ἀπτε. ὁπόταν ἢ κηρύξῃ
 ὁ Ἑρμῆς, ἢ κατε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ
 25 γνωεῖσματα, καὶ σαφεῖς τὰ ἀποδείξεις, πατρὸς
 ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὄθεν, καὶ ὅπως δεδός ἐχ-
 νεῖο, καὶ σουλὴν, καὶ φεάτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ
 ᾤσεται, ἢ δὲν μελήσει τοῖς ὁπγινώμοσι, ἐ-
 κείνῳ περὶ μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἀνθρώποι
 30 θεὸν ἀντὶ ἡμῶν νομίζουσιν.

Διάλογος γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐ-
 ταιρείε, καὶ ἐφέςτε, καὶ ἀ-
 στεροππῆτα, καὶ ὄρεκε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐελγ-
 δυπε, καὶ εἴ π' ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιήσῃ 10
 κλέψῃ· καὶ μάλιστ' ὅταν ὑπορῶσι πρὸς τὰ μέ-
 τρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυάνθυμος γινόμενος
 ὑπερείδεις τὸ πῖπτον τῶ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς
 τὸ κεχρηγὸς τῶ ῥυθμῷ. πᾶσι σοι νῦν ἡ εἰσιμα-
 ρα γὰρ ἀστεροπῇ, καὶ ἡ βαρύβερομος βροστή, καὶ 15
 ὁ αἰθιρόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κερωτός·
 ἔπαντα γὰρ ταῦτα λήρῃ ἦδη ἀναπέφηνε, καὶ
 κερπνὸς ποιηπικός ἀτεχνῶς, ἔξω τῶ πατάγῃ.
 ἥ γ' ὀνομάτων. τὸ γ' αἰοιδιμόν σε, καὶ ἐκκρό-
 λον ὄπλον, καὶ πρὸ χειρὸν, ἐκ οἷοι' ὅπως τε-
 λείως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ὅστι, μηδὲ ὀλίγον 20
 σπινθήρα ὀργῆς· καὶ γὰρ ἀδικάντων διαφυλάτ-
 τον. διὰ τὸν γὰρ τῶν ἐπορκούντων ἐπιχει-
 ρούντων ἔωλον θρυαλίδα φοβηθεῖν ἄν, ἢ τίμω τῶ
 πανδαμάτορος κερωτῆ φλόγα. ἔγω δ' ἄνθρωπον 25
 πῶς ἐπανατείνασθαι δοκέω αὐτοῖς, ὥς πυρ-
 μὲν, ἢ κερπνὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ δεδιέναι, μόνον γ' ὅ-
 σπουδάζειν ἀπολαύειν τῶ τράνματι, ὅπ' ἀ-
 ναπληροῖται τῆς ἀσβόλου. ὥστε ἦδη διὰ ταῦ-
 τά σοι καὶ ὁ Σάμωνας ἀντιβροντῶν ἐτόλμα, καὶ 30
 πάντ' οἱ ἀπὸ θανάτου ὦν πρὸς ἔγω ψυχρὸν καὶ
 ὀργὴν Δία, θερμυρῶς ἀνὴρ, καὶ μεγαθυρό-
 μωτος. πῶς γὰρ ὅπως καὶ καθάπερ ὑπὸ μαν-
 δραχρῶς καθάλας; ὅς ἐτε γὰρ ἐπορκούντων
 ἀκέρως, ἔτε τὸν ἀδικούντων ἐπιποθεῖς, λημῶς 35
 δὲ, καὶ ἀμβλυώπεις πρὸς τὰ γινόμενα, καὶ τὰ

- ὥτα ἐκκινῶσθαι καὶ ἄπερ οἱ παρηγηκότα
 ἐπεὶ νέθ' γέπ' κ' ὀξύθυμ' ὦν, κ' ἀκμαῖ
 πλὴν ὀργῶν, πολλὰ καὶ ἤν' ἀδίκων, κ' βιαίων
 ἐποίεις, καὶ ἔδ' ἐποίησες τότε πρὸς αὐτοὺς ἡ
 5 κεχρησάν, ἀλλ' αἰεὶ ἐν ῥῆός πάντως ὁ κεραιωδὲς
 λῶ, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖελο, καὶ ἡ βρογλὴ ἐπα-
 ταγείτο, καὶ ἡ ἀσραπὴ (ὥς γὰρ ἀσπερίσθαι
 κερβοκοσμὸν πρηνικαντίζετο, οἱ σφισμοὶ δ' κο-
 σκινηδόν, κ' ἡ χρῶν σπινηδόν, κ' ἡ χαλαζα σπ-
 10 ῖνηδόν. κ' ἵκα σοι φόβηκώς διδάξαίμαι, ἵεσθαι
 τ' ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πολλαὶ δὲ ἐκείνη παρὰ
 ὥς τε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρῶν νουαγία ἐπὶ
 τῷ Δουκαλίῳ ἐγέρθητο, ὥς ὑποβρυχίων ἀ-
 πάντων καλὰ δυνάμεων, μέγας ἐν πικρῶτον
 15 φεισθῆναι, πρὸς σκεῖλαν τῇ Λυκαρεῖ, ζῶ-
 πυρὸν π' τῷ ἀνθρώπινῳ ἀπέρμαλ' διαφυλάττει
 του εἰς ἐπὶ γὰρ κακίας μείζανθ'. Τοι γὰρ
 τοι ἀκόλεδα τ' ῥαθυμίας τὰ πᾶν φρεσὶ κομίζε-
 20 παρ' αὐτῶν, ἔτε δύονθ' ἐπ' σοὶ ἴενθ', ἔτε
 σεφανῶνθ', εἰ μὴ τις ἄρα πάτερρον Ὀλυμ-
 πίων. καὶ ἔτ' ἐπ' ἀνὰ νῆα ποιῶν δοκῶν
 ἀλλ' εἰς ἔθ' παρ' ἁλῶν (ὥς ἱελαῶν. καὶ κατ'
 ὀλίγον Κρόνον σε, ὁ θεῶν ἡγεμὼν ταῖς, ἀπο-
 φαίνεσι, παρ' αὐτοῖς τῆς πμῆς.
 25 2. Ἐὼ λέγεις, ὁποῦντις ἦδη σὺ τὸν νεῶν
 σευ κήκησιν. οἱ δ' καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας
 Ὀλυμπιάσιν ὀπτεβλήκησι. καὶ οὐδ' ὁ ὑφ' ἱερε-
 μέτης ὤκηνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κωῖας, ἢ τὴν
 γήτονας ἐπικλέεσθαι, ὥς βοηθρομήσαντες
 30 αὐτὰς συλλάβοισιν, ἔπ' αὐτοῖς ἀσπόμενους πρὸς
 τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ θεῶν αἰετῶν, κ' ἡ γίγανθ' ὀλέτωρ,
 κ' πλάνοι κράτωρ ἐκείνησιν, τὰς πλοκάμους πει-
 κιδρόμενθ' ὑπ' αὐτῶν, δεικνύχων κεραιῶν
 ἔχων ἐν τῇ δόξει. ταῦτα πίνων ὦ δαυμά-
 35 στε, πτωχὴ παύσει ἔπως ἀμελῶς παρορῶ-
 μῶνα; ἢ πότε κολάσθης τὴν τοσούτῃν ἀδι-
 κίαν;

κίαν; πόσοι Φαέθοντες ἢ Δάχελίωνες ἱκανοὶ
 πρὸς ἕτως ὑπερβλήλον ὕβριν τῆ βίης; ἵνα γὰρ
 τὰ κοινὰ εἰδῶς, τὰ μὲν εἶπω, τοσούτους Ἀθη-
 ναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίους ἐκ πενεσά- 5
 των ἀποφίνας, καὶ πᾶσι τοῖς θεομύθοις ἐπικυ-
 ρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν ἡφ'
 φίλων ἐκχέας τὸν πλεῖτον, ἐπειδὴ πένης διὰ
 ταῦτα ἐξυβρίζω, ἐκ ἑπ' ἐδὲ γνωρίζωμαι
 πρὸς αὐτῇ, ὅτε προσβλέψουσιν οἱ τέως ὑπο-
 πησόντες, καὶ προσκυκλῶντες, καὶ κίβ' ἐμὲ νύθ- 10
 μαλ' ἀνηρημύθοι. ἀλλ' ὡς περ καὶ ὁ δ' ὦ βα-
 δίζων ἐπ' ἰχθυοῖσι πνι αὐτῇ, ὥσπερ τινὰ σήλιον
 παλαιῶ νεκρῷ ὑπὸ τῆ χθονὸς ἀναλί-
 τρημυθίῳ παρέρχον, μηδὲ ἀναγνόντες, οἱ
 καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἐτέρων ἐκτρέπονται, 15
 δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι
 ὑπολαμβάνοντες, τὸν ἔκ πρὸ πολλῆς σωπῆρα
 καὶ ἐνδ' ἐγὼ αὐτῇ γεγνημύθον. ὥστε ὑπὸ
 τῇ κακῶν ἐπὶ πάντῳ τῷ ἐχαπαὲν βαπτό-
 μῳ, ἐναφάμῳ διφθέρεσιν, ἐργάζομαι 20
 γλῶ ὑπομῦθος ὁ βολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ,
 καὶ τῇ δίκῃ περσφιλοσοφῶν ἐν αὐθιᾷ. οὗτο
 γὰρ μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψεσθαι πολ-
 λὺς παρὰ τῷ ἀξίῳ ἔν' ἀφ' ἡνίκας. ἀνταρ-
 τερὸν γὰρ τὸτό γε. ἥδη ποτὲ ἐν ᾧ Κρόνῳ καὶ 25
 Ῥέας ἡδὲ, τὸν βαθυὸν τῆτον ὕπνον ἀποσεισάμε-
 νον, καὶ νήδυμον, (ὑπὸ τὸν Ἐπιμυθίδην γὰρ
 κεκοίμηναι) καὶ ἀναρρίπτους τὸν κερκυμῶν, ἢ ἐκ
 τῆς Οἴτης ἐναυσάμενον, μεγάλῳ ποιήσας
 τῷ φλόγα, ἐπιδείξαιό πνα χολῶ ἀνδρά- 30
 δας καὶ νεανικῷ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ὅτι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν περὶ σε, καὶ τῆς ἐκείσῃς ταφῆς μυθο-
 λογέμενα.

3. ΖΕΥΣ. Τίς ἕως ὅστις, ὦ Ἐρμῆ, ὃ
 κικρυγῶς ἐκ τ' Ἀθηναίων, παρὰ τὸν Ἰωνῆδον 35
 ἐν τῇ ὑπορείᾳ, πίνανθ' ὅλον, καὶ ἀνυχθῆναι,
 Ζ. 5. καὶ

- καὶ ὑποδίφθεις θ; σκάπῃς ἦ, οἶμαι, ἐπικυ-
 φῶς, λάλῃ ἀνθρωπῷ, καὶ θρασυς, ἥ περ φι-
 λόσοφος ὄν. καὶ γὰρ ἀνέπνοε δασυεῖς πρὸς λόγους
 διδύκει· καὶ ἡμῶν. ΕΡΜ. Τί φῆς ὦ πα-
 5 τερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχαραπίδου, τὸν
 Κολυπῆα; ὅτις ὄντιν ὁ πολλαῖς ἡμᾶς καθ' ἡ-
 ἱερῶν τῆσιν ἐσιδάς, ὁ νεόπλαστῷ, ὁ τὰς
 ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰσθαμνῶν
 ἐορτάζειν τὰ διόσια. ΖΕΤΣ. Φεῦ τῆς ἀλ-
 10 λαγῆς! ὁ κολῶς ἐκείνῳ, ὁ πλέσῳ, περὶ οὗ
 οἱ ποσῆτοι φίλοι; τί παθὼν ἔν τοιούτῳ ὄντι,
 αὐχμηρὲς, ἀθλιῷ, καὶ σαπανῶς, καὶ μεθω-
 πῶς, ὡς εἰκεν, ἔχει βαρεῖαν καταφύρων τιμὴν
 δίκειλλαν. ΕΡΜ. Οὐτως μὲν εἶπεν, χρη-
 15 σότης ἐπέβριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ
 πρὸς τὸν δεομένους ἀπαντας οἶκτῷ. ὡς δὲ
 ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ ἐυήθεια, καὶ ἀκλεισία
 περὶ τὸν φίλον. ὡς ἔλπει, κόραξι, καὶ λυ-
 κοῖς χαιρίζομαι, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν πσεύ-
 20 πων ὁ κακοδαίμων χαιρέομαι τὸ ἥπαρ, φίλος
 ἦ αὐτὸς καὶ ἐταῖρος ὦντο, ὑπὸ ἐνοίας τῆς
 πρὸς αὐτὸν, χαιρόντας τῇ βορᾷ. οἱ ἦ τὰ ὁ-
 σὰ γυμνάσαντες ἀκλειῶς, καὶ περὶ ἀρόντες, εἴ-
 25 πος καὶ μυχὸς ἐνὶ ἡμυζήσαντες, καὶ τῶτον ἐν
 μάλα ἐπιμελῶς ὥροντο, εὖρον αὐτὸν καὶ τὰς
 30 ρίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, ἐδὲ γνωρί-
 ζαντες ἔπαι, ἐδὲ προσέλεποντες. πόθεν γὰρ ἡ
 ἐπικερυῶντες, ἢ ἐποδιδόντες ἐν τῷ μίτρῳ;
 διὰ ταῦτα δίκειλλίτης καὶ διφθείας, ὡς ὀρεῖς
 30 ἀπλιπὼν ὑπὸ αἰχμῆς τὸ ἄστυ μεθ' ἑωρε-
 γῆς, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλε-
 τωῖτες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑποπτικῶς παρέρ-
 χον, ἐδὲ τένομα, εἰ Τίμων κηροῖτο, εἰδότες
 ΖΕΤΣ. Καὶ μὴν ἔπαροηθ' ἀνὴρ, ἐδὲ
 34 ἀμελητέῳ. εἰκότα γὰρ ἡ γανάνκει δυσυχῶν,
 ἔπει καὶ ὁμοῖα ποιήσας τοῖς καταρθέτοις κό-
 λαξιν.

λαξιν ἐκείνοις, ἐπλεησμένοι ἀνδρὲς τοσαῦ-
 τα ταύρων ἢ καὶ αἰγῶν πόματα καύσαντο
 ἡμῖν ἐπὶ ἡμῶν βωμῶν. ἔπ' γὰρ ἐν ταῖς ῥίσι
 τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πάλιν ὑπὸ ἀρχολίας
 καὶ δορυβέε πολλὰς ἡμῶν ἐπορεύοντων, καὶ βια-
 ζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔπ' ἡ καὶ φόβος τῶν παρὰ
 ἡμῶν ἱερουλύβων, (πολλοὶ γὰρ ἔτι καὶ δυσφύ-
 λακτοι, καὶ ἔτι ἐπὶ ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐ-
 φιάσι) πολλὴν ἤδη χρόνον ἔτι ἀπέβλεψα εἰς
 τὴν Ἀπικίαν, καὶ μάλιστα ἔτι φιλοσοφία καὶ
 λόγων εἰδὲς ἐπιπόλαζ' αὐτοῖς. μαχομένων
 γὰρ πρὸς ἀμύλκας, καὶ κεκροτόων, ἔτι ἐπα-
 κύνειν δεῖ ἡμῶν. ὥς τε ἡ ἐπεβυσάμενον
 χρὴ τὰ ὄντα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτρεῖσθαι πρὸς
 αὐτῶν, ἀρετῶν πῖνα καὶ ἀσώματα, καὶ λύρας
 μεγάλην τῇ φωνῇ ξυμειρόντων. διὰ ταῦτά τοι
 καὶ τῶτον ἀμεληθῆναι ζυνέβη, πρὸς ἡμᾶς ἔ-
 φαιλλον ὄντα. ὁμῶς ἢ τὸν Πλάτωνα ἢ Ἐρμῆ
 παραλαβὼν, ἀπῆλθον παρ' αὐτὸν καὶ τὰ χεῖρα. ἀ-
 γάτω ἢ ὁ Πλάτων καὶ τὸν Θεσσαρόν μετ'
 αὐτῶν, καὶ μὲν τῶν ἀμφοῶν πρὸς τὴν Τίμωνι,
 μηδὲ ἀπὸ μαθητῶν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλ-
 ιστα ὑπὸ χρηστότητι αὐτοῖς ἐκδιώκη αὐτὸς
 τῆς οἰκίας. πρὶν ἢ ἡμῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ
 τῆς ἀχαρείας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν,
 καὶ αὐτοῖς μὲν σέφομαι, καὶ δὴ καὶ δόσασθαι,
 ἐπειδὴ τὸν κεραιὸν ἐποκιδάσω. κατεαγ-
 μῆναι γὰρ αὐτῶν καὶ ἀποσομωμῆναι εἰς ὁ
 ἀκρίνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἢ
 κόνησα πρῶτον ἐπὶ τὸν Ζοφιστὴν Ἀναξαγόραν,
 ὅς ἐπ' ἔθε τὰς ὁμαλίας, μηδὲ ὅλως εἶναι πῖνα
 ἡμᾶς τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκείνους μὲν διήμαρτον. ὑπὸ
 ἔχει γὰρ αὐτῶν τὴν χεῖρα Περικλῆος. ὃ ἡ κε-
 ραιὸς εἰς τὸ ἀνέκλειον παρὰ σκύφας, ἐκείνῳ
 τε κατέφραξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγους δεῖν ζυνερί-
 σθαι παρὰ τὴν πύραν. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ
 καὶ.

καὶ αὐτὴ πτωεῖα ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλή-
την ἴα τὸν Τίμονα ὀρεῶσιν.

4. ΕΡΜ. Οἶον μὲν τὸ μέγα κενε-
γῆσαι, καὶ ὁ χληρὸν εἶναι καὶ θεοσυνῶ; ἔτι
5 δικαιολογῆσαι μένοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχρηστοῖς
τὸτο χρησιμὸν. ἰδοὺ γὰρ αὐτὸς μάλιστ' ἀπεί-
σιθ' ἐκ πενιέστερα καταστήσῃ ὁ Τίμων, βο-
ήσας καὶ παρρησιασάμενθ' ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ
ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτον
20 ἐπικυκλωθῶς, ἔτι ἂν ἔσκαπτον ἀμυγμένθ'.
ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐκ αὐτῶν ἀπέλθωμαι ὃ
Ζεῦ παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διὰ τί ὦ ἄν-
θρωπε Πλάτῃ, καὶ ταῦτα ἐμὴ κελεύσανθ' ἔ-
στιν ΠΛΟΥ. Ὅτι νῦν Δία ὑβρίζειν εἰς ἐμὴ, καὶ
25 ἔξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεῖται, καὶ ταῦτα,
παρῶν αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον ἐγὼ δι-
κροῦμαι μετ' ἐξέσθαι τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ
πῦρ ἐκ τῆς χειρὸς ἀπορρίπτεται. αὐθις ἔτι
ἀπέλθω, παρσίοις, καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίροις
20 παροδοθησόμενθ' ἔτι ὁ κείνους ὁ Ζεῦ πῦρ
πέμψε, τοὺς ἀλδοπομῶνας τῆς σωφροσύνης, τὸς
ἐφονίας, οἷς τίμωθ' ἐγὼ καὶ φεισόμενθ'. ἔ-
τι τοῖς οἰκίαισι τῇ πενίᾳ ξυνέστω, μὴ περὶ
μῶσιν ἡμῶν, καὶ διοθέραν παρ' αὐτῆς λα-
25 ρόντες, καὶ δίκαιαν ἀγαπάτω, ἄθλιοι, τίτ-
λας ὁδοὺς ἀποφύγοντες, οἱ δὲ καὶ λαλοῦντες δι-
κροῦντες ἀμυγλῇ περὶ ἐμῶν. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν
ἔτι τοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσῃ φείσε, πάν-
30 γὰρ αὐτὸν ἢ δίκαια πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ
παντάπασιν ἀνάγκη ὅτι τινὲς ὁσφύς, αἱ
χεῖρές σου ἐν τῇ πενίᾳ παραμένει. Εἰ
μὴ τοι πάνυ μεμψίμοιρθ' εἶναι μοι δοκεῖς,
ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτῇ, διότι σοι τὰ
δύο ἀναπελάσας ἡφίει φεινάσῃν ἐλάττωσαι,
35 ἔτε ἀποκλέων, ἔτε ζήλοισιν. ἄλλοτε δὲ
τὸν αἰσίου ἡ γὰρ ἀνέλεος καὶ τῆς πλοῦσι, κατὰ
κακλείδαν

κακῶς αὐτῶν λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ
 κλησὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὥς μηδὲ παρε-
 κύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δωαλίδων ἦν. ταῦτα γὰρ
 ἀποδύρε πρὸς με, ὑποπνίγεσθαι λέγων ἐν
 πολλῶ πᾶσι σκότῳ, καὶ διὰ τῆς τοῦ ὠχρὸς ἡμῶν
 ἐφαίνου, καὶ φρονίῳ ἀνάπλεως, ζυνεστακῶς
 τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθῳ ἥνι συλλογισμῶν,
 καὶ ἀποδεδόσθαι ἀπὸ τῶν, οἱ καὶ εὐλαβοιο
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπερδεδεικναι
 ἐδοκεῖ σοι ἐν χόρῳ, ἢ σιδηρῶ θάλαμῳ, καὶ θάλασσῃ 10
 τῇ Δωαλίῳ παρθένοι δέσσαι, ὑπὸ σκευῶν καὶ
 παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀναβιβάζοντων τὰς
 πόκας, καὶ τὰς λογιζομένων. ἄτοπα γὰρ ποιεῖν
 ἔορασκες αὐτὺς, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολῶν,
 ἐξόν ὅτι ἀπολαύειν ἔτι πολυμῶντας, ἐδὲ ἐπ' ἀδεί- 15
 ας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίως γὰρ ὄντας, ἀλλὰ
 φυλάττειν ἐξηγητότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τῷ
 μοχλῶν ἀσκαρδαμυκτῇ βλέποντας, ἰκανῶς
 ἀπολαύσιν οἰομένους, ὅτι αὐτὺς ἀπολαύειν
 ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπο- 20
 λαύσεως, καὶ θάλασσῃ τῇ ἐν τῇ φάτῃ κυῖα.
 καὶ αὐτῇ ἐδίδου ἥνι κελῶν, μήτε τῷ
 ἰσχυρῷ πεινῶντι ἐπιτρέψας. καὶ περὶ γε καὶ κα-
 ταγέλας αὐτῶν φειδόμενων, καὶ φυλαττόντων,
 καὶ τὸ καὶ νότατον, αὐτὺς ζήλοτυπῶντων, ἀγ- 25
 νότων δὲ ὡς κατὰ οὐρανὸν οἰκίτης, ἢ οἰκονό-
 μῳ, ἢ παιδοβρίῃ ὑπερβαλὼν λαβάρως, ἐμπαρι-
 νήσει τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρευσον δεσπό-
 τῃ, πρὸς ἀμαυρὸν π καὶ μικρόσομον λυχνίδι-
 ον, καὶ διφθόρον θρυαμνίδιον, ἐπαρτυπῶν 30
 ἐδίδου τοῖς τόκοις. πῶς οὐκ ἐκ ἀδίκων, πάσαι
 μὲν ταῦτα ἀπαιτῶνται, νῦν ὅτι τῷ Τίμωνι τὰ
 ἐναρξία ἐπαρξέιν;

5. ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὲν εἶγε ταῖς ἡμέ-
 ραις ταύταις, ὁμοῦ σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν. τῇ- 35
 6. τῷ Τίμωνι τὸ πᾶν τῷ ἀναιδέϊ, ἀμύγες,

110 Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

καὶ ἐκ κυνοῖκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως, ἀνδ-
κοινητές τε αὖ κατὰ κλῆσον ἐν δόραις, καὶ σὺ-
τω φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερον
ἡροῖμιν, καὶ πμελῆς, καὶ ὑπερυγχοῦ, ὅπ-
5 μελεμνύς, ἔτε προσεπιομνύς αὐτὸν, ἔτε οἷ-
τὸ φῶς προσάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθαλμῶ πρὸς
πιντοῦ, ἀνοήτους ἐνόμιζον ἢ καὶ ὑβριστὰς, ἐδὲν
ἀδικεῖντά με ὑπὸ ποσέτοις δεσμοῖς, κατὰ σπ-
πονίας, καὶ εἰδότες ὡς μὲν μικρὸν ἀπίασιν
10 ἄμω πνὶ ἢ ἐν δαιμόνων με κατὰ λιπόντας.
ἔτ' ἐν ἐκείναις, ἔτε πὺ πᾶν. πρὸς αἰεὶς εἰς
ἐμὲ τέτεις ἐπαμνῶ, ἀλλὰ τὸν, ὅτ' αἰεὶς ὄν ὄντι,
μέγαν ὀπιθήσονται τὰ πρὸς γμασί, καὶ μήτε ἀ-
φροσύνας τὸ πρὸς πᾶν, μήτε πρὸς σμνύς τὸ
15 ὄλον. Σκόπη γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς τὰ Διός, εἴ τις
νόμω γήμας γυναικὸς νέαν, καὶ κλην. ἔπειτα
μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ πρὸς πᾶν,
αἰοίς καὶ βαδίζειν ἐνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ
μὴ ἡμίραν, καὶ ξυεῖναι τοῖς βελομνύοις, μάλ-
20 λον ἢ αὐτὸς ἀπᾶροι μοι χαλθισμνύω ἀνοί-
γων τὰς δούρας, καὶ μαρτωπύων, καὶ πᾶντας
ἐπ' αὐτῶν κλην, ἀρ. ὁ τοῦτο ἔρ. δόξεν
ἂν; ἐ σύ γε ὦ Ζεῦ φαίης ἂν, ἐραδὲς πολ-
λάκις. εἰ δέ τις ἐμπόδην ἐλάθῃραν γυναικὸς
25 εἰς τὴν οἰκίαν νόμω παρελαβὼν ἐπ' ἀρότω
παίδων γνησίων, ὁ δέ, μήτε αὐτὸς προσε-
πιτο ἀκμαίας καὶ κλην παρθένα, μήτε ἄλλω
πρὸς βλέπειν ἐπιδέποι, ἄρνον ἢ καὶ σῆραν,
κατὰ κλείσας παρθενοῖς, καὶ ταῦτα ἐρ. φάκων
30 καὶ δῆλ. ὦν ὑπὸ τῆς χροῶς, καὶ τῆς σαρκὸς
ἐκτετληκίας, καὶ ἢ ὀφθαλμῶν ὑποδευκότων,
ἔδ' ὅπως ὁ τοῦτο ἔρ. παρπαλεῖν δόξεν
ἂν, δέον παιδοποιεῖν, καὶ ὑπολαβεῖν τὰ γα-
με, κατὰ μαραινῶν ἐν πρὸς πον ἔτω καὶ ἐπὶ πρ-
35 σον κόρην, κατὰ πρ. ἱερίαν τῇ δεσμοφόρῳ βί-
φον διὰ πᾶν τὸ βί. Διότ' ταῦτα καὶ
αὐτὸς.

Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος. I I I

αὐτὸς πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν
ἀπώμως λακπυζόμενῳ, καὶ λαφυρῶμένῳ, καὶ
ὑψαντλέμενῳ. ὑπὸ ἐνίων δὲ, ὡς περ σιγμα-
τίας δρεπέτης πεπεδημένῳ. Ζ Ε Υ Σ.
Τίμω ἀγανακτῆς καὶ αὐτῷ; διδῶσθαι γὰρ
ἀμφοὶ καὶ τῷ δίκλῳ. οἱ μὲν ὥστερ ὁ
Τάσιδῃ ἀποτοὶ καὶ ἀγαστοὶ καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα,
ἐπιχεχνηότες μόνον τῷ χρυσῷ, οἱ δὲ καθάπερ
ὁ Φινδὸς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν βροχίαν ὑπὸ
ῥῆι Ἀρπυῶν ἀφαιρέμενοι. ἀλλ' ἀπὸ ἥδῃ, 10
ὡς φρονεσέτω παραπολὺ τῷ Τίμῳ ἐν τῷ ξό-
μῳ. ΠΛΟΥΤ. Ἐκείνῳ γὰρ ποτε παύ-
σῃ, ὡς περ ἐκ κοφίνου τετυπημένος, πρὶν ὅπως
εἰσρυῖναι με καὶ περὶ τὴν ἐξασίαν, φθάσαι
βυλόμενῳ τὴν ἐπὶ ῥοήν, μὴ ὑπερᾶν ἰλῶ εἰς- 15
πυσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. ἄγε, εἰς τὸν ῥῆι Δα-
ναΐδων πῖθον ὑδροφορήσῃ μοι δοκῶ, καὶ μάτην
ἐπαυλῆσῃ, καὶ κύτεις μὴ σέροντῃ, ἀλλὰ
πρὶν εἰσρυῖναι σχεδὸν ἐκχυθησόμενος τῷ ἐπὶ ῥ-
έοντῃ, ὥπως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυ- 20
σην καχηνὸς τῷ πῖθῳ, καὶ ἀκώλυτῃ ἢ ἐξοδῇ.
Ζ Ε Υ Σ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφορῆξῃ τὸ κε-
χνηδὸς τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπταμένον,
ἐκχυθέντῃ ἐν βραχέϊ σε, ῥαδίως εὐρήσει
τὴν διφθέραν αὐτῆς, καὶ τὴν δίκυλλαν ἐν τῇ 25
στυγί τῷ πῖθῳ. ἀλλ' ἀπὸ ἥδῃ, καὶ πλεονάζετε
αὐτόν. καὶ ἢ μέμνησο ὧς Ἑρμῆς ἐπανιὼν, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν καὶ κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης,
ὅπως τὸν κεραιῶν ἀκονήσαντες ἐποκιδάσω-
σιν, ὡς ἥδῃ γε τεθυγμένους αὐτῷ δεησόμεθα.

6. Ε Ρ Μ. Πρωτόμεν ὧς Πλῆτε. τί 30
τῷτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὧς ἡλυνάδα ἐ-
τυφλὸς μόνον, ἀλλ' καὶ χλωδὸς ὢν. ΠΛΟΥΤ.
Οὐκ ἀεὶ τῷτο ὧς Ἑρμῆς, ἀλλὰ ὅποτε μὲν ἀπὸ
παραπύου περὶ φθῆς ὑπὸ τῷ Διὶ, ἐκ οἷοι δ- 35
πως βροχὸς εἰμι καὶ χλωδὸς ἀμφοτέρω, αἰετὸς
λίσ.

- λισ τελέειν ἐπὶ τὸ τέρμα, περιγυρόσασθαι ἐν
 οἷς τὸ περιμύονθαι. ὁπόταν δ' ἀπαλλάττεται
 δέη, πλυνὼν ὅψι πολὺ ἤν' ὀρνέων ὠκύτερον
 ἅμα γένεσεν ἔπεισεν ἢ ὑσπληγξ, χαρῶ ἤδη
 5 νακηνρύπτομαι νενικηκῶς ὑπὸ πηδῆσας τὸ
 διον, ἐδὲ ἰδόντων ἐνίοις ἤν' δεαίων. ΕΡΜ
 Οὐκ ἀληθὴ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δ' ἢ καὶ πολλὰς
 εἰπὴν ἔχριμί σοι, χθὲς μὲν ἐδὲ ὀβολὸν ὄν
 πείσασθαι βερόχρον ἐχνηκότας, ἄφρων δ' ἡμέραν
 10 πλεούσας καὶ πολυειλείς ἐπὶ λάκκῳ ζεύγους ὄν
 λαυώνισας, οἷς ἐδὲ καὶ ὄνθ' ὑπὸ ἥρξε πώποισ
 καὶ ὁμῶς πορφυροῖ, καὶ χερσὶ χερσὶς περιέρχονται,
 ἐδὲ αὐτοὶ περδόντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄντα πλε
 ῖσιν. ΠΛΟΥ. Ἐτεροῖον τῶν ὄντων ὦ Ἐρ
 15 μῆ, καὶ ἐχρὶ τοῖς ἐμαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε,
 οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ
 αὐτῶν, ἄτε πλεῖστος καὶ μεγάλωρθ' καὶ
 αὐτὸς ὢν. διλοῖ γυνῶν, καὶ πῶ ὀνόματι. ἐπεὶ δὲ
 τοίνυν μελοικισθῶναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς
 20 ἑτερον, ἐς δέλτον ἐμβάδοντες με, καὶ χεῖρα σπ
 μηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀρετῶν μελ
 κομίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκότεινῳ περὶ τῆς
 οἰκίας περὶ, ὑπὸ τὰ γόνατα, παλαιὰ τῇ
 ὀθόνη σκεπόμενθ', περιμάχθη ταῖς γαλαῖς.
 25 ἐμὲ δ' οἱ ἐπιλπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένε
 σι κεχρηνότες, ὥσπερ τινὲς χελιδόνα περιπερ
 μένω, τετραγύστες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δ' ἂν δὲ
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐλμυθῇ, καὶ
 ἡ δέλτ' ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ με ὁ καὶ
 30 νὸς δεσπότης, ἦτοι ζυγῆς πρὸς, ἢ κόλαξ, ἢ
 χεῖρα πύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν ἡμῶν ὑπε
 ξυρημνῶν ἐπὶ τινὲς νότον ἀντὶ ποικίλων καὶ
 παντοδαπῶν ἡδονῶν, αἷς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπε
 ρήτερ' αὐτῶν μέγα τὸ μῖσος ὁ χυναῖ
 35 ἀπὸ λαβῶν, ἐκείνθ' μὲν, ὅς τις ἂν ἦ, πολὲ ἀρ
 πασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέρον, ἀντὶ τῷ
 τῶς.

τίως Πυρρίκ, ἢ ΔρόμωνΘ, ἢ Τιβίς, Με-
 κκλῆς ἢ ΜεγάβυςΘ, ἢ ΠρώταρχΘ με-
 ποιομαδίς, τὸν μάτῳ καχηνότας ἐκείνους
 αἰσάλληλως ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθές
 ἔχοντες τὸ πένθος, οἱΘ αὐτὲς ὁ θῶνΘ 5
 ἐκ μυχῆ τῆς σαγυλῆς δέφυγῃ, ἐκ ὀλίγον
 τὸ δέλεαρ καταπαύν. ὁδὲ ἐμπεσὼν ἀθρό-
 ος ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλΘ, καὶ παχύδερμΘ
 ἀνθρώπΘ, ἔπ τῷ πέδῳ πεφεικώς, καὶ
 ἀπαείων θῆΘ μασίζέεις, ὀρθίαν ἐφισαίς 10
 τῆς, καὶ τὸν μυλῶνα, ὡς τὸ ἀνέκδορον
 περικυκλῶν, ἐκ ἐπιφορηλός ἐστι τοῖς ἐπιγυχα-
 ρισίν, ἀλλὰ τίς τε ἐλεύθερος ὑβρίζει, καὶ τὸν
 ἠμοδύκως μασιγοῖ, ἀποπειρώμενΘ, εἰ καὶ
 αὐτὸν τὰ πῶτα ἐξέστην, ἄχρῃς ἂν ἢ ἐς πορ- 15
 ρίδον τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποβορίας ὀπιθυμή-
 τας; ἢ νόλαξι παρὰ δὲ εἰς αὐτὸν ὀμνύουσιν, ἢ
 ἐκὼν ἐμφορότερον μὲν Νιρέως ἔῃ αὐτὸν, ἐν-
 ῥυμέσερον ὃ τῷ ΚέκροπΘ, ἢ Κόδρε, ὣς
 ὥτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεύς, πλεσιώτερον δὲ 20
 ὣς ἄλλα Κερίσων ἐκκαίδεα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ
 χεῖρὲς ἄθλαΘ ἐμχέρ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολ-
 λῶν ἐπορχῶν καὶ ἀεπαρχῶν καὶ πανεργῶν συν-
 λεγμένα.

7. ΕΡΜ. Αὐτὰ περὶ ἄνδρα φῆς τὰ γ- 25
 γνόμενα. ὁπότεν δὲ οὐκ αὐτόπους βαδίζης,
 πῶς οὐτὼ τυφλὸς ὢν εὐείσκεις τὴν ὁδόν;
 πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' ὅς ἂν σε ὁ Ζῷς
 ἀποστείλῃ, κείνας εἶναι τῷ πλαστῇν ἀξίοις;
 ΠΛΟΤΤ. Οἶμαι γὰρ εὐείσκειν με οἱ τινές 30
 οἱσι; ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία ἔ πάγῃ. οὐ
 γὰρ Ἀεσιδῶν καταλιπὼν, Ἴππονίκα
 καὶ Καλλιᾶ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
 Ἀθηναίων, οὐδὲ ὁβολῷ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
 λὰ τί περὶ τῆς καταπιμφοθείς; ΠΛΟΤΤ. 35
 ἄνω καὶ χέτω πλανῶμαι πεινρῶν,
 ἄχρῃς

114 Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.

- ἄχρεις ἀν λάρω πνὶ ἐμπιστών. ὁ δ' ὅστις ἀ
 πρῶτός μοι φειτύχη ἀπαγαγὼν ἔχει, σὺ
 τὸν Ἑρμῖν, ὅτ' ἐπὶ παραλογῶ τῷ κέρδι
 φροσκυῶν. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἔζηπάτη
 5 Ζεὺς, οἰόμενός σε χετὶ τὰ αὐτὰ δοκῦντα πλα
 τίξεν ὅσους ἀνοίη τῷ πλατύνειν ἀξίους ΠΛΟΥ.
 Καὶ μάλα δικαίως ὦ ῥαθὲ, ὅς γε τυφλὸς
 ὄντα εἰδώς, ἐπιμπνέει ἀναζητήσονται δυσάρε
 τον ἔγω χρεῖμα, καὶ πρὸ πολλῆς ἐκλελοιπὸς ἐ
 10 τῷ βίῳ, ὅτ' ἐπὶ ὁ Λυγκάδης ἀν' ἐξέδρου ῥαδί
 ως, ἀμαυρὸν ἔγω καὶ μικρὸν ὄν. ποιηαρεῶν
 τε ἤν' μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν
 πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπιχόνησιν,
 ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπῃω φειδῶν, καὶ
 15 γλυδώομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. Εἴπα
 πῶς ἐπὶ δὲ κατὰ λίπης αὐτὸς, ῥαδίως φά
 γεις, ἐκ εἰδώς τιμὴ ὁδόν; ΠΛΟΥΤ.
 Οὐδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπυς γίγνομαι
 πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.
 20 8. ΕΡΜ. Ἐπὶ δὴ μοι καὶ τῷτο ἀπόκειναι
 πῶς τυφλὸς ὢν, (εἰρήσε) γδ) καὶ φροσέτι ὡ
 χρεὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τοσούτους ἐρασά
 ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ, καὶ τυ
 χόντας μὲ ἐν δαίμονε οἶεσθαι. εἰ δ' ἀπολύχου
 25 ἐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ πῶς πῶς
 λίγους αὐτῶν ἔγω σε δυσέρωτας ὄντας, ὥς
 καὶ εἰς βαθυκῆτα πόνητον φέροντας, ἔρριφαν αὐ
 τὰς, καὶ περὶ ὧν κατ' ἡλιεῶτων, ὑποφροσάται νο
 μίζοντες ὑπὸ σέ, ὅπ' περ ἐδὲ τιμὴ ἀρχὴν
 30 ὄρας αὐτὰς. πλὴν δὴ καὶ σὺ ἀν', εἰ οἶδα
 ὅπ' ὁμολογήσας, εἰ π' ξυνίης σαρτῆ, κορυ
 βαντιᾶν αὐτὰς, ἐρωμῶν τοιούτῳ ἐπιμεμῆνός τις
 ΠΛΟΥΤ. Οἶμαι γὰρ τοιούτον, οἷός ἐμι ὄρε
 σθαι αὐτοῖς χαλδὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα
 35 μοι πρόσθεν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς
 Πλῆντι, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ
 ΠΛΟΥΤ

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος. 115

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ ὦ ἄεϊτε, ἀλλ' ἡ ἀ-
 γνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἱ πρὸ νῦν κατέχουσιν τὰ
 πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτοὺς. ἔπ' δὲ καὶ αὐτὸς
 ὡς μὴ παντράπασις ἀμορφοῦ εἶμι, περὶ σωπείον
 θεοθέμενον ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ λε- 5
 θεκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν λυγχαῖναι αὐ-
 τοῖς. οἱ δ' αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρῶν τὸ
 κέλλ' ἐρώσι καὶ ἀπολλυμένοι μὴ ἐντυγχάνοντες.
 ὡς εἰ γὰρ τις αὐτοῖς ὁλον ἀπογυμνώσας, ἐπέ-
 δεξέμε, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν 10
 ἐμβλυώποντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρώντες ἀνε-
 ρῶν καὶ ἀμόρφων περὶ γμάτων. ΕΡΜ.
 Τί οὖν ὅπ' ἐν αὐτῷ ἦδη τῷ πλαστῇν ἡρό-
 μμοι, καὶ τὸ περὶ σωπείον αὐτὸ θεοθέμενον, ἔπ'
 ἔξαπαλῶν; καὶ ὡς τις ἀφαιρῇ αὐτοὺς, θῶτ- 15
 τον ἂν τλὴν κεφαλῇ ἢ τὸ περὶ σωπείον πρόοιτο;
 εἰ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς ὡς
 δὴ χρεῖσθαι ἢ ἐμορφία ὄσιν, ἐνδοθεν τὰ πάντα
 ὁρῶντας. ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα ὦ Ἑρμῆ,
 καὶ πρὸς τὸτό μοι συζητῶντι. ΕΡΜ.
 Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥΤ. Ἐπιδάμ τις ἐν λυ- 20
 χαῖν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰς-
 δεχεται με, συμπαρτίσκει μετ' ἐμὲ λαθῶν
 ἐπ' ὅθ' καὶ ἡ ἀνοια, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ
 μακαρία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα 25
 εἴη μυσία. ὑπὸ δὲ τῶν ἀπάντων κατε-
 ληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐ θαυ-
 μαστά, καὶ ὀρέγεται τῶν φυκίων, καὶ μὲν τὸν πάν-
 των ἐκείνων πατέρα, τῶν εἰσεληλυθόντων κακῶν
 τίθηπε, δορυφορέμενον ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάντα 30
 πρὸς τερον πάθει αἶν, ἢ ἐμὲ περὶ ὁδοῦ ὑπομεί-
 νειν αἶν.

9. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λέει ὁ Πλάτης,
 καὶ ὁ λυσιπυρὸς καὶ λυσιπυρὸς καὶ διαφύκτι-
 κός, ἐξ ἐμῶν ἀνπλασθὴν παρεχόμενος βεβαίαν, 35
 καὶ ὡς ἐγὼ γέλοις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακ-
 τύλων

116 Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

- πύλων δραπιδέεις ἐκ οἷδα ὅπως ἡ πένια ἔμ-
 παθιν ἐξ ὧδης τ' καὶ ὑλαβῆς, καὶ μυεῖα τὰ ἀγ-
 κισρα ἐκ πεφυκότα ἐξ ἀπανθ' τῶ σώματι
 ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντες ἐνθὺς ἔχεσθαι, καὶ μ-
 5 ἔχουν ῥαδίως ὑπολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ τὸ ἡδ-
 φλυαρευῶντας ἡμᾶς περὶ γὰρ ἕ μικρὸν διέλαθε
 ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον; ΕΡΜ. Ὅτι πῶ-
 θησιν ἐν ἐπιγαγόμεθα, ὅπως εἶδει μάλιστα
 ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τέ τε γὰρ ἐνεκα, ἐν τῇ γ-
 10 αὐτὸν καλεῖσθαι πῶν ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπ-
 σκύψας ἐνδον μύθων ἐπικλεισάμενον τὴν δι-
 ραν, ἀνοίγειν ὅτι μὴ ἐνὶ, καὶ μὴ ἐμὲ ἀκού-
 βοήσανθ'. ΕΡΜ. Οὐκ ἔν ἐπιβάνωμεν ἡ-
 δη τῆς Ἀπικῆς. καὶ μοι ἔπε ἐχόμενθ' τῆς
 15 χλαμύδθ', ἄχρως ἀν' ὡς τὴν ἐχαλίσαν ἀ-
 φίκωμαι. ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς ὅτι Ερμ-
 χειραγωγῶν, ἐπεὶ καὶ γὰρ ἀπλῆπης με, ὅπως
 ἐόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπροσθὶν αἰνέσων.
 ἀλλὰ τίς ὁ φόβος ἔτος ὅτι, καθάπερ σιδήρι-
 20 ὡς λίθον; ΕΡΜ. Ὅτι Τίμων ἐποστὶ σκα-
 πῆι πλησίον, ὅρηνδον καὶ ὑπολίθον γῆδον. πα-
 παῖ, καὶ ἡ πένια πάρεστι, καὶ ὁ πόντος ἐκείνθ'
 ἡ καρτερία ὅτι καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ πῦρ
 τὸ ὅχλθ' ὅτι ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπηνόμενων ἀ-
 25 πάντων, πολὺ ἀμένους τῶν σῶν δερυφόρων.
 ΠΛΟΥΤ. Τί ἐν ἐκ ἀπαμειβόμεθα ὅτι Ερμ-
 τὴν ταχίστω; ὅτι ἀν' ἡμεῖς δρᾶσαι μὲν ἀ-
 ξιόλογον ὡς ἀνδρα, ὑπὸ τηλικύτους εἰσπ-
 δεσθεῖν ἐκνημόν. ΕΡΜ. Ἀλλως εἰδὲξ ἐπ-
 30 Διτ'. μὴ ὑποδελιῶμεν ἐν.
 10. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τὸν ἀπάγεις
 Ἀργειφόνεια, χειραγωγῶν. ΕΡΜ. Ἐπ-
 τετονὶ τὸν Τίμονα ἐπέμφομεν ὑπὸ τῷ Διό-
 ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλάτθ' ὅτι Τίμονα. ὅπως
 35 αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἐχρίνα ὑπὸ τῇ πρηνείᾳ πα-
 ραλαβῆσα, τετοιπὶ παρὰ δῆσα τῇ σοφίᾳ καὶ π-
 πῶν.

πύργῳ, θύναϊον ἀνδρα καὶ πολλῇ ἀξίον ἀπέδιδας
 ἵππῳ ἀρα ἐνκαταφρένητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ,
 καὶ ἐν αὐτῇ κηλός, ὅς θ' ὁ μόνον κλῆμα εἶχον, ἀφαι-
 ρεῖς με ἀκείβῳς πρὸς ἀρετὴν ἐξήργασμῶν, ἐν
 αὐτῇς ὁ Πλῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ τύ- 5
 πῳ ἐγχειρήσας ὁμοιον πρὸ πάλαι, μολθακὸν καὶ
 ἀφηνῆ καὶ ἀνόητον ἀποφάναι, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ
 ἄλκος ἔδη γαλήνηκῶν. ΕΡΜ. Ἐδῶξε ταῦτα
 ὁ Πενία τῷ Διὶ. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι. καὶ ὑμεῖς
 ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. 10
 ἵππος ὃ πάρα εἶσε, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγα-
 θὴν σωφρον, καὶ διδάσκαλον τῶν αἰσίων, ἡ σωτὴρ
 ὑμῶν μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένη ὃ ἔγνων κλέω
 διέειλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπο-
 κλύπων, τὰ ὃ φειγῆα καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ 15
 ὅταν, ἀμύτεια ὑπολαμβάνων. ΕΡΜ. Ἀπέρ-
 χον. ἡμεῖς δ' ἀκολουθῶμεν αὐτῷ.

II. TIM. Τίνες ἐσὶ ὧ καλῶρεσι; ἢ τί
 βελόμῳνοι δεῦρο ἤκατε, ἀνδρα, ἐργάτην καὶ μι-
 σθοφόρον ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' ἔχαιροντες ἀπὶ 20
 μαρσι πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα
 βάλλων τοῖς βόλοις καὶ τοῖς λίθοις αὐ-
 τεΐψω. ΕΡΜ. Μηδαμῶς ὦ Τίμον, μὴ
 βάλλης, ἔγὼ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 Ἑρμῆς εἰμι, ἔτ' ὃ Πλῦτος. ἐπιμύει δ' ὁ 25
 Ζεὺς, ἐπακύνσας ἡμῶν ἐυχῶν, ὥστε ἀγαθὴ πύχη
 δέχῃ τὸ ὄλεον, ἀποσῆς ἡμῶν πότναν. TIM. Καὶ
 ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἥδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὥς
 φαίε. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους
 μισῶ. τυτονί δ' τὸν τυφλόν, ὅς περ ἄν' ἔσθ' καὶ 30
 ἐπτεΐφειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛΟΥΤ.
 Αὐτῶν μὲν ὧ Ἑρμῇ πρὸς τῷ Διὶ, μετὰ γο-
 ρυλῶν γὰρ ὁ ἀνθρωπῶς ἔμεβίως μοι δοκεῖ
 μῶστε κακὰ ἀπὸ λῶν προσλαβόν. ΕΡ. (Μη-
 δεσκαυδὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν τῶν ἀνθρώπων 35
 καὶ τεσσάρων κατὰ βλάων, πρὸς τῆς τῶν ἀνθρώπων
 λαμβάνει

118 Τίμιον, ἢ Μισάνθρωπος.

λάμβανε τ' ἀγαθὸν πύχλω, καὶ πλέτῃ παλιν,
 ἴδι' Ἀθλιωαίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπὸ ῥογ' αἴχ-
 εῖσων ἐκείνων μόνος αὐτὸς ἐν δαίμονων. ΤΙΜ.
 Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλείτε μοι, ἵκαν-
 5 ἐμοὶ πλεῖτος ἢ δίκηλλα, τὰ δὲ ἄλλα ἐν δαίμονι
 σατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζον. ΕΡΜ.
 Οὕτως ὦ τὰν ἀπάνθρωπον;
 Τὸν ᾧ φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα ἴε κρεῖσσόν;
 Καὶ μὲν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναι σε, π-
 10 σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισήθειον
 μηδαμῶς, ἔτις ἐπιμελεσθῆναι σὺ τῶν θεῶν
 ΤΙΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲ ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλε-
 ση χάεις τῆς ἐπιμελείας, τέλονι δὲ τὸν Πλεῖτον
 ἐκ ἀνδράσοιρι. ΕΡΜ. Τί δὲ; ΤΙΜ. Ὅτι
 15 καὶ πάσαι μυεῖων κακῶν μοι αἴπος ἔτ' ἐκτί-
 ση, κόλαξι δὲ παροδ' ἔς, καὶ ἐπὶ ἐλπίδας ἐπαγαγὼν
 καὶ μῦσος ἐπεγείρας, καὶ ἥδ' ὑπαθεία διαφθείρας
 καὶ ὀφθαλμοὺς ἀποφύνας, τέλ' ἔχ' ἄφρον' ἐπιδό-
 πων, ἔτις ἀπίστως καὶ παροδοπικῶς. ἢ βελτίστη
 20 πένια πόνοις με τοῖς ἀνδρείκωτάτοις καὶ ἀγα-
 μνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας παρο-
 σμιλῆσα, τά τε ἀναγκαῖα καὶ μνησθῆναι παρῆχε,
 καὶ πολλῶν ἐκείνων κατὰ φρονεῖν ἐπαίδειν, ἐπὶ
 αὐτῇ ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρήσασά μοι τῆ βί-
 25 καὶ δέξασα ὅς τις ἴδ' ὁ πλεῖτος ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτι
 κόλαξ θωπείων, ἔτε (υκοφάνης φοβῶν, ἔδ' ἔ-
 με παροξυνθεῖς, ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ψηφοφορή-
 σας, ἔτι πύργον ἐπεβελύσας ἀφελέδαι δυνάμει
 αὐτῇ. ἔρρωμένους τοι γὰρ οὐκ ἔστι πόνων, τέλονι
 30 τὸν ἀρετὴν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος ἔδ' ἐν ὁρῶν
 καὶ ἐν αἴσει κακῶν, ἵκανα καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ δὲ δι-
 φθὰ παρὰ τῆς δικέλλης. ὅτε παλινδρομῶ ἀ-
 παθίῃ Ἑρμῆ, τὸν Πλεῖτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ
 ἐμοὶ ἢ ἔτι το ἵκανόν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβητο-
 35 οἰμωξέτω ποιῆσαι. ΕΡΜ. Μηδαμῶς ὦ γὰρ
 ἐπὶ ἀνέλις εἶσιν ἐπιτήδαιοι παρὰ οἰμωγῶν, ἀλλὰ
 ἔα

- ἐδὲν ἀδικήσας, καὶ ποσά τας φρονιδὰς ἀναδ-
 ξομαι. ΕΡΜ. Ὑπὲρ ἡδὴ τὸ Τίμων δι' ἐμὲ, καὶ
 χθελὸν τῆτο, καὶ ἐκ οἷσόν δειν, ὅπως οἱ κόλα-
 ἐκείνοι διαφραγῶσιν ὑπὸ τῆ φθόνου, ἐγὼ δ' ἴ-
 5 τὼ Αἴτην ἐς τὸν ἕραν ἀναπλήσομαι. ΗΛΩ.
 Ὅ μ' ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ τέκμαίρομαι καὶ τὴν
 εἰρεσίᾳ τῆς περὶ αὐτὸν, αὐτὸς δ' αὐτὴν ἀναπλή-
 σω καὶ οὐ τὸν θῆταυρὸν ἀπὸ τῆς ἰσχυροῦς
 παῖε. σέ φημι θῆταυρὸν χευστὴν, ὡς ἀπὸ τῆς Τίμων
 10 νι τῆτο, καὶ παρέχεσθαι τὸν ἀνελείδαι σιδήρε-
 Τίμων βαθείας καὶ λαφύρων, ἐγὼ δ' ἴ-
 σομαι.
 14. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἂν ὁ δὴ καὶ αὐτὸς μὲν ὅτι
 ῥῶσον σιαντὶ καὶ μὴ καμῆς ἐκ τῆ βάθους τοῦ
 15 θῆταυρὸν ἐς τὴν φανέρωσιν ἀναπλήσομαι. ὦ Ζεῦ σ-
 εφείτε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμὴ κεραυνῶ-
 σθῆν χευστὸν ποσὶ τὸν ἥπε ὄναρ ταῦτά ἐστις, δ-
 δια γυν, μὴ ἀνθρώπου ἐυρὼ ἀνεγάρκους. ἀλλὰ
 μὲν χευστὸν δειν ἐπίσημον, καὶ ἐρυθρὸν βαρὺ
 20 τὼ περὶ σὺν ἐστὶν ἀνελείδαι. ὦ χευστὴν δὲ τῆτο
 καλῶσιν ἐρῶσις, ἀνθρώπων καὶ πῶρ ἄγε διὰ τῆ
 πῆς καὶ τὸ καλὸν καὶ μὴ ἡμῶν ἐστὶν ἀνελείδαι
 ἐρῶσις τῆς. καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο
 25 καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο
 σιαντὶ διὰ τὸ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο
 Ἡρῶσι, καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο
 30 καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο
 ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς δ' ἡδὴ πᾶσαν περὶ τῆτο
 τῆτο ἐστὶν ἀνελείδαι, πῶρ ἄγε διὰ τῆτο καὶ τῆτο
 θῆταυρὸν καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο
 35 καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο
 τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο καὶ τῆτο
 οὐκ ἔστιν ἀνελείδαι, πῶρ ἄγε διὰ τῆτο καὶ τῆτο
 οὐκ ἔστιν ἀνελείδαι, πῶρ ἄγε διὰ τῆτο καὶ τῆτο

φίλα. φίλῳ ἢ ἢ ξένῳ, ἢ ἑταῖρῳ, ἢ ἐλέει
 θυμῶς, ὕβρις πολὺς· καὶ τὸ οἰκίσθαι· δακρύ-
 νησι, ἢ ἐπικυρῆσαι δακρύῳ, παρονομία καὶ κα-
 λυψίς τῆς ἐθῶν. μονήρης ἢ ἢ δῆαυτα, καθάρ-
 τος τοῖς λόγοις, καὶ φίλῳ εἰς Τίμων, οἱ ἢ
 πολλοὶ πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπιβουλοὶ, καὶ τὸ πρὸς
 μιλῆσαι πνι αὐτῷ μίσσηται. καὶ εἰ πνα ἴδω
 μέντοι, ἀποφρῆς ἢ ἢ ἢ ἢ, καὶ ὅλως ἀνδρείαν
 λυθίναν ἢ χαλκῶν μηδὲν ἢ μὴν διαφερέτωσαν,
 καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῷ, μήτε 10
 ἀπονδῆς ἀπενδύμεθα, ἢ ἐρημία ἢ ὄρεθ' ἔσω
 φρῆς αὐτῶς φυλέται· ἢ καὶ φρεσπορες καὶ δημό-
 ται, καὶ ἢ πατεῖς αὐτῇ, ψυχρά καὶ ἀνωφελεῖ
 ἀνδραία, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμύμια·
 πλυτέτω ἢ Τίμων μόνῳ, καὶ ὑπεροφῆτω αἰ- 15
 πάντων, καὶ τρυφάτω μόνῳ καθ' ἑαυτὸν, κο-
 λακείας καὶ ἐπαίνων φορητικῶν ἀππλάσμεθ',
 καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖτω, μόνῳ ἑαυτῷ
 γαστῶν καὶ ὁμορῳ, ἐκσεῖται ἢ ἢ ἢ ἢ. καὶ ἢ
 πᾶς ἑαυτὸν διδραῖναι δαδῶν, ὡς δὲ 20
 ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφαινον ἐπενεγκεῖν. καὶ ὄνο-
 μα μὲν ἔσω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἢ δισων. τῇ
 τρέπτω ἢ γνωεῖσθαι, δυσκολία, καὶ τρεχέτης,
 καὶ σκαμνός, καὶ ὄργη, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ
 πνα ἴδωμι ἐν πνεί διασθερόμνον καὶ σθεν- 25
 νύμια ἰκαλῶν, πῆπῃ καὶ ἐλαίῳ καὶ ἀσβενηννίῳ
 καὶ ἢ πνα τῷ χιμῶνῳ ὁ πόλιν μὲς παρὰ φέρη,
 ἢ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀνιλαβέσθαι δέηται,
 ἀθῆν καὶ τὸν ἐπὶ κεφαλὴν πῆπῃ, ὡς μῆ-
 δε ἀνακλῆσαι δωπηθεῖν. ἔτω γὰρ ἀν τὴν ἴστω 30
 ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων· Ἐ-
 χκαρτίδης Καλυππίδης, ἐπεφύφισε τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἰεν. ταῦτα ἢ μὴν δεδῶ-
 χθαι, καὶ ἀνδρείως ἐμυθίσθαι αὐτοῖς.

15. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλῶν ἀν ἐποίησά- 35
 μιν ἀπασὶ γνωεῖμα πῶς ταῦτα γινέσθαι,

ἢ δόξα

122 Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

- διότι ὑπερπλεῖω, ἀσχόνη γὰρ ἂν τὸ πλεῖον
 ἡρόισο αὐτοῖς. καὶ τοι τί τῆτο; φεῖ τὸ π
 χες, πανταχόθεν (ωθέκοι, κεκοιμημένοι κα
 πνύσιωντες, ἐκ οἷδα, ὅθεν ὁσφρηνομένοι
 5 χρυσίαι. πότερον ἐν ὅτῃ τὸν πάραυτον
 ναβὰς ἀπαλαυῶα αὐτοῖς τοῖς λήθης ἐξ ὑπε
 δεξίων ἀπερολιζόμενοι, ἢ πάραυτον πα
 ρηνόμησιν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσασθαι.
 ὡς πλέον ἀνιῶντο παροράμενοι; τῆτο οἷμα
 10 καὶ ἀμεινον, ὥς δεχάμεθα ἡδὴ αὐτὰι, κα
 σάντες. φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτοῖς ὑπὲ
 ὅς; Γνωθαιέτης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτος ἔχοντος
 αἰλήσαντες ἱεροὶ ὀρέγας πρὸ βεράχαις, πῖδας ὅλως
 παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμνησκῶν ἀλλ' εὐφρ
 ποίησεν ἀρεκόμενοι, οἰμαῖσται γὰρ πρὸ
 15 ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς ἐκ
 ἀμειλήσας Τίμων. ἀγαθὸν ἀνδρὸς οἱ θεοί;
 χαῖρε Τίμων ἐυμαρσώτατε, καὶ ἡδύς, καὶ συμ
 πολικώτατε. ΤΙΜ. Νῆ καὶ σὺ ὦ Γνωθαι
 20 νίδη, γὰρ πᾶν ἀπὸ τῶν βεράχαις, καὶ ἀνδρῶν πρὸ
 ὅτῃ πρὸ τῶν. ΓΝΑΘ. Αἰετὶ φιλασκαίμενον
 σὺ γε ἀλλὰ πρὸ τὸ (συμπόσιον, ὡς καὶ τὸν πρὸ
 ἄσμα ἡνὲν νεοδιδάκτων διδουράμενον ὑπὸ
 κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὴ ἐλεγεῖα γὰρ ἀσ
 25 μάλα περὶ παθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ διαλλάτῃ.
 ΓΝΑΘ. Τί τῆτο; σάπεις ὦ Τίμων; μαρ
 ῖνθαι, ὦ Ἡρόκλεις, ἰδὲ ἡνὲν περὶ καίματι
 βάνηται εἰς Ἀρείον πᾶρον. ΤΙΜ. Καὶ
 μὴ ἂν γὰρ μικρὸν ἐπιβραδύω, φόνος τῶν
 30 περὶ κλήση με. ΓΝΑΘ. Μὴδ' αὖτως, ἀλλ'
 λά σὺ γὰρ πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν
 ἐπιπάσας τὸ χρυσίαι, δὴν ὡς γὰρ ἰαχαιμὸν δειπ
 φάρμακον. ΤΙΜ. Ἐπ' ὧς; ΓΝΑΘ.
 Ἀπειμι, σὺ δ' ὦ χαίρησιν ἐτασκαίμας, ἐν
 35 χρυσίαι ἡμόμενοι.

16. ΤΙΜ. Τίς ὑπὲς ὅστις ὁ πρὸ τῶν ἀνφά-

ἀνασταλῆς; Φιλιππῶν κολάων ἀπάντων
 ἐβδελυρότατον, ἔτι παρ' ἐμὲ ἀρετὴν ὁ-
 λοκαλῶν, καὶ τῇ θυγατρὶ περὶ ταύ-
 ταν, μισθὸν τὸ ἐπαίνει, ὅποτε ἀσπλά με-
 πύσαν σιωπῶντων μόνον ὑπερεπήκεσαν, ἐπο- 5
 μοσάμεν ὡδικώτερον ἢ ἢ κύνων, ἐπει-
 δι τοσούτα πρώην εἶδέν με καὶ προσήλθον ἐπι-
 κλειας δεδμενος, πλησῆς ὁ θυγατρὶ προσπέν-
 τει. ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀνασταλῆς, νῦν τί-
 μονα χαρίζε; νῦν Ἰναθανίδης φίλος καὶ 10
 Συμπότης; ποίῳ δίκαια πέπονθεν ἔτι
 ἀχάεις; ὦν. ἡμεῖς ὅ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ
 ξυνήφθοι, καὶ δηρόται. ὅμως μετρίζομεν, ὥς
 μὴ ἐπιτηδῆν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ
 ὅπως τὸς μισθὸς τέτῃς κόλασας φυλάξῃ, τὸς 15
 ὅτι τῆς τεταπείνης μόνον, τὰ ἄλλα ὅ πορ-
 κῶν εἶδέν διαφερόντας. ἐκ ἐπὶ πῶς τὰ ἄ-
 νων εἶδέν. πάντες ἀχάεις καὶ πονήροι, ἐξω-
 ῖ τὰ καλὸν σοὶ κομίζων, ὥς ἔχῃς πρὸς τὰ
 κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἡδη πληκῶν
 ἡμῶν, ὥς πλείοις ὑπερμεγέθυ πινά πλῆ- 20
 πον. ἡ καὶ ποίῳ ταῦτά σε νεδείησαν.
 καὶ ταῦτ' αὖ γέγονε σοφὸς ὦν, εἶδέν ἴσως δεινὴν
 ἢ παρ' ἐμὲ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέσσει τὸ δέον
 παρατηρήσας ἔν. ΤΙΜ. Ἐστὶ ταῦτα ὦ
 Φιλιππῶν; πλὴν ἄλλα προσθε, ὥς καὶ σὲ φι- 25
 λοφρονήσωμαι τῇ δικάλλῃ. ΦΙΛ. Ἀνθρώ-
 ποι, καλεῖται τὸ κερταῖς ὑπὸ τῶ ἀχάει, διότι
 τὰ Συμφερόντα ἐκθέττω αὐτόν.
 17. Ἰδὲ τέλει ἔτι ὁ ῥήτωρ Δημέας
 προσέρχεται. Ῥητορικήν ἔχον ἐκ τῆς δεινῆς, καὶ 30
 συζητῆς ἡμέτερον ἢ καλόν. ἔτι ἐκκαί-
 ρει παρ' ἐμὲ τὰ καλὰ μῆς ἡμέρας ἐκτί-
 στας τῇ πόλει, καὶ ἀδελφάσας γὰρ, καὶ ἐδέξο
 ἐκ ἀποδιδέας, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμεν αὐ- 35
 τόν, ἐπὶ δὲ πρώτῳ ἔλαχε τῇ Ἑρεχτιδῇ φυ-

124 Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

- λῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ περὶ ἅλ-
 αῖτων τὸ μὲν μόνον, ἐκ ἑσθ' ὑπαικίζειν π-
 λίτῳ ὄντα με. ΔΗΜ. Χαῖρε ὦ Τίμων,
 μέγα ὄφελ' ἔσθ' ἡνίκ' ἔλθεις, τὸ ἔρεισμα τῆς
 5 θλιβαίων, τὸ πρὸς ἔλθῃς τῆς Ἑλλάδος. Κα-
 μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ἔκλειψεν, καὶ
 βυβαλὰ ἀμφοτέρω περὶ μόνον. πρὸς τὸν δ' ἄλ-
 σον τὸ Ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σε γέγραπται. Ἐ-
 πειδὴ Τίμων ὁ Ἐχέραλίδης Κολυπηδός, ἀνὴρ
 10 ὁ μόνον καλὸς καὶ γὰρ καλὸς, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς ἔ-
 ἄλλ' ἔστι τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον δια-
 τελῇ τὰ ἄεστα θεράπων τῇ πόλει, γενίκησε
 πύξ καὶ πάλιν, καὶ δέμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μῖα ἡ-
 μέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι, καὶ Συμμετρίᾳ πωλικῇ.
 15 ΤΙΜ. Ἀλλ' ἔδ' ἐθεώρηται ἐγὼ πώποτε ἐν
 Ὀλυμπίᾳ. ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὅ-
 σον. Τὰ ποιαῦτα ἢ πολλά περὶ αὐτοῦ αἰ-
 μνον. καὶ ἡεῖς αὖτε ἢ ὑπὲρ τὴν πόλιν πύρσι περὶ
 20 Ἀχαρνέας, καὶ κατ' ἐκείνῃ Πελοποννησίων δύο
 μοίρας. ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχῃ ὄπλᾳ,
 ἔδ' ἐπερὶ χάριτι ἐν τῷ κατὰ λόγῳ. ΔΗΜ.
 Μέτρια τὰ περὶ αὐτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δ' ἀχάριστοι
 ὅν ἐσμεν ἀμνημονουῦντες ἐπ' ἢ καὶ Ψηφισμῶν
 γεγραμμένων, καὶ Συμβουλῶν καὶ Σφραγισμῶν, ὡς μὲν
 25 ὁφείλουσε τῷ πόλιν. Ἐπεὶ τέτοις ἅπασιν δέ-
 δοκῇαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλικίᾳ
 καὶ Φυλακῇ, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι,
 χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμονα παρὰ τῇ Ἀθη-
 νᾷ ἐν τῇ ἀκροπόλει, καὶ αὐτὸν ἐν τῇ δ' ἐξίᾳ ἔ-
 30 χοντῇ, κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ σφραγίσαι
 αὐτὸν χρυσοῖς σφράγείοις ἐπ' αὐτὸν, καὶ ἀνακηρυχθῆναι
 πρὸς σφράγεις σήμερον Διονυσίοις. Δαῖψας δὲ κα-
 νοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τῷ
 35 Διονύσιᾳ. εἶπε τὴν γνώμην Δημίας ὁ ῥήτωρ
 Συγχύτης αὐτῇ, ἀγχις δὲ, καὶ μαθητῆς αὐτῇ ὄν.
 καὶ γὰρ ῥήτωρ αἰεὶ ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα
 ὅποια

[illegible]

σίμωθ' ἀφίκοιτο ὅτι τὸ δειπνον, καὶ ὁ παῖς με-
 γάλῳ τιμῇ κύλικα ὀρέξειν αὐτῷ (τὴν ζωστήρα
 ἢ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκ πο-
 τῶν, ἐναντιώτατα ὅτι δέηται) τοῖς ἐσθινοῖς ἐκ-
 5 εἶναι λόγους, περὶ πάντων ὧν ὁ ἄνθρωπος τὰ ἐκεί-
 καὶ τὸν πλησίον παρεσκευάζει· καὶ ἔκινε τὸ
 ἄφρον ἀνὰ πλεῖστα, κυνηθὼν ἐμφανέμεν· ὥστε
 κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοιπῇσι τιμῇ ἀρρίλῳ ἐν-
 ρήσιν περὶ δακῶν, ἀκρεβῶς πρὸς πύρρα τὰ λα-
 10 χανῶ ἀποσμήχαν, ὡς μηδὲ ὀλίγον τὸ μητρώον
 καὶ ἀλλήλοι, μεμψιμοιροῦσ' αἰετὶς τὸν πληκτὴν
 ὄλον, ἢ τὸν σὺ μῶν· ἢ ἄλλω καὶ λάβοι, ὅτι ἀρ-
 λιχνεῖα καὶ ἀπληστία ἐφύθη· μέθυσ' καὶ πῖ-
 15 ριν· καὶ ἄχθεις ὥδης καὶ ὀρχήστους μόνον, ἀπὸ
 καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς περὶ π. καὶ λόγοι πολλοὶ
 ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ ζωφρο-
 συνῆς καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτα φησιν, ἢ δὴ ὑπὸ
 τῆς ἀκρεβῆς πονήσεια ἔχων, καὶ ὑποβουλίζων γε-
 20 λῶτος· ὅτε ἔμελλος ὅτι τέτοις καὶ τὸ τελευτήσιον
 ἀρξάμενοι παρεδιδόμενοι αὐτῶν ἐν τῷ Συμποσί-
 τῆς αὐληβίᾳ· ἀμφοτέρωθεν ἐπὶ ἐκτελεσμένων
 πλεῖστα· ἀπὸ καὶ νήφων, ὡς ἐν τῇ προηλείων παρὰ
 25 ζωρήσειεν ἂν ψάσματος ἐνεκα, ἢ δ' ἐρῶσ' ἢ
 ἢ φαρμακείας· ἀπὸ καὶ καλὰ καὶ ὅσα τὰ πρῶτα
 καὶ ὁποῖα περὶ χεῖρας ταῖς καὶ νήφειας ἀποθ-
 30 γήνται, καὶ ἡ ἀναγκαστική παρὰ μέρει καὶ ὅλα
 πένοντο τὸ χεῖμα, καὶ παρὰ χεῖρας ἀκρεβῆς, καὶ
 πηλίκως ἐκείλως· οὐ μὲν γάρ· πρὸς αὐτῶν ἐκ
 μακρὸν χρόνος ὡς πρὸς τὸ παλαιόν, χρόνῳ
 35 ἡμῖν ὀρεσκαλῆς· ΘΡΑ· Ὅσονταί ταῦτα
 Τίμων τοῖς πολλοῖς τέτις ἀφίγμαι, ὡς ὁ
 τὸν πλεῖστον οὐκ ἐκτελεστέον, ἀρνηεῖς καὶ χροῖται,
 δέπνων πολυτελῶν ἐλπίδι σιωπῆς δ' ἐραμμένον
 πολλὴν καὶ κολακείαν ἐπὶ δ' ἐκείνους περὶ ἀνδρῶν
 39 οἷον σε ἀπλοῖκον, καὶ τῇ ὄντων κοινῶν ἐκόν· καὶ
 ἀπὸ ὡς μάλιστα ἐκείνους δειπνον ἔχων, ὡς
 ἡδίστον

ἴδιον δύνειον ἢ κέρδαμον, ἢ ἄπολε πρυφύων
 ἀλίζον ἢ ἄλων. ποτὸν ὃ ἢ ἐννεάκρενον. ὁ
 ὃ τείλων ὅτος, ἢς βέλῃ πορφυρίδῃ ἀμύνων.
 τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἐδὲν πρῶτον ἢ ἐν τοῖς
 ἀγαλλοῖς φησὶν μοι δοκεῖ. σὺ ὃ αὐτὸ χρεῖν
 ἐπέλην, ὥς μὴ διαφθείρη σε τὸ κέρκιον τῆτο καὶ
 ἐπιβελότατον κτήμα ὁ πλεῖτον, ὁ πολλοῖς πολ-
 λάκις ἀπὸ ἀνηκίστων (ὁμοφοῶν γεληνυμῶος.
 εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστ' ὅταν ἐς τὴν θάλασσαν
 ἐμβάλῃς αὐτόν, ἐδὲν ἀνασχάτον ἀνδρὶ ἀγαθῷ 10
 ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλεῖτον ὁρῶν διωκόμενον.
 καὶ μὲντοι ἐς βάλῃ ὡς γὰρ, ἀλλὰ ὅσον ἐς βε-
 βῶτας ἐπιβάς ἀλίζον περὶ τῆς κυμαλῶδους
 γῆς, ἐμὲ ὁρῶν ἴθι μάνη. εἰ ὃ μὴ τῆτο βέλῃ, σὺ ὃ
 ἄλλον τρόπον ἀμύνει καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐ- 15
 τὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῆς,
 διαδιδὺς ἅπανι τοῖς δεομένοισι. ὦ μὲν, πέντε
 δερχομαι, ὦ ὃ μνᾶν, ὦ ὃ τάλαντον. εἰ δὲ τις
 φιλόσοφός ἐστι, διμοιρίαν ἢ ῥιμοιρίαν φέρεται
 δῖκαί, ἐμοὶ ὃ, καὶ τοῖς ἐκ ἐμοῦ τὸ χρεῖν αὐτῷ, 20
 ἀλλ' ὅπως μετὰ δὲ ἢ ἢ ἐταύρων τοῖς δεομένοισι,
 διαδὸν εἰ ταύτῃ τινὶ πέρην ἐμπλήσας παρὰ
 τοῖς, ἐδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρεῖσαν αἰγυγί-
 κες. ὀλιγαρχῇ ὃ καὶ μέτειον χρεῖν ἢ τὸν φιλοσο-
 φῶντα, καὶ μηδὲν ὑπερὶ τινὶ πέρην φερνέειν. 25
 TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σε ὦ Θερασύκλεις. περὶ
 γὰρ τῆς πέρης εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κορυβίαν
 ἐμπλήσαν χονδύλων, ἐπιμετρήσας νῆ δίκτελλῃ.
 ΘΡΑΣ. ὦ Δημοκρεσίαν, καὶ νόμοι, παι-
 νῶν ὑπὸ τῷ κατὰρξεν ἐν ἐλαθέρεα τῇ πόλει. 30
 TIM. Τί ἀγανακτεῖς ὦ γὰρ Θερασύκλεις, μὴ
 παρὰ χρεῖν αὐτῷ σε; καὶ μὲν ἐπιβελότῳ χρῆνικας
 ὑπὸ τὸ μέτρον τέπειρας. ἀλλὰ πῶς, πολλοὶ
 ἐπὶ τὸν ὄντα. Βελήϊας ἐκείνῳ, καὶ Δάχης καὶ
 Ἰνίσων, ὅλως τὸ (ὁμοτάξιμα ἢ ὁμοζορῶν. 35
 ὅτε ἢ ἐκ ἐπὶ τῇ πέρην ταύτῃ ἀνῆθον.
 τινι

τὴν μὲν δὲ καὶ τὴν ὀλίγον ἀναπαύων, πάλαι πο-
νηκίαν; αὐτὸς δ' ὅτι πλείους λίθους συμφορο-
σαι, ἐπὶ χθονὶ ὅς πορροῦσαν αὐτὴν. ΒΔΕΥ. μ.
βάλλει δ' Τιμων, ἡ πικρὴ γὰρ. ΤΙΜ. ΑΛ. αὐ-
τὴν ἀναμύσει γὰρ αὐτὴν, ἡ δὲ αὐτὴν ταρακταί.

Διάλογος δ'.

Δίκη Φωνηέντων.

10

Ἐπὶ ἀρχόντῳ· Αἰσαρχὸς Φηνηρέως, Πυ-
ανέφρωνος ἐβδόμη ἰσαρχία, χειρὸν ἔχει
τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῷ ἐπὶ Φωνη-
έντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ὅσον
15 εἶδαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκ-
φερομένων.

20

Με' χειρὸν, ὅς φωνήεντα Δικαστῶν, ὁ δὲ
ἡδὲ καὶ τὸν ὑπὸ ταῦτα τὸ Ταῦ, καὶ
χειρὸν τοῖς ἐμοῖς, καὶ καί τῳ τῷ ἐπὶ τῷ
δεῖ, ὅς βαρέως ἐφερον τὴν βλάβην. καὶ παρὰ
καὶ τῷ τῷ λεγόμενων ὑπὸ τῆς μερίδος
25 ἢ τῆς μερίδος τῶν πρὸς τῷ τῷ τῷ τῷ
ἀλλὰς ὁμολογῶν ἐπὶ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
ἀνέξασθαι καὶ ἀνοῖας, ὥστε ἐφ' οἷς καὶ καὶ
λακίστη ἀγατῶν, ἡδὲ καὶ πλείων πρὸς τῷ
ἀναγκάως αὐτὸ ἐνθιμῶν καὶ πρὸς τοῖς ἀντι-
30 πρὸς ἐξ ὅσων αὐτῶν. δὲ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
τοῖς ἀποβλήτῳ ἐπὶ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
ἀρδῶν μετὰ τῆς οἰκίας, καὶ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
λιγὰρ δὲ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
35 καὶ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
ἀντικατὰ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
ἀντικατὰ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ

καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πέρας ἔχειν πνὰ
 φυλακῶν. εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομύθοις ἀπὸ τῆς
 καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς δημοσίαν βιάζεται. καὶ τῆ-
 πο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χρεῖς ἐδὲν καθόλου π
 γράφει, ἔχ' ὅρῳ πῖνα τρόπον αἱ ζωιτάξεις τὰ 5
 νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχαίς ἐξουσιν.
 ὅμ' ὅτε ὑμᾶς οἰμαί ποτε εἰς τοσούτον ἀμελείας
 τε καὶ παρερρόσεως ἤξιν, ὥστε ἐπιτρέψαι πνὰ μὴ
 δίκαια. ὅτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς,
 ἐμοὶ παρεχληπῆσον δεῖν ἀδικημύθῳ. ὡς εἴθι καὶ ἤν' 10
 ὅμων ἀνεκόπηγ' τότε αἱ τόλμαι, ἐνθὺς ἀρξα-
 μύθων παρανομεῖν. καὶ ἔκ' ἂν ἐπολέμει μέγχι νῦν
 τὸ Λάμβδα, τὸ Ῥῶ διαμοισθεῖται τῶν περὶ τῆς
 κισήρεως, καὶ καρθαλγίας. ὅτε τὸ Γάμμα τὸ
 Κέσπα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρὸ δεῖν 15
 ἤρχο πολλὰ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ ὑπερ γναφά-
 λων, ἐπέπαυτο ὅ' ἂν καὶ περὶ τὸ Λάμβδα μαχό-
 μων τὸ Μόμς ἀφαιρέμωμον αὐτῶν. καὶ μάλιστα
 παρακλέπῃον. καὶ τὰ λοιπὰ ἂν δι' ἡρέμει ζυγ-
 χύσεως ἀρχεσθαι παρνομῶν. καθὼν γὰρ ἔχασον 20
 μύθον ἐφ' ἧς τετύχησι τάξεως. τὸ ὅ' ὑπερβαίνην
 ἐς α' μὴ χρῆ, λυοντός δεῖν τὸ δίκαιον. καὶ ὅρα
 περὶ τῶ ἡμῶν τὸν νόμον τέττες διαπύπτως,
 εἴτε Κάδμου ὁ νησιώτης, εἴτε Πηλαμίδης ὁ
 Ναυπλίου, καὶ Σιμωνίδης ὅ' ἐνιοὶ περσάπησι τὴν 25
 περσικήν ταύτην, ἐτὴ τάξει μόνον, καθ' ἑλῶ
 αἱ περσέειαι βεβαιῶν' διώει, τί πρῶτον ἔσαι
 ἢ δάπτειν, ὅμ' αὖ καὶ ποιότητις, αἷς ἔχασον ἡμῶν
 ἔχει, καὶ δυνάμει ζωοῖδον. καὶ ὑμῶν μὲν, ὅ' δι-
 κασαί, τὴν μὲν δὲ δικάσαι πᾶσι, ὅπ' καθ' 30
 αὐτὰ δυνάμει φθέγγεται ἡμιφώνοις ὅ', τὴν
 ἐρξῆς, ὅπ' περσθήκης εἰς τὸ ἀκκαλῶναι δεῖται.
 πᾶσιν ὅ' ἐχάτην ἐνόμωγ' ἔχην μοῖραν ἑνία ἤν'
 πάντων, οἷς ἐδὲ φωνὴν πέρας. καθ' αὐτὰ μ' ἐν
 τὰ φωνήεντα φυλάσσειν τοῖσι καὶ τὸν νόμον τέττες; 35
 π' ὅ' Ταῦ τῆτο, (καὶ γὰρ ἔχω αὐτὰ χεῖρον ἀναμά-
 σαι

- σαι ῥήματι, ἢ ὃ καλεῖ) ὁ, μὰ τὸν θεόν, εἰ μὴ
 εἴς ὑμῶν δύο σωήλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες
 εὐθιῶναι, τό, τε Ἀλφα, καὶ τὸ Υ, ἐκ ἀν' ἡκού
 μόνον. τὸ τοῦ ἐν ἐτόλμυσεν ἀδικεῖν με πλείονα
 5 πώποτε βιασαμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥήματα
 ἀπ' ἁπλῶτα παπρώων, ἐκδιῶξαι ἢ ὁμῶς Σωθῆν
 μὲν ἅμα καὶ Περθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὸ
 ἐκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ἀρ
 ξάμενον ὡς λατρεῖν.
- 10 2. Ἐπεδήμην πρὸς Κυβέλω, (τό δὲ ὅτε
 λίχνιον ἐκ ἀνδρῶν) ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγος
 Ἀθιναίων. Ἐπιγρόμιω δὲ καὶ τὸ κέρπσον Ῥα
 γειτόνων τὸ βέλτισον. καθιγρόμιω ἢ ὅτι καὶ
 μωδῶν πνι ποιητῇ. Λυσίμαχος ἐκκαλεῖται
 15 Βοισάπῃ μὲν, ὡς ἐφαίνεται, τὸ ἡμῶν ἀνέκδοτον
 ἀπὸ μέσης ἢ ἀξενῆσι λέγειας τῆς Ἀθηναίων
 τέτρω δὴ τὰ ξένω τὴν τὸ Ταῦ τέτρω πλεονεξίαν
 ἐφάρατα. μετρί μὲν ὁλίγοις ἐπιχέρει τοῖς
 20 ἐκκοίτα λέγει ἀποσερεῖν μετρί. (ὡς γὰρ ἡμεῖς
 μοι, (σωθήσαν ὡμῶν σωτήθεσσι μὲν ῥαμμά
 των. ἐπ' ἢ Τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὅτι πρὸς ἡμῶν
 διαταυρί λέγειν, καὶ οἷσόν μοι τὸ ἀκούσαι
 ἢ πάνυ π' ἐδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς. ὅποτε ἢ καὶ
 25 τέτων ἀρξάμενον ἐτόλμυσεν κατὰ τὸν ὅτι
 καὶ Κάπυμα, καὶ Πίπλαν, εἰ τι ἀπὸ τῶν θεῶν
 Βασίλειαν ὀνομάζειν, ἐμετρίως ἢ τίποτε αἰ
 νακίῳ, καὶ πίμπασμαι, δευδὸς μὴ τὰ χερσὶν
 τὰ Σῦκα, τὴν γὰρ τίς ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς
 30 ἀθυμῆντι, καὶ μεμὸν ἀνδρῶν ἢ βοηθησὶν ἡμῶν, καὶ
 ἡμῶν καὶ Σωθῆσιν ἀκότων μοι ῥαμμάτων, καὶ
 σαι με λάλον ὄρεον. ἐκ μέτων, ὡς ἔπος εἰπῶν
 τὸ κόλπον ἀρπάξ, Κίπλαν ἀνόρασεν ἀφείλετο
 35 με φάσαν ἅμα Νήσασιν τε καὶ Κωσφόροις, ἀπὸ
 γρηδόντος Ἀεισάρχου. φέλωτα καὶ ἢ καὶ μεμῶν

ἐκ ολίγας. ἐπ' Ἀθηκὴν δ' ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης
 αὐτῆς ἀνῆρ πασεν ἀνόμως Ὑμητιδὸν, ὁράντων ὅ-
 μῳ καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ὅμα τί λέγω ταῦ-
 τα; Θεογαλῆαι με ἐξέβλεψεν ὀλῆς, Θεογαλῆαι ἀ-
 γῶν λέγειν, καὶ πᾶσιν ἐπακαλῆσθαι τὴν δαί-
 λωσαν, ἐδὲ τῷ ἐν κήποις φεισάμενον στυγλῶν.
 ὅς τ' ὅδ' ἡλεγάμεθα, μὴ δ' πασέμεν μοι κατα-
 λιστῆν. ὅπ' ὅ ἀνεξίτητόν εἰμι γράμμα, μαρτυ-
 ρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τὰ
 Ζῆτα, σμάραγδον ἀποσάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀ-
 φελουμένη τὴν Σμύρναν, μήτε τὰ εὖ πᾶσαν
 περὶ δὴ σιωθήκην, καὶ τὸν ὑψιγραφεῖα τῷ τοι-
 ῦτον ἔχοντι. Ὡς καὶ δὴν συμμαχῶν. τὰ μὲν γὰρ
 γινώσκω με. Ρῶ προσήταντε, συγγνώμη καὶ παρ'
 αὐτῷ φοναίεσσι μετὰς κυρρίνας, καὶ παύσαντι
 μέποτε ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρης. καὶ γὰρ μὲν
 τοῦτον.

3. Τὰ δ' Ταῦτα σκοπώμεν ὡς φύσει βίαιον
 καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅπ' ὅ ἐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχετο
 γραμμάτων, ὅμα καὶ τὸ Δέλτα καὶ τὸ Θῆτα καὶ τὸ
 Ζῆτα, μικρὸν δὲν πάντα ἠδίκησε τὰ σοιχεῖα.
 αὐτὰ μοι καὶ τὰ ἀδίκηθέντα γράμματα. Ἀνα-
 ἔθε Φωνήεντα Δικασαί, τὰ μὲν Δέλτα λέγοντος,
 ἀφελῆσθαι μετὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐνδελέχειαν ἀ-
 γῶν λέγεσθαι. πρὸς πάσαις ταῖς γάμας, τὰ Θῆτα
 καὶ ὁμοφύλον, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τεύχας πύλον, ὅ-
 καὶ τὸ τῆς καλοκωθῆς ἐσεσθῆναι. τὸ Ζῆτα τὸ
 ἀμείλειν, καὶ ἀσπῆζειν, ὡς μικρὸν αὐτῷ ἐξεῖναι
 μὴ δ' γινώσκω. τίς ἀντὶ τούτων ἀπαχρίσας; ἢ τῆς ἐξ-
 ἀκρίσεως δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τῶν Ταῦ;
 τὸ δ' ἀρα ἔστι τὸ ὁμοφύλον τῶν σοιχείων μόνον ἀ-
 δικεῖ γένος, ἀλλ' ἦδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον με-
 λαβέσκει, τετονὶ τὸν βόπον. ἔστι ὅπ' ἐπὶ βέπει γε
 αὐτῷ καὶ ἐνθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις. μάλ-
 λον δ' ὅ Δικασαί, μετὰ τὸ γὰρ με πάλιν τὰ τῶν
 ἀνθρώπων, πρὸς ἡμᾶς ἀνέμνησε πρὸς τὴν γλώσσης,
 ὅπ'

ὅτι καὶ ταύτης μετὰ τὸ μέγεθος ἀπύλαστο, καὶ γὰρ
 ἴαν ποιεῖ τὴν γλώσσαν ὡς γλώσση· ἀλλὰ τὸ
 σημεῖον ταύτης! ἀλλὰ μεταβιβασθῆναι πάλιν ἐν
 κείνῳ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις (ὡς ἀποδοῦναι τὸν
 5 εἰς αὐτὸν πλημμελεῖ. δεσμοῖς γὰρ ποιεῖται
 βλῆν καὶ ἀπαρτίσειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπὶ χροῖ
 καὶ ὁ μὲν τὴν καλὴν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέβαιον). τὸ
 παρεμπιπτόν, τὸ μὲν εἰπεῖν αὐτὸν ἀνασχεῖν, καὶ
 ἀπαρτίσειν πρὸς δέαν ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἐπὶ τῷ
 10 πρὸς κλήματος διαλέγετο (τὸ ὅτι τὸν μὲν γὰρ ἐν
 ἀληθείᾳ) τὸ κλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ ὁ μὲν
 γὰρ τὸν τυχεύοντα ἀδικεῖ, ἀλλ' ἦδη καὶ τὸν μετὰ
 βασιλείᾳ καὶ γλῶσση, καὶ δαλῶσαν εἰσαγαγεῖν
 καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τὴν
 15 ἐκλεῖναι. καὶ Κύριον αὐτὸν ὄντα, τὸν ἐν ἴσῳ ἀπο
 φηεν. ἔγωγε μὲν ἐν ὅσων ἐς φωνὴν ἀνθρώπου ἀδι
 κεί, ἔργω ὅτι πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐ
 τὴν τύχην ὁδύρον, καὶ Κασμῶ κατὰ τὸν
 20 πολλὰς, ὅτι τὸ ταῦτ' ἐς τὸ τῶν σοιχείων χηρῶν
 παρήγαγε. τὸ γὰρ τέτε σῶμασί φασι καὶ πρὸς
 ῥέγνας ἀκολουθήσαντες μιμησάμενοι αὐτῶν τὸ
 πλάσμα ἐπὶ τὰ χημάσι τοῦτο ἔχοντα τελε
 νανίας, ἀνθρώπου ἀνασκολιπίζον ἐν αὐτῇ. καὶ
 25 δὴ τέτε καὶ τὰ τεχνήμασι τὰ ποτηρῶν τὴν πο
 τήν ἐν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τέτων ἐν ἀπάντων
 ἐνεκα πόσων θανάτων τὸ ταῦτ' ἀξίον εἶναι νομίζο
 με; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τὸ το μόνον ἐν
 τῇ τῇ ταῦτ' πμωρίαν ὑπολείπειν, τὸ τὸ
 30 χημάσι τὰ αὐτῇ τῇ δὴ καὶ ὑποχεῖν. ὁ δὲ
 σωτὴρ εἶναι, ὑπὸ τέτε μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ
 ἀνθρώπων ὀνομάζετο.

